திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்

(சரிதச் சுருக்கம்)

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழகம்

கழக வெளியீடு - 3

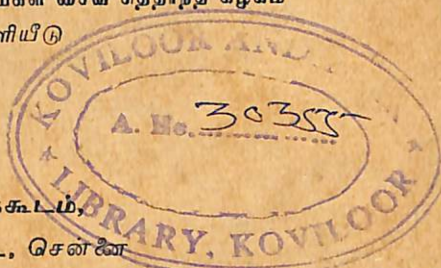
உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு நாயனுர் புராணம்

(சைவத் தெய்வத் திருமுறைத் திரட்டு,
சரிதச் சுருக்கம், சரித்திர ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள்,
புராணப் பாடற்றிரட்டும் அற்புதத் தேவாரத் திரட்டும்,
தோத்திரத் திரட்டு முதலியன)

திருவாளர் - சிவக்கவிமணி -
C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார், B. A. அவர்கள்
இயற்றியது

சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் -
திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழகம்
கூட்டு வெளியீடு

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை
உரிமை ஆசிரியர்க்கே] 1943 [விலை அணு ஆறு

பொருளடக்கம்

உ

முகவுரை

திருநாவுக்கரசு நாயனரது சரிதச்சுருக்கமும் பிறவும் யாவரும் இலகுவில் வாங்கி வாசித்துப் பயனடையும் பொருட்டுத் தனிப் புத்தகமாக வெளியிடப்பெற்று அடக்க விலைக்குத் தரப்படுகின்றது. தோத்திரத்திரட்டும் திருமுறைத்திரட்டும் பாராயணஞ் செய்வோர்க் குப் பெரிதும் பயன்படும். இப்பதிப்பை வெளியிடும் திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழகத்தாருக்கு எனது நன்றியுரியது. சைவவுலகம் அவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டுளது.

'பாலருவாயர் நிலையம்'
பேரூர், 16—12—'43

C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார்,
உரைப் பதிப்பாசிரியன்

உ

பதிப்புரை

இச்சிறு நூலை நமது சமாஜப் பதிப்பாக வெளியிட ஒப்புக் கொண்ட திருவாளர்கள் - சிவக்கவிமணி - சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், கே. ஆறுமுக நாயனர் ஆகிய திருநெறிச் செல்வர்கட்கு நமது சமாஜம் மனப்பூர்வமான நன்றி செலுத்துகிறது. இவ்வெளி யீடு தமிழ் மக்கட்குத் திருவருட் பெருநலத்தைப் பெருக்குவதாக.

இங்ஙனம்:

மதுரை
சுபானு௵ மார்கழி௴ ௧௨௨
27—12—1943

ம. பாலசுப்பிரமணியன்,
காரியதரிசி
சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

முன்னுரை

சைவ சமயாசாரியர்களில் முதலில் திருவவதாரம் செய்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் சரித்திரத்திற்கு உயர்திருவாளர் - சிவக்கவிமணி - C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் விளக்க விரிவுரை எழுதி, கோவைத் தமிழ்ச்சங்க சார்பில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அது, திருத்தொண்டர் புராணம் 3-வது பாகமாக வெளிவந்துள்ளது. அதனைப் பலரும் வாங்கிப் பயனடைய வேண்டும். அதிலுள்ள திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சரிதச் சுருக்கம், 101 கற்பனைகள், ஆராய்ச்சி, அற்புதத் தேவாரங்கள், நாயனாரின் தோத்திரங்கள் ஆகிய இவைகளைத் தொகுத்து, திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழக மூலம் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி திரு. முதலியார் அவர்கள் கருணைகூர்ந்து 1000 பிரதிகள் அச்சிட்டுக்கொள்ளும்படி ஆணை தந்தார்கள். இந்நன்றியை அடியேன் என்றும் மறவேன். அவர்களால் வெளிவரும் திருத்தொண்டர் புராண வெளியீட்டுக்கு இயன்ற அளவில் சுமார் 8 ஆண்டுகளாக அடியேன் தொண்டாற்றி வருகிறேன். திரு. முதலியார் அவர்கள் தங்கள் சிரமத்தைப் பாராது திருஞானசம்பந்தர் புராண விரிவுரையை விரைவில் எழுதி சைவ உலகத்திற்கு உதவும்படி பன்முறையும் வணக்கம் செய்து கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்நூலைச் செம்மையாக அச்சிட்டு உதவிய சாது அச்சுக்கூடத்தாருக்கு அடியேன் நன்றி உரித்தாகுக. சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் கிளைச் சங்கமாகவுள்ள திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழக 3-வது வெளியீடாக இந்நூல் அச்சிடப்பட்டு சமாஜப் பதிப்பாக ஆலவாயுடையான், அங்கையற்கண்ணி திருவடிகளில் இன்று சமர்ப்பிக்கப் பெறுகிறது.

திருத்துறையூர்
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
சைவ சித்தாந்த கழகம்
நடேநாடு 27—12—43

இங்ஙனம் :
தவநெறியுடையார் அடிமை
K. ஆறுமுகன்

திருநாவுக்கரசு நாயனுரைப்பற்றிய சைவத் தெய்வத் திருமுறைத் திரட்டு

தேவாரம்

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக்கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
பெருநம்பி குலச்சிறைதன் னடியார்க்கு மடியேன்
பெருமிழலைக் குறும்பர்க்கும் பேயார்க்கு மடியேன்
ஒருநம்பி யப்பூதி யடியார்க்கு மடியேன்
ஒலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கர்க் கடியேன்
அருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கு மடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

—திருத்தொண்டத்தொகை - 4

நாவின்மிசை யரையன்னெடு தமிழ்ஞானசம் பந்தன்
யாவர்சிவ னடியார்களுக் கடியானடித் தொண்டன்
தேவன்திருக் கேதாரத்தை யூரன்னுரை செய்த
பாவின்றமிழ் வல்லார்பர லோகத்திருப் பாரே.

—நம்பி - திருக்கேதாரம் - 10

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம் பந்த
னுவினுக் கரச னுளைப்போ வானும்
கற்ற சூதனற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்
பொற்றி ரண்மணிக் கமலங்கண் மலரும்
பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூரு ளானே.

—நம்பி - புன்கூர் - 4

அணிகொ ளாடையம் பூணணி மாலை
யமுது செய்தமு தம்பெறு சண்டி
இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவ லீன்ற
வன்றிரு நாவினுக் கரையன்

கணைகொள் கண்ணப்ப னென்றிவர் பெற்ற
காத லின்னரு ளாதரித் தடைந்தேன் ;
திணைகொள் செந்தமிழ் பைங்கிளி தெரியுஞ்
செல்வத் தென்திரு நின்றியூ ரானே.

—நம்பி - நின்றியூர் - 3

நல்லிசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்
கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லிய வேசொல்லி யேத்துகப் பானைத்
தொண்ட னேனறி யாமை யறிந்து
கல்லியன் மனத்தைக் கசிவித்துக் கழலடி
காட்டியென் களைகளை யறுக்கும்
வல்லியல் வானவர் வணங்கநின் றானை
வலிவ லந்தனில் வந்துகண் டேனே.

—நம்பி - திருவலிவலம் - 5

தூசுடைய வகலல்குல் தூமொழியா ளூடல்
தொலையாத காலத்தோர் சொற்பாடாய் வந்து
தேசுடைய இலங்கையர்கோன் வரையொக்க அடர்த்துத்
திப்பியகீ தம்பாடத் தேரொடுவாள் கொடுத்தீர்
நேசமுடை யடியவர்கள் வருந்தாமை யருந்த
நிறைமறையோ ருறைவீழி மிழலைதனில் நித்தல்
காசருளிச் செய்தீரின் றெனக்கருள வேண்டுங்
கடல்நாகைக் காரோண மேவியிருந் தீரே.

—நம்பி - திருநாகைக்காரோணம் - 7

பரந்த பாரிட மூரிடைப் பலிபற்றிப் பார்த்துணுஞ் சுற்ற மாயினீர்
தெரிந்த நான்மறை யோர்க்கிட மாய திருமிழலை
இருந்து நீர்தமி ழோடிசை கேட்குமிச்சையாற் காசுநித்த னல்கினீர்
அருந்தண் வீழிகொண் டீரடி யேற்கு மருளுதிரே.

—நம்பி - திருவீழிமிழலை - 8

திருவிசைப்பா

அல்லியம் பூம்பழனத் தாமூர்நா வுக்கரசைச்
செல்ல நெறிவகுத்த சேவகனே ! தென்றில்லைக்
கொல்லை விடையேறி ! கூத்தா டரங்காகச்
செல்வ நிறைந்தசிற் றம்பலமே சேர்ந்தனையே.

—பூந்துருத்தி - நம்பிகாடநம்பி - கோயில் - 3

பாடலங் காரப் பரிசில்கா சருளிப் பழுத்தசெந் தமிழ்மலர் சூடி
நீடலங் காரத் தேம்பெரு மக்க ணெஞ்சினு ணிறைந்தவன் றனை
வேடலங் காரக் கோலத்தி னமுதைத் திருவீழி மிழலையூ ராளுங்
கேடிலங் கீர்த்திக் கனககற்பகத்தைக் கெழுமுதற் கெவ்விடத் தேனே.
—சேந்தனர் - திருவீழிமிழலை - 12

பதினோராந் திருமுறை

நற்றவன் நல்லூர்ச் சிவன்திருப் பாதந்தன் சென்னிவைக்கப்
பெற்றவன் மற்றிப் பிறப்பற வீரட்டர் பெய்கழற்கீழ்
உற்றவன் உற்ற விடமடை யாரிட ஒள்ளமுதாத்
துற்றவன் ஆமூரின் நாவுக் கரசெனுந் தூமணியே. 24

மணியினை மாமறைக் காட்டு மருந்தினை வண்மொழியால்
திணியன நீள்கத வந்திறப் பித்தன தெண்கடலிற்
பிணியன கல்மிதப் பித்தன சைவப் பெருநெறிக்கே
அணியன நாவுக்கரையர்பி ரான்தன் அருந்தமிழே.
—நம்பியாண்டார் நம்பி - திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி - 25

பாடிய செந்தமி ழாற்பழங் காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீர்த்திரு ஞானசம் பந்த னிறைபுகழா
னேடிய பூந்திருநாவுக் கரசோ டேழின்மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தி னாலுள தாய்த்திக் குவலயமே.
—நம்பியாண்டார்நம்பி - ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி - 80

இலைமா டென்றிடர் பரியா ; ரிந்திர
னேயொத் தறுகுறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வ மெனவே கருதுவர் ;
நீள்சன் மக்கட விடையிற்புக்
கலையார் ; சென்றர னெறியா குங்கரை
யண்ணப் பெறுவர்கள் ; "வண்ணத்தின்
சிலைமா டந்திகழ் புகழா மூருறை
திருநா வுக்கர !" சென்போரே. 4

பதிகமே ழெழுநூறு பகருமா கவியோகி,
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீசன்,
அதிகைமா நகர்மேவி யருளினா லமண்மூட
ரவர்செய்வா தைகடீரு மனகன், வார்கழல்சூடின்,

நிதியராதுவர்; சீர்மையுடையராதுவர்; வாய்மை
நெறியராதுவர் ; பாவம் வேறியராதுவர்; சால
மதியராதுவ; ரீசனடியராதுவர்; வான் முடையராதுவர் ;
பாரின் மனிதரானவர் தாமே.

—ஷ்ரீ திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை - 7

திருத்தோண்டர் புராணம் (பேரியபுராணம்)

திருநாவுக் கரசுவளர் திருத்தொண்டி னெறிவாழ
வருஞானத் தவமுனிவர் வாகீசர் வாய்மைதிகழ்
பெருநாமச் சீர்பரவ லுறுகின்றேன் பேருலகில்
ஒருநாவுக் குரைசெய்ய வொண்ணுமை யுணராதேன். 1

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே. 140

மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவு மதுர வாக்கிற்
சேர்வாகுந் திருவாயிற் றீந்தமிழின் மாலைகளுஞ் செம்பொற் றுளே
சார்வான திருமனமு முழவாரத் தனிப்படையுந் தாமு மாகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார்.

வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
யந்தணனு ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சந்தமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடன்றுங்கிச்
சிந்தைகளிப் புறவருவார் தமையாருந் தெளிந்திலரால். 395

தொழுதுபல வகையாலுஞ் சொற்றெடைவண் டமிழ்பாடி
வழுவிறிருப் பணிசெய்து மனங்கசிவுற் றெப்பொழுதும்
ஒழுகியகண் பொழிபுனலு மோவாது சிவன்றுள்கள்
தழுவியசிந் தையிலுணர்வுந் தங்கியசீர் மையிற்சரித்தார். 411

மண்முதலா முலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
"புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே" னெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி
யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர செய்தினர். 427

—திருநாவுக்கரசுநாயனர் புராணம்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்

(சரிதச் சுருக்கம்)

நல்லொழுக்க நிறைந்த குடிகள் நிறைந்து விளங்கியது திருமுனைப்பாடி நாடு; அது தென்னாற்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியாகும்.

நாடு

அந்நாட்டினிற் பெண்ணையாறு பாய்ந்து வளஞ் செய்யும் வயல்கள் சிறந்து விளங்குவன; வாழை-கமுகு - நெல் முதலிய வளங்களும், வாவிகளும், சோலைகளும் அணி பெற வோங்குவன. சைவசமய பரமாசாரியர்களான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் பிறந்தருள உள்ளதாகிய பேறு பெற்றது அந்நாடு என்னில் அதன் பெருமை நம்மாற் சொல்லும் தன்மையுடையதாமோ ?—

நகரம்

இத்திருநாட்டில் பலவூர்களும் மேன்மையுடையன ; அவற்றுள்ளே தெய்வச் சைவத் திருவினைப் பெருக்கச் செய்யும் என்ற காரணக் குறிப்புப்பட வழங்கப்படுவது திருவாமூர் என்னும் நகரம். அதனுள் பெருமாடங்கள் ஓங்குவன ; குற்றமற்ற அறவொழுக்கங்களே நிகழத், தீங்கு நெறிகள் நீங்குவன.—

திரு அவதாரமும் வளர்வும்

அத்திருநகரத்தில் எல்லாவிதமான நலங்களினும் வழுவாத நல்லொழுக்கமுடைய குடிகளுள்ளே மேன்மையுடைய வேளாளர் குலத்திலே, பெருமையுடைய குறுக்கையர்குடி விளங்குவதாகும். அக்குடியில் தோன்றி இல்லறம்புரிந்து, விருந்தும் சுற்றமும் சூழ அளிக்கும் பெருஞ்சிறப்பிலே எல்லாத் திசைகளிலும் புகழ் பரவும் பெருமை திகழும்படி வரும் புகழனார் என்ற பெரியார் ஒருவர் உளராயினார். அவருக்கு ஒத்த உரிமைக் குடியில் வந்து மணம்

புணர்ந்த மனைவியார் மாதினியார் எனக் காரணக் குறியீடு பெறக் கொண்ட பெயருடைய அம்மையார். மாதினியார் மணிவயிற்றினிடைச் செம்மலர்மேல் திருவனைய திலகவதியார் முன்னர்ப் பிறந்தனர். அதன்பின் சில ஆண்டுகளுக்கப்பால் அளவில்லாத கலைத் துறைகள் தழைக்கவும் தவநெறி வாழவும் உலகிருள் நீக்கி ஒளி தரும் சூரியன்போல மருணீக்கியார் திருஅவதாரம் செய்தார். உரிய பருவங்களில் உரிய எல்லாச் சடங்குகளும் செய்யப் பெற்றுக், கலைகளின் திறம் பயின்று, மருணீக்கியார் மறுவொழித்த இளம் பிறைபோல் வளர்ந்து வந்தனர். திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாயிற்று. ஒத்த குடித் தலைவராய், சிவனடிமை விருப்புடையராய், அரசரது சேனைக் கடன் பூண்ட வீரராய் விளங்கிய கலிப் பகையார் என்பவருக்குத் திலகவதியாரை மணம் பேசப், புகழனும் இசைந்தனர். ஆனால் மணம் நிகழ்வதன்முன் வேந்தற்குற்றுழி வினைமேல் வடபுலத்துப் பகைவரை எதிர்த்துப் போர் புரியும்படி அரச னேவியபடிக் கலிப்பகையார் சென்று விட்டனர். இப்பால், நிலையாமை வயப்பட்டுப் புகழனர் விண்ணுலகடையவே, உடன் பிரியா நிலைமையினால் கற்புநெறி வழுவாது மாதினியாரும் அவருடனே சென்றுவிட்டனர். இருமுதுகுரவரையும் ஒருங்கே யிழந்த இளஞ் சிறார் இருவரும் வருந்தினர். கிளைஞர் தேற்ற ஒருவாறு மனம் தேறி, வானமடைந்தார்க்குச் செய்யும் கடன்களை முடித்து இருந்தனர். அந்தப் போரின்மேற் சென்ற கலிப்பகையார் நெடுநாள் அமர்விளைத்துப், போரில் உயிர் கொடுத்துப் புகழ்கொண்டு, தமது கடன் கழித்தனர். அது கேட்ட திலகவதியார் “ என் அன்னையும் அத்தனும் என்னை அவருக்குக் கொடுக்க இசைந்தார்கள்; அந்த முறையால் அவருக்கு இவ்வுயிர் உரியது; அவருடனே என் உயிரைச் சேர்ப்பேன் ” என்று உயிர் நீக்கத் துணிந்தனர். மருணீக்கியார் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, “ தாய் தந்தையரைப் பிரிந்தும் உம்மை வணங்கப் பெற்று உயிர் தரித்தேன்; என்னைத் தனியே கைவிட்டு நீர் போவதாயின் நானு முன்னம் உயிர் நீப்பன் ” என்று சொல்லி வருந்தினர். தம்பியார் உளராக வேண்டுமென்று கொண்ட கருணையினால், உயிர் நீத்து வானமடையும் நிலையினைத் தவிர்ந்து,

மணமிசையாத கைம்மை நிலையினை மேற்கொண்டு, எல்லா வுயிர்க ளுக்கும் கருணையினைப் பூண்டு, மனைத்தவம் பூண்டு திலகவதியார் இருந்தனர். மருணீக்கியார், இளம் பருவத்தே இல்லத்தில் இவ்வாறு வாழ்கின்ற இந்நாட்களில், உலக நிலையாமையை உணர்ந்து அறச் சாலைகளையும், தண்ணீர் பந்தர்களையும், சோலைகளையுமமைத்தல், குளங்கள் வெட்டுதல், விருந்தளித்தல் முதலிய அறங்களை யியற்றியும், நாவலர்க்கும் பிறர்க்கும் வளம் பெருக ஈந்தும் இவ்வாறு அறங்களைச் செய்தனர். அதன்பின் உலகநெறி நிலையாமை கண்டாராகி மருணீக்கி யார் துறவு பூண்டு சமய விசாரம் புரியத் தொடங்கினர். அப்போது

சமணம் சார்ந்து "தருமசேன" ராகுதல்

சமய கோடிகளின் நல்வழிகளைத் தெரிந்துணர இறைவ ரருளாமையினாலே, அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவிக், கொல்லாமை என்ற மேற் பகட்டினாலே உண்மை காணவொட்டாது உலகை மயக்கிச், சைவ விளக்கத்தை மறைத்து நின்ற சமண சமயத்துட் புகுவாராயினர். அணிமையில் இருந்த பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்தை அடைந்து, அங்குச் சமணப் பள்ளியை அடைந்து, சமண குருமார்களைச் சார்ந்தனர். அவர்களும் மெய்போலக் காட்டித் தமது சமய நெறிகளை மருணீக்கியாருக்குப் போதித்தனர்; அவற்றில் அவ ரும் சிறந்து விளங்கினர். அது கண்டு அவர்கள் தங்களுள் மேலாம் தருமசேனர் என்னும் பெயர்கொடுத்து அவரைத் தமது தலைவராக் கிக் கொண்டார்கள்.

இப்பால், திலகவதியார் பெருங் கவலையடைந்து திருவதிகைத் தலத்தையடைந்து சிவபெருமானுக்குரிய பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தமது தம்பியார் பரசமயக் குழி வீழ்ந்த தற்கு வருந்தி, அவரை அக்குழியினின்று மெடுத்தருளவேண்டு மென்று பலமுறை தமது பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டனர். இறைவர் அவரது கனவிற்றோன்றி "உன் மனக்கவலை ஒழிக. உன் உடன் பிறந்தான் முன்னே ஒரு முனிவனாக நம்மை யடையத் தவஞ் செய்தனன். அவனை இனிச் சூலைநோய் தந்து ஆட் கொள்வோம்" என்று அருளினர். அவ்வாறே கொடிய சூலைநோய் தருமசேனர் வயிற்றினிடைப்புக்குக் குடைந்து மிகவருத்தி மயக்கி

யது. அது சமணர்கள் செய்த மணி மந்திர மருந்துகளாற் றீராதா கவே அனைவரும் கைவிட்டனர். தருமசேனர், தமக்கையாரது நினைவு வர அவர்பால் தமது சமையல் ஏவலாளனை அனுப்பினர். அவன் போய் அறிவிக்கத், திலகவதியார், "உன்னுடனே, நன்றறியாரமண்பள்ளி நண்ணுகிலேன் என்று அவனிடம் சொல்க" என்னவே, அவனும் அவ்வாறே வந்தறிவித்தனன். அதன்மேல் அவர் ஈசர் அருள் கூடுதலால், தாமே சென்று திலகவதியாரையடையும் துணிவுகொண்டு, சிறிது ஊக்கம்பெற்றுப், பாயும் குண்டிகையும் பீலியும் ஒழிய, வெண் புடவை சுற்றிக்கொண்டு, பிறர் காணாத வகையால், இரவில் சென்று திருவதிகையை அடைந்தனர். திலகவதியம்மையாரது திருமடத்தில் சேர்ந்து அவருடைய திருவடிகளில் நிலமுற வீழ்ந்து வணங்கி, "நமது குலஞ்செய்த நற்றவப் பயன்போன்றவரே! கொடுஞ் சூலையினுல் வருந்தியடைந்தேன்; நான் உய்ந்து கரையேறும் வழி உரைத்தருள்வீராக" என்று வேண்டிக் கிடந்தனர். அவரை நோக்கி அம்மையார், இறைவரது திருவடிகளை எண்ணி, "உட்கோளில்லாத பரசமயக் குழியில் விழுந்து அறியாது துயருழந்தீர்; எழுந்திரீர்" என்று மொழிந்து, "இது சிவபெருமான் றிருவருளேயாகும்; அடி அடைந்தார்களைப் பாசம்போக்கிக் காக்கும் அவரை யடைந்து பணி செய்வீராக!" என்றருளிச்செய்தனர். அவரும் அதனை ஏற்று இசைந்து நிற்க, இறைவரது பேரருளை நினைந்து, திருநீற்றைத் திருவைந்தெழுத்தினை ஓதிக் கொடுத்தருளினர். அவரும் வணங்கிப் பெருவாழ்வு வந்தது என ஏற்றுத் திருமேனி நிறைய அணிந்து கொண்டு, அம்மையாரின் பின் போதருவாராயினர். அப்போது திருப்பள்ளியெழுச்சியாகிய நேரமாதலின் அம்மையார் அதற்குரிய திருமெழுக்கும் தோண்டியும் கொண்டு, தம்பியாரையும் உடன் கொண்டு, திருவீரட்டானேசுவரர் திருமுன்பு கொண்டு சென்று புகுதவிட்டனர். அங்கே திருவருளினுலே தமிழ்மாலைகள் சாத்தும் உணர்வு வர, அவர் "கூற்றயினவாறு விலக்ககிலீர்" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடி இறைவரைத் துதித்தருளினர்.

இறைவர் சூலை தந் தாட்கொள்ளச் சைவத்திற் சேர்ந்தது

சூலையும் அந்நின்ற நிலையே நீங்கியது கண்டு அவர் சிவபெருமானது பெருங் கருணைத் திறத்தினை வாழ்த்தி வணங்கி நின்றனர். அவரது வாக்கின் வளங்கொண்டு அவருக்குத் திருநாவுக்கரசு என்ற பெயர் எங்கும் என்றும் வழங்குவதாக என்று அசரீரி மொழியால் இறைவர் அருள்புரிந்தனர். திருநாவுக்கரசர் தம்மைப் பிழைநீக்கி ஆட்கொண்ட இறைவரது பெருங் கருணைக் கடலுள் மூழ்கித் திளைத்தனர். அதுமுதல் அவர், மனம் வாக்கு உடல் என்ற முக்கரணங்களாலும் உள்ள முருகிச் சிவபெருமானது பணி செய்து வருவாராயினர். தமது இச்சை நிரம்ப வரம்பெற்ற தாபதியாராகிய திலகவதியாரும் இறைவரது பெருங் கருணையை வியந்து துதித்து வாழ்ந்தனர்.

"திருநாவுக்கரசர்" ஆயினமை

இதனைத் தெரிந்த பாடலிபுத்திர நகரத்து அமணர், பொறாமை மேற்கொண்டு, "சூலை நீங்கப் பெறாது, சைவராகித் தருமசேனர் உய்ந்தனர் ; நமது பெரும் சமயம் வீழ்ந்தது" என மருள்வாராய், "இதனை அரசன் அறிந்தால் வெகுண்டு நமது விருத்தியினையும் தவிர்க்கும் ; நாம் இனிச் செய்வதென்ன ?" என்று வஞ்சனை தெரிந்து சித்திரிப்பாராகித், தமக்கையார் சைவத்தில் நிற்றலால் அவரிடம் சென்று சேர்வதற்காகப் பொய்ப் பிணி கொண்டு தருமசேனர் போய், நமது தெய்வ நிந்தையும் சமய லங்கனமும் செய்தனர் என்று முறைபபடுவோமென்று துணிந்தனர். அவ்வாறே பல்லவனகரில் வந்து *அரசனிடம் முறையிட்டனர். அது கேட்ட அரசன் வெகுண்டு, "அவ்வாறு செய்த தீயோனை என்ன செய்வது ?" என்று வினவ, "அவனை அலை புரிவாய் !" என்று கொலை புரியா நிலைகொண்டு பொய்யொழுகு மமண் குண்டர் அஞ்சாது கூறினர். அரசன் மந்திரிகளையும் சேனையையும் அனுப்பி நாவுக்கரசரைத் தன்பாற் கொண்டுவர ஏவினன். அவ்வாறே அவர்கள் திருவதிகையிற் சேர்ந்து நாயனாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு,

சமணர் வஞ்சம்

*இந்த அரசன் மகேந்திரவர்மப் பல்லவன். குணபரன் என்ற பட்டப் பெயர் பூண்டவன். சரித்திர ஆராய்ச்சிக் குறிப்புப் பார்க்க.

"மன்னவன் உம்மை அழைக்க எம்மை விடுத்தான்; வாரும்!" என்று அறிவித்தனர். அவர் "நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!; சிவனுக்கே மீளா ஆளாயினோம்; நீர் அழைக்கும் அடைவில்லோம்" என்று "நாமார்க்குங் குடியல்லோம்" என்று தொடங்கும் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகத்தை அருளிச் செய்து, மறுத்தனர். அவர்கள் அவரை அடிவணங்கி வேண்டிக்கொள்ள, இங்கு வரும் வினைகளுக்கு எம்பெருமான் உளன் என்று அவர் இசைந்து இருக்க, அவரை அவர்களும் அரசன்முன் கொண்டு சேர்த்தனர்.

மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்

அரசன் அமணரைப் பார்த்து "இவனை இனிச் செய்வ தென்ன?" என்று கேட்க, அறநெறி துறந்த அவர்கள், "நீற்றறையி விடுக" என்று அஞ்சாது கூறினார்கள். அரசன் ஆணையிட, அவ் வாறே நீற்றறையினுள் வைத்துக், கருந்தாள் கோத்துச் சேமஞ் செய்தனர். ஆண்ட அரசுகள் அந்நீற்றறையினுள் அணைந்தபோது இறைவரது திருவடிநீழலைத் தலைக்கொண்டே, ஈசனடியார்க்கு ஈண்டுவரும் துன்பமுமுண்டோ? என்று தொழு திருந்தனர். நீற்றறையானது, இளவேனிலின் தண்ணிலவலர்ந்து, தென்றல் வீச, வண்டுகள் முரலும் நீர்த்தடம்போற் குளிர்ந்தது. "மாசில் வீணையும்" என்று தொடங்கும் திருக்குறுந்தொகைப் பதிகம் பாடி இறைவரைத் துதித்து, ஆண்ட அரசுகள், அங்கு இனிது அமர்ந்திருந்தனர். ஏழு நாட்கள் கழித்து அமணர் நீற்றறையைத் திறந்தார்கள். ஒரு தீங்குமின்றி ஆனந்த வெள்ளத்தி னழுந்தி, அம்பலவர் திருவடியமுதுண்டு, இருந்த அவரைக் கண்டு, "இது என்ன அதிசயம்" என்று வியந்தனர்.

சமணர் செய்வித்த தீமைகள்:— -1. நீற்றறையி லிட்டது

ஆயினும், அவ்வமணர், "இது அதிசயமன்று; நமது சமண சமயச் சாதகத்தால் இது செய்து பிழைத்திருந் தான்; இனிச் செய்யத்தக்கது இவனை வலிய விடத்தை ஊட்டுவதே யாகும்" என்று அரசனுக் குச்சொன்னார்கள். அவனும் அவர்களது பெரிய மயக்கத்துட்பட்டவ

-2. விடம் ஊட்டியது

னுதலினுல், " அவ்வாறே செய்யும் " என்று சொல்ல, அவ்வாறே அவர்களும் நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை நாயனுருக்கு ஊட்டினர். நாயனுரும், அது அமணர் வஞ்சனையாற் சமைத்த நஞ்சு கலந்த பாற்சோறு என்று உணர்ந்தே, " எங்கள் நாத ரடியார்க்கு நஞ்சு மமுதாகும் " என்று துணிந்து, அதனை உண்டு, ஊனமின்றி யிருந்த னர். புவன முழுதும் பொடியாக்கும் விடம் நாதருக்கு அமுத மாயிற்று என்ருல், அவர்தம் மடியார்க்கு இச்சிறு நஞ்சம் அமுதாவது அற்புதமாமோ?

அதுகண்டு அமணர் வெருக்கொண்டு, " இவன் பிழைக்கில் எமக்கெல்லாம் இறுதி வருதல் உறுதி " என்று துணிந்து, " நமது சமயத்திற் கற்ற, விடந்தீர்க்கும் மந்திரங்களினுல் நஞ்சு தன்னை இடர் செய்யாது தடுத்துக் கொண்டான்; இவன் தொலையாவிட் டால் எமது உயிரும் உனது அரசும் தொலைவது உறுதி " என்று அரசனிடம் சொன்னுர்கள். அதுகேட்ட அரசனும் " இனி என்ன செய்வது?" எனக் கேட்க, " மந்திர சாதகங்களை வராமல் நாங்கள் தடுக்கிருேம்; இவனை உனது யானையின் முன் விட்டு இடறச்செய்க " என்றுர்.

-3. யானையினுல் இடர் செய்தல்

அவனும் அவ்வாறே ஏவினுன். கடுஞ்சினத்தோடு கடுவிசையில் கைவீசி முடுகி வந்தது அவ் விறல்வேழம். நாயனுர் சிறிதும் வெரு ளாமல் யானையுரிவை போர்த்த இறைவரது திருவடிகளையே தெளி வுற்றனர். " உரிவை யுடையார் ஒருவர் தமர்நாம்; ஆதலின் அஞ்சுவ தியா தொன்று மில்லை; அஞ்சி வருவதுமில்லை " என்ற துணிவுடன், " சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும் " என்ற திருப்பதிகத்தை அரு ளிச் செய்தனர். யானை அவரை வணங்கி எழுந்து அகன்றது. பாகர் மீண்டும் அதனைத் தொடக்கி அடர்த்துத் திரித்து அவர்மேல் மிறை செய்து காட்டினர்; அது அப்பாகர்களையே கொன்று அமணர்கள் மேல் ஓடி உழறிப் பலரையும் மிதித்துக் கொன்று நகரங் கலங்கச் செய்தது.

அதினின்றும் பிழைத்த அமண்கையர், மானம்மழிந்து மனம் வருந்தி, மன்னவன் காலில் வீழ்ந்து புலம்பினர். " நமது சமயத்தி

னின்றே நாடிய முட்டி னிலையால் இவ்வாறு உனது சிறப்பை அழித் தவன் போயினல் உனக்குப் பரிபவம் தீரும்" என்றனர். அவனும் "இனிச் செய்யக் கடவதனைச் சொல்லும்" என்று கேட்கக், "கல்லுடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கடலிற்பாய்ச்சுக!" என்ருர்கள். அரசனும் அவ்வினை மாக்களை "அவ்வாறே செய்க" என்று ஏவி விட, அவர்களும் அமணர்களுடன் போய் அவ்வாறே செய்து முடித்தனர்.

-4. கல்லிற் பூட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சுதல்

நாயனர் "எவ்வாருயினு மாகுக ; எந்தை பெருமானை நான் ஏத்துவன்" என்று கொண்டு, அற்றங்காக்கும் இறைவரது திருவைந்தெழுத்தையும் துதிப்பாராகிச், "சொற்றுணை வேதியன்" என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தினை அன்போடு பற்றிய வுணர் வினுற் பாடியருளினர். கடலினுள்ளே கல் மிதந்தது ; கட்டிய பாசக்கயிறுகள் அறுபட்டன ; நாயனர் கல்லாகிய தெப்பத்தின்மீது விளங்கினுர். இருவினைப்பாசமு மலக்கல்லில் கட்டிட வரும் பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழும் எல்லா மாக்களையும் அங்கு நின்றும் ஏறும்படி அருளவல்ல திருவைந்தெழுத்து, நாவுக்கரசர் பெருமானை இந்தக் கடலினுள் ஒரு கல்லின்மேல் ஏற்றியிட்டது அரியதென்று உரைக்கவும் படுமோ ?. கல்லே சிவிகையாயிற்று. வருணன் முன்பு மாதவஞ் செய்தானுதலின் அதனைத் தன் அலைகளாகிய கைகளாற் சிரத்திற் ருங்கித் திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் பாங்கரில் கரையில் சேர்த்து எழுந் தருளுவித்தனன்.

அங்கு நாயனர் இறைவரை வணங்கித் "தன் அடியோங் களுக்கு இறைவர் தோன்றுத் துணையா யிருந்தனர்" என்ற கருத்துடன் "ஈன்றாளுமாகி" என்ற திருப்பதிகம் பாடித் துதித்தருளினர். அதன்பின், திருவீரட்டானேசுவரர் பாதங்களை மிகவும் நினைந்து கொண்டு, திருவதிகையினை அடைவாராகித், திருமாணிகுழியினையும், திருத் தினைநகரினையும் வணங்கிக், கெடிலத் திருநதியினைக் கடந்து சென்று அணைந்தனர். தொண்டர்கள் நகரை அலங்கரித்து நாயனரை எதிர்கொண்டனர். வெண்ணீறு துதைந்த திருமேனியும், தாழ்வடமும், இறைவரது திருவடிகளைத் தடவிய மனமும், அன்புநீர்

வழியும் கண்ணிணைகளுமாக நாயனர் நகருட் புகுந்தனர். அவரது திருவேடத்தைக் கண்ட அடியார்கள், இந்தத் திருவேடத்தையும் இந்தக் கருணையையும் கண்டால் அமணர் தீமை விளைக்கச் சினம் உண்டாயவாறுதான் என்னே!" என்று இரங்கித், தீமை வாராது காத்துத் தொண்டரை ஆண்டுகொண்ட பெருமானைத் தொழுது துதித்தனர். நாயனர் திருவீரட்டானத்துட் சென்று இறைவரை வணங்கி அன்பு மீதூரத் திளைத்து, "இவரை ஏழையேன் நான் பண்டு இகழ்ந்தவாறுதான் என்னே!" என்ற கருத்துக்கொண்ட ஏழைத் திருத்தாண்டகம் பாடியருளிப், பின்னர்ப், பல பதிகங்களையும் பாடியருளி, உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்து, பணி செய்திருந்தருளினர்.

அரசன், சைவனுகிக் "குணபரவீச்சரம்" எடுப்பித்தது

இப்பால், சமணர் சார்பினுல் தீங்கு புரிந்தொழுகிய மகேந்திர வருமப் பல்லவ அரசனும், தனது பழவினைப் பாசம் ஒழிந்தமையினுலே, அத்தீய தொடக்கினின்றும் நீங்கி, வந்து, நாயனுரைப் பணிந்து, அமணர்களை நீத்துச், சிவபிரானது நெறியைச் சார்ந்தனன். உண்மை உணர்ந்தமையினுலே அவன் பாடலிபுத்திரத்தில் சமண்பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்துக் கொணர்ந்து, திருவதிகையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கக் குணபரவீச்சரம் என்னும் திருக்கோயிலை எடுப்பித்துச், சைவனுகி விளங்கினுன்.

நாயனுர் சிவத்தல யாத்திரை மேற்கொண்டது

இந்நாளில், நாயனர் சிவபெருமானது திருத்தலங்கள் பலவற்றையும் சென்று வணங்கித் தமிழ் பாடித் தொண்டு செய்யத் திருவுளங்கொண்டு புறப்பட்டனர். திருவெண்ணெய் நல்லூர் - திருவாமாத்தூர் - திருக்கோவலூர் முதலிய பல பதிகளையும் வணங்கிக் கொண்டு திருப்பெண்ணுகடத்தினை அணைந்தனர். அங்குத் திருத்தூங்கானை மாடத்தில் எழுந்தருளிய இறைவரை வணங்கிச், "சமணரது தொடக்குண்டு போந்த இவ்வுடலினேடு உயிர்வாழ நான் தரியேன். இவ்வுடலைத் தரித்து வாழும்பொருட்டு, எனது நாயகரே! உமது குறிகளாகிய இலச்சினையை என் உடலிற் பொறித்தருளுதல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப், "பொன்னுர் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்" என்று தொடங்கும்

திருவிருத்தத் திருப்பதிகம் பாடியருளினர். அவ்வளவில் சிவபெருமானருளினலே வேறெருவருமறியாதபடி ஒரு சிவபூதம்வந்து நாயனரது திருத்தோள்களில் சூலக்குறியையும் இடபக் குறியையும் பொறித்தது. அதனைக் கண்டு நாயனர் மகிழ்ந்து சிவ

சூலமும் இடபமும் பொறிக்கப் பெற்றது

பெருமான் திருவருளைப் போற்றி வணங்கி, "நான் உய்ந்தொழிந்தேன்" என்றெழுந்தனர். பின், பலநாள் அங்குத் தங்கித் திருப்பணி செய்து, அங்குநின்றும் புறப்பட்டுத், திருநெல்வாயிலரத்துறையையும்-திருமுதுகுன்றத்தையும் - மருங்குள்ள பல பதிகளையும் பணிந்துகொண்டு, கிழக்கு நோக்கி நிவாநதிக் கரை வழியே போய், ஊனுலும் உயிராலும் உள்ளபயன் கொளநினைந்து திருந்தில்லை மருங்கு அணைந்தனர்; திருவெல்லையினைக் கடந்தனர்; இடையில் மருதப்பணைகளையும் திருநந்தனவனங்களையும் கண்டு தொழுது சென்றனர்; திருநகர்ப் புறமதிலின் மேலைவாயின் வழியே போந்தனர். அடியார்கள் எதிர்கொண்டு தொழத், தாமும் எதிர்தொழுது, சிவமே நிலவிய திருவீதியினை அணைந்தனர். நாயனரது வருகையை முன் வைத்து, அடியார்கள் திருவீதிகளை விளக்கி அலங்கரித்தனர்; நாயனர் திருவீதியினைத் தொழுது ஏழ்நிலைக் கோபுரத்தின்கீழ் வீழ்ந்து பணிந்து, திருமாளிகையை வலம் வந்து, கனகசபையினைக் கண்டு, ஆனந்தக் கூத்தப்பெருமானது திருநடங் கண்டு தொழுதனர். கைகள் தலைமிசை யேறின. கண்கள் கண்ணீர்மழை பொழிந்தன. கரணங்கள் உருகின. மெய், பல முறையும் வீழ்ந்தெழுந்தது. இவ்வாறு அவரது ஆர்வம் அளவின்றிப் பெருகியது. அத்தனரது திருவருட் குறிப்பு "என்று வந்தாய்" என்றிருந்த தன்மையினைக் கண்டு அவ்வுண்மைக் குறிப்பினைத் திருவிருத்தப் பதிகத்தாற் றுதித்தருளினர். அதன் பின்பு "பத்தனய்ப் பாடமாட்டேன்" என்ற திருநேரிசைப் பதிகமும் பாடிக், கைத்திருத் தொண்டும்செய்து பணிந்து போந்தனர். "அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றம்பலம்" என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளித், திருமேனி வெண்ணீற்று வண்டலாடப், பல பணிகளும் செய்தருளியிருந்தனர். அந்நாளில் திருவேட்களமும், திருக்கழிப்பாலையும் வணங்கி, "அம்பலவரைத் தினைத்தனையும் மறந்

தய்வனே" என்று நினைந்து பாடி, மீண்டு அணைந்து "அரியானை" என்று தொடங்கும், அடியவர் சிந்தை பிரியாத பெரிய திருத்தாண்டகமும், "சேஞ்சடைக் கற்றை" என்னும் திருநேரிசையும் பாடிப் பணிகள் செய் தமர்ந்தருளினர்.

அந்நாளில், சீகாழியில் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவவதரித்து, மூன்றாண்டில் அம்மையாரது திருமுலைப்பாலுண்டருளித், திருஞான சம்பந்தராகி விளங்கிய செயலை அடியார்கள் சொல்ல, நாயனர் கேட்டருளினர். அதிசயமாம் காதல்கூர அவரைக் கண்டு வணங்க வேண்டி அப்பொழுதே அம்பலவர் திருவருள் விடைபெற்றுத் திருவீதியினைப் புரண்டு வலங் கொண்டு போந்து, திருவெல்லை பணிந்து, திருநாரையூர் பணிந்து சென்று, சீகாழியினைச் சேர்ந்தருளினர். நாயனர் எழுந்தருளியது கேட்ட ஆளுடையபிள்ளையாரும் அவரைக் காணும் பெருவிருப்பு மேல்ஓங்க, அன்பர்கள்சூழ எதிர்கொண்டு எழுந்தருளி வந்தனர். தொழுதுகொண்ட படியே அணைந்து, தொண்டர் திருக்கூட்டத்தினிடையே சென்று பெருங்காதலுடன் பிள்ளையாரது திருவடிகளை நாயனர் பணிய, அவரது திருக்கரங்களைத் தமது எழுதரிய திருக்கைகளாற் பற்றி எடுத்துப், பிள்ளையார் தாமும் எதிரிறைஞ்சி, "நீவிர் எமது அப்பரே" என்றுகூற, அவரும் "அடியேன்" என்றனர். அப்பெரு நிகழ்ச்சி கண்ட அன்பர்கள் பேரின்ப மெய்தி அர! அர! என்று முழக்கம் செய்தனர். பிள்ளையார் கழல்வணங்கப் பெற்றதற்கு அரசுகள் உவந்தனர்; வாகீசரைக் காணப் பெற்றதற்குப் பிள்ளையார் மகிழ்ச்சி பொங்கினர். இவ்வாறு ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்த உண்மையோடும் இருவரும்கூடித் திருத்தோணியுடையவர் கழல் வணங்கும் விருப்பின் மிக்கனர். அருட்கடலும் அன்புக்கடலும் போலவும், சைவ நெறி பெற்ற புண்ணியக் கண்களிரண்டும் போலவும், அப்பனர் அருளும் அம்மையாரருளும் போலவும் கூடி, ஞானக்கன்றும் அரசும் சென்று திருக்கோயில் சேர்ந்தருளினர். உரிய முறையால் வணங்

ஆளுடைய பிள்ளையாரிடம் அணைந்தது:— -I முதல் முறை சந்திப்பு

பிள்ளையார் "அப்பரே!" என்றது

கித் திருமுன்பு விழுந்தெழுந்தபோது, பிள்ளையார் நாயனாரை நோக்கி, "அப்பரே! உங்கள் தம்பிரானாரை நீர் பாடுவீராக" என்றருளப், "பார்கோண்டு மூடி" என்ற திருவிருத்தப் பதிகத்தினாற் போற்றியருளிப் புறம்போந்து, பிள்ளையாரது திருமடத்தில் நாயனார் எழுந்தருளி அமுதுசெய்து நண்புறு கேண்மை அந்நாள்போல எந்நாளும் வளர்ந்தோங்க, உடன் பல நாள்கள் அங்கு வைகியருளினர்.

அவ்வாறு இருபெரு மக்களும் அளவளாவி, அளவிலா மகிழ்ச்சியினோடு செல்லு நாளில், நாயனாரது திருவுள்ளத்தில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய பிற தலங்களையும் சென்று வணங்கும் விருப்பம் வாய்க்க, அதனைப் பிள்ளையாரிடம் விளம்புதலும், அவரும் அதனை உடன்பட்டு, இருவருமாகக் கூடிச் சென்று திருக்கோலக்காவை வணங்கி அங்கு நின்றும் பிள்ளையார் மீண்டருளினர். அவரிடம் விடைகொண்டு நாயனார் எழுந்தருளித் திருக்கருப்பறியலூர் - திருப்புன்கூர் - திருநீடூர் - திருக்குறுக்கை - திருநின்றியூர் - திருநனிபள்ளி முதலாகிய தலங்களைக் காவிரியி னிருகரையிலுமாகக் கலந்து சென்று வணங்கினர்; திருச்செம்பொன்பள்ளி - திருமயிலாடுதுறை - திருத்துருத்தி - திருவேள்விக்குடி - திருஎதிர்கொள்பாடி முதலிய தலங்களைப் பணிந்து பதிகம் பாடித் துதித்துப் பணிசெய்து திருவாவடுதுறையினை அடைந்தனர். "ஆவடுதண் டுறையாரை யடைந்துய்ந்தேன்" என்ற திருத்தாண்டகத்தை அருளிச்செய்து, திருக்குறுந்தொகை-திருநேரிசை-திருவிருத்தம் முதலிய பதிகங்களையும் பாடிக் கைத்திருத்தொண்டும் செய்து தங்கியருளினர். பின்னர்த் திரு இடைமருதூரைச் சென்று வணங்கித் திருச்சத்திமுற்றத்தினை அடைந்தனர். "கூற்றம்வந்து குமைப்பதன்முன் உனது திருவடிகளை என்தலைமேற் பொறித்து வைப்பாய்" என்ற கருத்துடன் அங்குக், "கோவாய் முடுகி" என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருள, நாயகனார் "திருநல்லூருக்கு வா" என்றருள, அவ் வருட்குறியின் வழியே திருநல்லூருக்குச் சென்று வணங்கினர். அவ்வாறு வணங்கி மகிழ்ந்து எழும்பொழுதில்

திருநல்லூரில் திருவடி தீக்கை பெற்றது

" உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கின்றோம் " என்று இறைவர் திருவடி மலர்களை நாயனாரது திருமுடியிற் சூட்டியருளினர். நாயனார் " நனைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல் வைத்தார் " என்ற திருத் தாண்டகத்தாற் போற்றி, நினைந்து, உருகி, விழுந்து, எழுந்து, நிறைந்து, மலர்ந்து, உலவாக்கிழி பெற்ற வறியோன்போல மனம் தழைத்தனர். இவ்வாறு நாயனார் அங்குத் தங்கிப் பணிசெய்யும் நாட்களில் அருகில் உள்ள திருக்கருகாவூர் - திருவாவூர்ப்பசுபதீச் சரம் - திருப்பாலைத்துறை முதலாகிய தலங்களிற் சென்று சென்று வணங்கித் தொண்டு செய்துகொண்டு, திருநல்லூரை யொருகாலும் பிரியாதே உள்ளுருகிப் பணிந்து வந்தனர்.

சிவபெருமானது திருப்பழனத்தைப் பணிந்து கொண்டு, அதன் பக்கத்திலுள்ள பதிகளையும் வணங்கி நாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகளுடைய தலமாகிய திங்களூரை வந்தடைந்தனர்.

அப்பூதியடிகளின் மகனை விடம் மாற்றியது

அந்தணர்களுட் சிறந்த அப்பூதியடிகள் தமது மக்களுடன் சாலைகள் - குளம் - கூவல் - தண்ணீர்ப் பந்தல் முதலிய பலவற்றையும் திருநாவுக்கரசர் பெயராற் பண்ணிய செய்தியைக் கேட்டு, அவர் திருமனையை நண்ணினார். முன் காணுமலே பெருங்கேண்மை கொண்ட, தமது தியானப் பொருளாயுள்ள திருநாவுக்கரசர் பெருமான், தாமே நேரே வந்ததுகண்டு, அப்பூதியடிகள் மனமிக மகிழ்ந்து மனைவியார் - மைந்தர் - பெருஞ் சுற்றத்தார்களுடனே களிகூர நாயனாரைத் தொழுது அவரைத் திருமனையில் அமுது செய்தருள வேண்டினர். அவரும் இசையவே, பெரு விருப்புடன் போனகமும் கறியமுது முதலாயினவும் வெவ்வேறு விதங்கள் பெற அமைத்தனர். நாயனாரை ஊட்டுவித்தற் பொருட்டுப் பரிகலமாக வாழைக் குருத்துக்கொண்டுவரத் திருநாவுக்கரசரது பெயர் பூண்ட தமது மூத்த மகனை ஏவினர். அவன் வாழைக் குருத்தை அரியும் போது அவனை ஒருதழல் நாகம் தீண்டிவிட்டது. அவன் அதனை வெளிப்படுத்தாது விரைந்து வந்து வாழைக் குருத்தினைத் தாயாரிடம் கொடுத்து, விடம் தலைக்கேறியதனால் மயங்கி வீழ்ந்தனன். பெற்றவர்கள் அதுகண்டு, விடத்தினால் வீந்தான் என்பதைக் குறி

களால் அறிந்து கொண்டனர்; பெரியவர் அமுது செய்ய இது இடையூறுகும் என்று துணிந்து, யாதொரு தடுமாற்றமுமில்லாராகி, அவனது உடலைப் பாயினின் மூடிப் புறத்துவைத்துப், பரிகலமிட்டு, நாயனாரை அமுதுசெய்ய அழைத்தனர். அவரும் ஆசனத் தமர்ந்த போது திருவருளால் உண்மை யறிந்து, அளவிறந்த கருணை கொண்டு, அந்த உடலைக் கோயிலின் முன் கொணர்வித்து, "**ஒன்றுகோலாம்**" என்ற பதிகத்தைப் பாடி யருளினார். விடம் நீங்கிப் பிள்ளை எழுந்தனன். நாயனார் அப்பூதியார் திருமனையில் அமுது செய்தருளி, மீண்டும் திருப்பழனத்தை யடைந்து அப்பூதி யாரைச் "**சொன்மாலைப்**" பதிகத்துள் வைத்துச் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார். அணிமையில் உள்ள திருச்சோற்றுத்துறை முதலாகிய பல தலங்களையும் சென்று வணங்கித் திருப்பழனத்தில் பல நாள்கள் நாயனார் தங்கித் திருத்தொண்டு செய்தமர்ந்தருளினர். தமது தலைமேல் திருவடி வைத்தருளிய திருநல்லூரிறைவரது திருவடிகளை நினைந்துகொண்டு காவிரியின் தென்கரையேறிச் சென்று திருநல்லூரை அடைந்து பணிந்து பணி செய்திருந்தனர்.

திருவாரூர்த் திருவாதிரைத் திருநாள் தரிசித்தது

அந்நாளில் திருவாரூரைச் சென்று வணங்குதற்குத் திருவுள்ளங் கொண்டு அருள் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டுத் திருப்பழையாறைப் பல தளிகளையும் - திருவலஞ்சுழி - திருக்குடமூக்கு - திருநாலூர் - திருச்சேறை - திருக்குடவாயில் - திருவாஞ்சியம் - திருக்கீழ்வேளூர் - திருவிளமர் முதலிய பல பதிகளையும் தொழுது திருவாரூரை வந்தணைந்தருளினர். ஆண்ட அரசுகள் அணைந்த பெருஞ் செய்தி கேட்ட ஆரூரில் அடியார்கள் ஆரூர் அணிநக ரலங்கரித்து, வீதிகள் விளங்கத் திருமலி மங்கலஞ்செய்து, திருமதில் வாயிற் புறத்து வந்து நாயனாரை எதிர்கொண்டனர். நாயனார் அவர்களை வணங்கித் "தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம், அமண் குண்டரிற்புட்டுப் பிணி யொழிந் துய்யப்போந்தேனுக்கு முண்டாமோ?" என்று "**குலம்பலம் பாவரு குண்டர்**" என்ற திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, அற்ற உணர்வொடும், அவர்களுடனே திருவீதியுட்புகுந்து திருக்கோயிலை யணைந்து, வணங்கித், தேவாசிரி

.. யனை இறைஞ்சிப், புற்றிடங் கொண்டாரை நேர்கண்டு தொழுதனர். கண்டு தொழுது கீழே வீழ்ந்து உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச்செறியக் கண்கள் நீர்மழை பெய்யத், திருமூலட்டானரைப் "போற்றித் திருத்தாண்டகத்"தினுல் துதித்தனர். "காண்டலே கருத்தாய் நினைந் திருந்தேன்" என்ற பதிகத்தாற் றிருமுன்பு நின்று துதித்துக், கோயில் வலம் வந்து வணங்கினர். திருமுன்றில் முன்சார்ந்து "ஆநாரைக் கையினுற் றேழாதோழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேன்" என்னும் பழமொழித் திருப்பதிகத்தாற் போற்றி அங்குத் தங்கியிருந்தனர். மார்பு நிறைய வழியும் கண்ணீருடைய திருவடிவும், வாக்கில் திருப்பதிகத் தமிழ் மாலைகளும், திருவடிகளையே சார்வாகும் திருமனமும், திருஉழவாரப் படையும், தாமுமாகப் பணிசெய்து ஒழுகினுர். புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைக் காலங்கள்தோறும் கும்பிட்டுப், "பாடிளம் பூதத்தினுனும்" என்பது முதலிய பதிகங்களைப் பாடியருளி, ஆர்வம் பெருக இவ்வாறு நிகழ்வாராயினுர். நமிநந்தியடிகளது திருத்தொண்டினைச் சிறப்பித்துத் திருவிருத்தப் பதிகம் பாடித் திருவாரூரரனெறி யிறைவரைப் போற்றினர். அந்நாள்களில் திருவலிவலம் - கீழ்வேளூர் - கன்றுப்பூர் முதலிய தலங்களைக் கலந்து பாடித் திருவாரூரில் மீண்டும் அணைந்திருந்தருளினர். அப்போது வீதிவிடங்கப் பெருமானது திருவாதிரைத் திருவிழாவை அடியார்களுடன் சேவித்துப் போற்றியிருந்து, திருப்புகலூரை வணங்கவிரும்பி விடைபெற்றுப் போந்தனர்.

அந்நாட்களில் ஆளுடையபிள்ளையார் சீகாழியினின்றும் புறப்பட்டுச் சிவ தலங்கள் பலவும் வழிபட்டுத் திருப்புகலூரில் வந்து முருகநாயனுர் திருமடத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தனர். அப்பர் பெருமான் திருவாரூரை வணங்கித், திருப்புகலூரை நோக்கி மீண்டருளினுர் என்று கேட்டு அவரை எதிர்கொள்ளும் விருப்பினேடு அடியார் கூட்டம் புடைசூழ எழுந்தருளி ஆளுடையபிள்ளையார் நகர்ப்புறத்தே எதிரே வந்தருளினர். அவர் அவ்வாறு வருகின்றதை அப்பர் பெருமான் கேட்டு மகிழ்ச்சியோடும் வந்தருளினர். இருதிறத்து அடியார் கூட்டங்களும் இரண்டு நிலவின் கடல்கள் ஒன்

ருகி யிசைந்தனபோலக் கூடிக் கலந்தன. அப்பர் சுவாமிகள் பிள்ளையாரை இறைஞ்ச, அவரும் எதிர் வணங்கி, "அப்பரே! நீர் வரும் நாளில் திருவாரூர் நிகழ் பெருமையினை வகுத்துரைப்பீர்" என்று கூறினர். அப்பர் பெருமான் "அதனை என்னென்று சொல்வேன்?" என்று சொல்வாராகி, "முத்து விதானம்"- என்னும் திருப்பதிகம் பாடி அச்சிறப்பினை எடுத்துக் கூறியருளினர். அதுகேட்ட பிள்ளையார் "யான் திருவாரூர்சென்று கும்பிட்டே மீண்டுவந்து உம்முடனமர்வேன்" என்று, அங்கிருந்தபடியே, திருவாரூருக்கு எழுந்தருளினர். அப்பர் சுவாமிகள் உள்ள நிறைந்த அன்பு பெருகிக் கண்பொழி நீர் உடலை நனைப்பச் சென்று திருப்புகலூர் இறைவரைத் தொழுது பணிசெய்து இன்புற்று அங்கு அமர்ந்திருந்தனர். சில நாள் சென்றபின் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் திருவாரூர் தொழுது மீண்டு புகலூரில் வந்தருளினர். பெருவிருப்போடு நாயனார் அவரை எதிர்கொண்டு அங்கு இருவரும் உடன் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார்பாற் கூடியது :—

II-இரண்டாவது முறை சந்திப்பு

அது கேட்டுச் சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், திருநீலநக்க நாயனாரும் அங்கு எழுந்தருளச், சீரடியார் பலரும் வந்துகூடி, அனைவரும் முருக நாயனாரது திருமடத்தில் உடன் பயில் கேண்மையில் அமர்ந்து, திருத்தொண்டின் நிலையுணர்ந்தும், திருப்பதிகச் செந்தமிழின் திறம் போற்றியும், திருத்தொண்டர் பெருமையினை விரித்துரைத்தும் இவ்வாறு ஒருப்படு சிந்தையினர்களாய், உடன் உறைவின் பயன்பெற் றமர்ந்திருந்தனர். அந்நாளில் சிவதலங்கள் பலவற்றையுஞ் சென்று தொழுவதற்கு நினைந்து பிள்ளையாரும் நாயனாரும் திருப்புகலூர்தொழுது புறப்பட, ஏனை அடியார்கள் விடைகொண் டேகினார்கள். நாயனார் முன்னாகச் செல்லவும், அவரைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து, பிள்ளையார் சிவிகையில் எழுந்தருளவும் இவ்வாறு செல்வார்களாய்த், திருவம்பர்சென்று வணங்கித், திருக்கடவூர் சேர்ந்து இறைவரை வணங்கிக், குங்குலியக்

பிள்ளையார், நாயனார், திருநீலநக்கர், சிறுத்தொண்டர், முருகனார்.

உடனுறைவின் பயன்

கலய நாயனாரது திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். திருக்கடவூர் மயானத்தையும், திருவாக்கூரையும் வணங்கிக்கொண்டு திருவீழிமிழலையில் சென்று வணங்கி, நாயனார் "திருவீழி மிழலையானைச் சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே" என்ற திருத்தாண்டகத் தாற் போற்றிக், காதல் சிறந்தோங்க அங்குத் தங்கிக், கும்பிட்டுத், திருத்தொண்டு செய்து இவ்வாறு, அப்பதியில் அந்த மெய்ம்மை யருந்தவர்க ளிருவர்களும் அடியார்களும் தங்கி இருந்தார்கள்.

சில நாள்கள் செல்ல, மாரி சுருங்கிற்று ; வளம்பொன்னி நதியும் பருவம் மாறிற்று ; நீர்வளத்தால் வரும் உணவு அருகிற்று ; உலகில் இலம்பாடு சேர்ந்து வறுமையினால் நாடு எங்கும் வற்கடமாய் உலகோர் பட்டினியால் கண் சாம்பி வருந்தினர்.

வீழிமிழலையிற் படிக்காசு பெற்றது

வீழிமிழலையுடைய பெருமான் இருபெருமக்களின் கனவிலும் தோன்றினர். "கால நிலைமையினால் உங்கள் கருத்தில் வாட்டமுறீர்; ஆயினும் உங்களை வழிபட்டுச் சாரும் அடியார்களுக்கு நீங்கள் அளிக்கும் பொருட்டு நாம் உங்களுக்கு நித்தம் ஓரோர் காசுஅளிக்கின்றோம்" என்று அருளிச்செய்தனர். பிற்றைநாள், இருபெரு மக்களும் திருக்கோயிலில் வணங்கும்போது, கிழக்குப் பீடத்தில் பிள்ளையாரும், மேற்குப் பீடத்தில் நாயனாரும் காணுமாறு மிழலை நாயகர் பொற்காசு படியாக வைத்தருளினர். அதனைக் கொண்டு, நாளும், "அடியார்கள் வந்து இருபொழுதும் உண்க" என்று பறை சாற்றுவித்து இருவரும் தங்கள் தங்களுடைய திருமடங்களில் அடியார்கள் எல்லாருக்கும் வளம்பெருகச் சோறிட்டு, அளித்து, உலகங் காத்தனர்.

திருமகனாராதலின் பிள்ளையார் வாசியுடன் காசும், கைத் தொண்டாகும் அடிமையினால் நாயனார் வாசியில்லாக் காசும் பெற்றனர். வாசிதீரப் பாடிப் பிள்ளையார் வாசியில்லாக் காசு பெற்றனர். இவ்வாறு திருவருளின் பெருமையினால் உலகம் போற்றியிருக்கும் நாளில், மழைபெய்ய உலகம் செழித்தது; வறுமை மாறிற்று. பிற தலங்களை வணங்க எண்ணித் திருமிழலை மணியை வணங்கித் திருமறைக்காட்டில் இருவரும் சென்று சேர்ந்தனர்.

திருக்கோயிலினை முறைப்படி வணங்கி உட்புகுந்தனர். வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டு இலச்சினையிட்டுத் திருக்காப்பிடப்பட்ட அந்நாள் முதல் இதுவரை அடைத்தே நிற்கின்ற நேர் திருவாயிலின் முன் சேர்ந்தனர்; அக் கதவினைத் திறக்க வல்ல அம்மறைகளோதும் அடியார்கள் அணையாமையினால், அன்பர்கள், பக்கத்தில் வேறு வாயில் வழியாக உள்ளே சென்று இறைவரை வணங்கி வருவதை அங்குக் கேட்டறிந்தனர். பிள்ளையார் அரசுகளை நோக்கி "அப்பரே! நாம் இருவரும் நேரே உட்சென்று இறைஞ்சும்படி இக் கதவம் திறக்கப் பாடும்" என்றருள, அதனாலே நாயனாரும் "**பண்ணினேர் மொழியாள்**" என்ற பதிகம் பாடியருளினர். அதன் பயனைத் துய்ப்பாராகி, இறைவர் பதிகப் பத்துப் பாட்டு அளவும் கதவம் திறக்கத் தாழ்த்தனர். திருக்கடைக் காப்பில் நாயனார் "**இரக்கமொன்றிலீர் எம்பெருமானீரே!**" என்று பாடி இறைஞ்சினார். திருவருளாற் கதவம், அன்பர்கள் முன்பு காப்பு நீங்கித் திறந்தது. இருபெரு மக்களும் வீழ்ந்திறைஞ்சி உட்புகுந்து வணங்கினர். அடியார்கள் அரவோசை முழக்கி ஆர்த்தனர். பெருமக்கள் இருவரும் புறம் போந்த போது, நாயனார், பிள்ளையாரை நோக்கிக், "கதவம் அடைக்க நீரும் பாடியருளும்" என்றருளப், பிள்ளையார் "**சதுரம் மறை**" என்ற பதிகம் பாடியருளவே, எடுத்த திருப்பாட்டிற் கதவம் திருக்காப்புக் கொண்டது. அது கண்டு மகிழ்ந்து வணங்கி இருவரும் புறம்போந்து திருமடங்களிற் றங்கியருளினர். அது முதல் அக்கதவம் திறக்கவும் அடைக்கவுமாக நிகழ்ந்தது. அன்றிரவு, தாம் அரிதில் திறக்கப் பாடியமையினையும், பிள்ளையார் அடைக்கப் பாடிய எளிமையினையும் எண்ணி, "நம்பர் திருவுள்ள மறியா தயர்ந்தேன்" என்று பெரிதும் அஞ்சி, இறைவர் திருவடிகளை நினைந்து, திருமடத்தில் ஒரு பக்கத்தில் அணைந்து பொருந்திய அவ்வுணர்வுடன் வாகீசர் துயில் கொண்டருளினர். இறைவர் அவரது கனவிற் றோன்றி "வாய்மூரில் இருப்போம்; தொடரவா" என்று அருளி மறைந்தனர். நாயனார் உடனே துயிலுணர்ந்து "**வா என்று போனார்; அது என்கொல்**" என்று பாடி, "இது எம்பெருமா

மறைக்காடு-கதவம் திறக்கப் பாடியது

னருளாகில் யான் அங்குச் செல்வேன்'' என்று எழுந்து, திருவாய் மூரை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இறைவனார் முன் காட்டும் அந்தத் திருவேடத்துடன் முன்னே சென்றனர். நாயனார் பின் செல்லச் செல்ல, அவர், அணுக முடியாதபடி முன்னே சென்று, பொற்கோயில் ஒன்று காட்டி, அதனுட் புகுந்து மறைந்தனர். இந்த அளவில், நாயனார் சென்ற செய்தி கேட்டு ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அங்கு எழுந்தருளினர். "பிழைத்துச் செவ்வி யறியாதே திறப்பித்தேனுக்கே ஒளிக்கலாமேயன்றித், தமிழ் உறைப்புப் பாடி அடைப்பித்த பிள்ளையார் ஈண்டு வந்துளர்; அவருக்கு ஒளிக்கலாமோ?" என்று நாயனார் பாடியருள, இறைவர் பிள்ளையார் காணக் காட்சிதர, அவர் பாடித் தொழுது அரசுகளுக்குக் காட்டக், கண்டு, "பாட வடியார் பரவக் கண்டேன்" என்று பாடித் தொழுதனர். இருவரும் திருவாய்மூர் தொழுது திருமறைக் காட்டுக் கெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

திருவாய்மூர்

அந்நாளில் பாண்டிநாடு சமணத்தில் மூழ்கிச் சைவம் பொலிவழிந்து நின்றது. மன்னவனும் சமணனாயினன். சிவ வழிபாடு குறைந்தது. அது கண்டு வருந்திய மங்கையர்க்கரசி யம்மையாரும் குலச்சிறை மந்திரியாரும், அங்கு எழுந்தருளிச் சைவத்தாபனம் செய்து வளர்க்க வேண்டுமென்று, ஆளுடைய பிள்ளையார்பால் விண்ணப்பித்துப் பரிசனங்களை விடுத்தனர். அதுகேட்ட பிள்ளையார் சமணர்களது வன்செயலை மாற்றிச் சைவநெறி விளங்கும்படி தெய்வத் திருநீற்றினை எண்ணிக்கொண்டு, பாண்டிநாடு செல்ல எழுந்து நாயனாருக்கு அறிவித்தருளினர். நாயனார் "அமணர் வஞ்சனையில் மிகவல்லவர்; நாளும் கோளும் தீயன; நீர் அங்குச் செல்லலாகாது;" என்று விலக்கினர். பிள்ளையார் அதை மறுத்துத், "திருநீறு புத்தரையும் சமணரையும் அழிவிக்கும்; இது திடம்; இறைவர் துணை நிற்க, நாளும் கோளும் நல்லவாகும்; பாண்டிநாட்டில் யானே போய்ச் சமணத்தைச் சிதைத்து வருகின்றேன்; நீர் இங்குக் கும்பிட்டு இருப்பீர்" என்று உரைத்துப், புறப்பட்டு எழுந்தருளினர். நாயனார் அங்கு நின்றும் மீண்டும் திரு

பிள்ளையார் பாண்டிநாடு சென்றது

வீழிமிழலையிற் சென்று பணிந்து, திருவாவடுதுறையிற் கும்பிட்டு, அங்குப் பிள்ளையாருக்கு ஆயிரம் பொன் அளித்த பெருமையைப் போற்றிப்பாடிப், பிற பதிகளிலும் வணங்கிப், பழையாறை வடதளியிற் சேர்ந்து திருக்கோயிலைக் கைகூப்பித் தொழுதனர். அக்கோயிலை மறைத்துச் சமணர் பாழியாக ஆக்கினர் என்றுகேட்டு வருந்தி, அங்கு இறைவரது வண்ணங்கண்டு கும்பிட்டாலன்றி மேற் செல்வதில்லை என்று துணிந்து, "அமணர் திறம் அழித்து உம்மைக் காணக் காட்டும்" என்று இறைவர் பாதம் நினைந்துகொண்டு, அருகு ஓரிடத்தில் அமுது செய்யாது நாயனார் அமர்ந்தனர். இறைவர் அரசனது கனவில் எழுந்தருளி, அமணர் வஞ்சனையால் மறைக்கத் தாம் இருந்த அடையாளங்களைக் காட்டி, அவற்றைப் போக்கி அரசுகள் தம்மைக் கண்டு கும்பிடுமாறு செய்யும்படி அறிவித்தருளினர். அரசனும் உணர்ந்து அடையாளத்தின் வழிகண்டு, அமணரைத் தூரறுத்துப் போக்கித், தூய்மை செய்து, விமானமாக்கி, அரசுகளை அடி பணிந்து அறிவித்தான். அரசுகள் சென்று வழிபட்டு "அமணர் மறைத்தாலும் மறைக்க வொண்ணுமோ" என்ற பதிகம் பாடி இறைஞ்சினர்.

பழையாறை வடதளி-அமணர்வஞ்சனை அகற்றியது

அங்கு நின்றும் காவிரியி னிருகரையிலும் உள்ள தலங்களைப் பணிந்து பாடிச் சென்றனர். திருவானைக்கா, திருவெறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, திருக்கற்குடி, திருப்பராய்த்துறை முதலிய தலங்களை வணங்கினர். திருப்பைஞ்ஞீலியைச் சார வருகின்ற அப்போது, வழிவரும் இளைப்பினாலும், பசியினாலும், நீர் வேட்கையினாலும் மிக வருந்தினர். ஆயினும் அதனால் மனம் சிறிதும் அலைவுபடாமல் நாயனார் அத்தலத்தை நோக்கி எழுந்தருள, இறைவர் அவரது வருத்தம் நீக்குதற்கு, அவ்வழியில் ஒரு சோலையும் குளமும் அமைத்து, அந்தணர் வேடத்துடன் வழி போவார்போலப் பொதிசோறுடன் எழுந்தருளியிருந்தனர். நாயனார் அங்குஎழுந்தருள வேதியர் அவரை நோக்கி, "இந்தப் பொதி சோற்றினை உண்டு இளைப்பு நீக்கி மேற் செல்வீர்" என்று கூறினர். நாயனார் அது ஈசர்

திருப்பைஞ்ஞீலியில் பொதிசோறு பெற்றது

அருள் என்று அறிந்தார்போல, வேதியர் சொல்லைப்பற்றி மேலும் எண்ண நினையாது, பொதி சோற்றினை வாங்கி அமுது செய்து இளைப்பாறினர், பின்னர்த் திருப்பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்வாராகிப் புறப்பட, வேதியர், தாமும் அங்குப் போவதாய் உடன் வந்து நகரத்தின் பக்கத்தில் மறைந்தனர். நாயனார் "இறைவர் அடியேனையும் பொருளாக அளித்த கருணை இருந்தபடி இதுவோ?" என்று பாடிக், கண்ணீர் பெருக்கி வீழ்ந்து எழுந்து பரவசமாகிப் பரவினர். அவ்வாறே பைஞ்ஞீலியிற்றிருக்கோயிலிற் சென்று வழிபட்டுத்தங்கினர். பின்னர் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ள பல மலைகளையும் நாடுகளையும் ஊர்களையும் சென்று வணங்கித் திருவண்ணமலையை அணைந்து வழிபட்டுத் திருவருள் வழியே தொண்டை நன்னாட்டை அடைந்து

தொண்டை நன்னாடு சேர்ந்தது

முதலிற் றிருவோத்தூரிற் சேர்ந்து வழிபட்டு மேற் சென்று காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தருளினார். அடியார்கள் நகரையலங்கரித்து எதிர்கொள்ளப், புகுந்து, திருவேகம்பரது கோயிலை யடைந்து வணங்கி அம்மை தழுவக் குழைந்த மணி மேனிப் பெருவாழ்வை முன் கண்டு இறைஞ்சிக் கண்ணீர் பெருகப் பேரன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்தனர். "கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியானை" என்ற திருப்பதிகம் பாடித் துதித்தனர். கச்சித் திருமயானத்தையும் வணங்கினர். கச்சியில் உள்ள திருமேற்றளி முதலாகிய பல தலங்களையும் வணங்கினர். அங்குத் தொண்டு செய்து பல நாள் எழுந்தருளி யிருந்தனர். அங்கிருந்தபடியே திருமாற்பேறு முதலிய தலங்களைச் சென்று கும்பிட்டு, "ஏகம்பன் காணவனென் னெண்ணத் தானே" என்று நினைந்து மீண்டும் வந்து கச்சியில் கும்பிட்டிருந்தனர். பின்னர்த் திருக்கழுக்குன்றம், திருவான்மியூர், திருமயிலாப்பூர் முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருவொற்றியூர் சேர்ந்தருளினர். அங்கு எழுத்தறியும்பெருமானாகிய இறைவரைக் கண்ணீர்த் தாரை பெருக, மேனியிற்பொங்கி மயிர்ப்புளக மரும்ப, விதிர்விதிர்ப் புற்று விம்மி மனமுருக நின்று "வண்டோங்கு செங்கமலம்" என்ற திருத்தாண்டகம்பாடி யருளி, வணங்கினார். அத்தலத்திற் சிலநாள் தங்கித் திருக்குறுந்தொகை,

திருநேரிசை, திருவிருத்தம் முதலாகிய பதிகங்களைப்பாடியும், தொண்டு செய்தும், அணிமையில் உள்ள ஆலயங்களைப் பணிந்தும் வைகியருளினர். அங்கு நின்றும் திருப்பாசூரை வணங்கி "முந்தி மூவேயில்" என்னும் பதிகம்பாடிப் பழயனூர்த் திருவாலங்காட்டையடைந்து பணிந்து, வடதிசை மேற் சென்றருளிப் பல பதியும் நெடுங்கிரியும் படர்வனமும் சென்று, திருக்காரிகரை பணிந்து, திருக்காளத்தியை அணைந்தனர்.

பொன்முகலித் தீர்த்தத்தில் மூழ்கித், திருமலையை வணங்கி, மேல் ஏறிக்,காளத்திமலை யெழு கொழுந்தாயுள்ள இறைவரை வீழ்ந்திறைஞ்சி, மனமும் கண்ணும் களிப்பப் பரவசமாய்க் "காளத்தியானவனேன் கண்ணு ளானே" என்னும் திருத்தாண்டகத்தாற் போற்றி, வழிபட்டு, அரிதிற் புறம்போந்து அத்திருமலையிற் றிருப்பணிகள் செய்தமர்ந்தனர். அங்குப் பணிந்த குறிப்பினாலே திருக்கயிலையில் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ள பெருங்கோலத்தைச் சென்று நேரே காண வேண்டுமென்னும் காதல் கொண்டனர்.

திருக்கயிலை யாத்திரை

காளத்தி நாதரைத்தொழுது வடதிசை மேல் மிக்க விருப்போடும் செல்வாராய்ப், பெருமலைகளையும், கான்யாறுகளையும், அவை தொடர்ந்த நாடுகளையும் கடந்தபின் இறைவரது திருப்பருப்பதத்தை அடைந்தனர். விஞ்சையர், இயக்கர், கின்னரர், நாகர், காமசாரிகள் முதலிய தேவச்சாதியர்கள் நாளும் வந்து வணங்கும் அம்மலையை வணங்கிப் பதிகம்பாடி வழிபட்டனர்; அதன்பின் தெலுங்க நாட்டையும் கடந்து, கன்னட நாட்டையும் கடந்தனர். அதன்மேல் செறிந்த வனங்களையும், மலைப்பாதைகளையும், நாடுகளையும் கடந்து, மாளவ நாட்டையடைந்து கடந்து, அரியசுரங்களையும் தாண்டிச் சென்று, எங்கும் அறங்கள் நீடும் இலாட பூமியையும், கடந்து, பின், பெரிய மலைகள், ஆறுகள் காடுகள் முதலியவற்றைக் கடந்து மத்திம பைதிரத்தினைச் சேர்ந்தனர். கங்கையாற்றைக் கடந்து காசித்தலத்தை விருப்பினோடு பணிந்தனர். தம்முடன் வந்தவர்களை அங்கு விட்டுத், தாம் தனித்துக் கயிலைமலை செல்வாராய்க் கங்கையைக் கடந்தனர்; கற்சுரங்களும் வானமளாவ வுயர்ந்த காடுகளும்

முதலியவற்றை மனிதர்செல்லலாகாத வழிகளாகியும் ஆசை மிகுதியால் நடந்து கடந்து சென்றனர். கிழங்கு இலை கனி முதலியவற்றை உண்ணுதலையும் விட்டு, இரவும் பகலுமாக நடந்தனர்; கால்கள் பரட்டளவும் தேய்ந்தன. கயிலையில் வைத்த ஆசையினால் கைகளினால் தாவித் தாவிச் சென்றனர்; கைகள் மணிக்கட்டு அளவும் தேய்ந்தன. தேயவும் நில்லாது அந்த வெம்பரற் புகை மூளும் கடுங்கானகத்துள் மார்பினால் வருந்தி உந்திச் சென்றனர்; மார்பமும் தசை நைந்து எலும்புகள் முறிந்தன. அதன்மேல் உடம்பு முழுதும் தேயும்படி புரண்டு சென்றனர். உடம்பு முற்றும் தேயவே மேற்செல்லும் புறச்செயலின்றி அவ்வழியில் தமிழாளியார் தங்கினர். நிலைபெற்ற தீந்தமிழாற் பின்னும் இவ்வுலகத்து நின்று அவர் போற்றிடவேண்டுமென்னும் திருவுள்ளங்கொண்டு, சிவபெருமான் அப்போது அவர் கயிலையை அணைவதற்கு அருள் செய்யாது, அங்கு ஒரு தடாகத்தையும் உண்டாக்கி தாமே முனிவர் வேடத்தால் எழுந்தருளி வந்து நாயனாரின் நேர்நின்று நொந்து நோக்கினர். அவரும் எதிர்நோக்க, "உடம்பு அழியும்படி நீர் இந்தக் கொடிய காட்டில் வந்ததென்னை?" என்று கேட்டனர். அதற்கு "வடகயிலையிற் சிவபெருமான் உமையம்மையாருடன் இருக்கும் பெருங் கோலத்தைக் காணவந்தேன்; முனிவரே! இது என் குறிப்பு" என்று நாயனார் கூறக், "கயிலைமாமலையாவது மனிதர் காணுதற் கெளிதோ? தேவர்களும் காணற் கரியதாம். இங்கு வந்து என்ன காரியஞ் செய்து விட்டீர்? இனி இம்மட்டில் மீள்வதே கடன்" என்று முனிவர் அருளினர். "இறைவருடைய கயிலைக் காட்சி கண்டாலன்றி, அழியும் இவ்வுடல்கொண்டு மீளேன்" என்று நாயனார் மறுத்துக் கூற, அவர் துணிபு கண்டு முனிவர் வானில் மறைந்து, அசரீரி மொழியாலே "ஓங்கு நாவினுக்கரசனே! எழுந்திரு" என்று கூறியருளினார். நாயனாரும் ஊறுபாடுகள் முற்றும் நீங்கிய திருமேனியுடன் எழுந்தனர். "அண்ணலே! உனது கயிலைத் திருக்கோலத்தைக் கண்ணுற் காண அருள் புரிவாயாக?" என்று பணிந்தனர்; "இந்தப் பொய்கையுள் மூழ்கித் திருவையாற்றில் அத்திருக்கோலத்தைக் காண்பாயாக!" என்று

இறைவர் அசரீரி மொழியால் அருளினர். நாயனார் "வேற்றாகி விண்ணாகி" என்னும் திருத்தாண்டகங்களாற் றுதித்து அருள் ஆணையின்படி பொய்கையுள் மூழ்கினார்.

ஆதிதேவர் திருவருட் பெருமையை எவரே அறிவார்? திருவையாற்றில் ஓர் வாவியின்மேல் வந்தெழுந்தனர். ஐயாற்றில் சர அசரமாயின எல்லாம் சிவமும் சத்தியுமாகப் பொலியக் கண்டு, பணிந்துகொண்டே திருக்கோயிலின்முன் வந்தனர். அக்கோயிலே கயிலைமலை யாயிற்று; மால் அயன் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் போற்றினர்; மறைகள் முழங்கின; சித்தர் வித்தியாதரர் முதலியோர் நெருங்கினர்; அரம்பையர் கானமும் முழவும் தழைத்தன; கங்கை முதலிய புனித தீர்த்தங்கள் வணங்கின; கணநாதர்களும் பூதவேதாளங்களும் போற்றினர்; மற்றுமொரு வெள்ளிமலை போல இடப தேவர் எதிர் நின்றனர்; நந்திபெருமான் திருமுன்னர்ச் சேவகம் செய்தனர்; வெள்ளி மலையின்மேன் மரகதக் கோடியுடன் விளங்கும் பவளமலை போலச் சிவபெருமான் விளங்கினர்; இத் திருப்பெருங் கோலத்தைக் கண்டனர் வாக்கின் மன்னவனார். அக்காட்சியமுதத்தைக் கண்களாற் பருகினர்; கைகுவித்து விழுந்து எழுந்து மெய்குலையத் திருமுன்பு நின்று ஆடினார்; பாடினார்; அழுதார்; திருத்தாண்டகங்களாற் போற்றினார். இவ்வாறு சிலநேரம் அவர் கண்டுகொண்டிருக்க இறைவர் அக்கோலத்தை மறைத்தருளினார். நாயனார் வருந்தினர். தாம் கண்ட காட்சித் திறத்தினை "மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை" என்ற திருப்பதிகத்தாற் போற்றினார். பின்னர் அத்திருத்தலத்திற் றங்கித் திருத்தாண்டகங்கள் - திருக்குறுந்தொகைகள் - திருநேரிசைகள் - திருவிருத்தங்கள் முதலிய பதிகங்களாற் போற்றிக் கைத்திருத்தொண்டும் செய்து அமர்ந்தருளினர்.

திருப்பூந்துருத்தி திருமடம் செய்தது

அங்கு நின்றும் திருநெய்த்தானத்தையும் திருமழபாடியையும் வணங்கித் திருப்பூந்திருத்தியை அடைந்தனர். "பொய்யிலியைக் கண்டேன்" என்னும் திருத்தாண்டகமும், "திருவடிக்கீழ் நாமிருப்பது" என்னும் திருக்குறுந்தொகையும்பாடி, "அங்குறையும் தன்மைவேண்டி நாம் அடிபோற்றுவதே" என்ற குறிப்புக்கொண்ட

திருவிருத்தமும்பாடிப், பணி செய்தமர்ந்தனர். அங்கு இறைவனு ரருள்பெற்று உயர்ந்த திருமடம் ஒன்று செய்தமர்ந்தருளினர். அந் நாள்களில் பல்வகைத் தாண்டகம், தனித் தாண்டகம், அடைவு தாண்டகம், திருவங்கமாலை, முதலிய பதிகங்களைப் பாடியருளினர்.

அவ்வாறிருப்ப, நாயனுரைத் திருமறைக்காட்டிற் பிரிந்தருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார், சமணர்களை வாதில் வென்று, திருநீற்றின் ஒளி விளங்கச்செய்து, பாண்டியரது கூன் நிமிர்த்துச், சோழ நாட்டுக்கு எழுந்தருளி, நாய னுர் திருப்பூந்துருத்தியி லிருந்ததைக் கேட்டு அவர்பால் அணைதற்கு வருகின்றுர். அதனை வாகீ சர் கேட்டு எதிர்சென்றுர். நகரின் புறம்பணையிற் சேர்ந்து திருக்கூட்டத்தின் நெருக்கினிடையே, ஒருவரும் காணுவகையால் நிலமுறப் பணிந்து, மறைந்த வடிவொடும் உட்புகுந்து, பிள்ளையார் ஏறிவரும் மணிமுத் தின் சிவிகையினைத் தாங்குவாரோடும் தாமும் தாங்கிப் பெரும்பேறு பெறும்படி நாயனுர் தாங்கி வருவாராயினுர். எவரும் அதனை அறிய வில்லை. உடனே பிள்ளையாரது திருவுள்ளத்தில் வேறென்று நிகழ, அவர் "அப்பர் எங்குற்றுர்?" என்று வினவ, "அடியேன் முன் ஒப்பற்ற தவஞ் செய்ததனுல் இப்பொழுது உமது சிவிகை தாங்கும் பேறுபெற்று இங்குற்றேன்" என்றருளினர். அது கேட்டுப் பிள்ளை யார் பெரிதும் அஞ்சி விரைந்து இழிந்து, "இவ்வாறு செய்தருளிற்று என்னும்?" என்று அரசுகளை இறைஞ்சினர். "திருஞானசம்பந் தர்க்கு வேறு எவ்வாறு செயத்தகுவது?" என்று நாயனுர் எதிர் இறைஞ்சினுர். இவ்வாறு இருவரும் கலந்தருளிப் போந்து, பொய் யிலியாரைப் பணிந்து, நாயனுரது திருமடத்தில் அளவளாவி அவரவருடைய போக்கும் வரவும் வினவிக்கேட்டு மகிழ்ந்தெழுந் தருளினர். பாண்டிமா தேவியாரது அன்பின் திறத்தினையும், குலச்சிறையாரது பெருமையினை யும் பிள்ளையார் உரைத்தருளப், பாண்டி நாட்டுக் கெழுந்தருள நாயனுர் திருவுளங்கொண்டருளினர். பெருந் தொண்டை நன்னுட்டிற் றலங்களுக்கு எழுந்தருளும்படி அரசுகள்

ஆளுடைய பிள்ளையார் எழுந் தருளியது – III மூன்ருவது முறை சந்திப்பு

பாண்டி நாடு சென்றது

உரைத்தருள அவ்வாறே பிள்ளையாரும் பூந்துருத்தி தொழுது புறப்பட்டருளினர். நாயனாரும் இறைவரிடம் அருள் விடைகொண்டு புறப்பட்டுத், தென்றிசை போய்த் திருப்புத்தூர் பணிந்து, மதுரைத் திருவாலவாய் சேர்ந்தனர். திருந்தியநூற் சங்கத்துள் இருந்து தமிழாராய்ந்தருளிய பெருமானது திருமுன்பு சேர்ந்து மகிழ்ந்து பேரானந்த இன்பத்தில் மூழ்கி, "முளைத்தானை" என்ற திருத்தாண்டகம் பாடிப் போற்றிக் களிசிறந்தார். மங்கையர்க்கரசியாரும், அவராற் பேறுபெற்ற பாண்டியனாரும், குலச்சிறையாரும் வந்து நாயனாரை அடிபோற்ற, அங்கு எழுந்தருளி, நேரிசை-தாண்டக முதலிய தமிழ் மாலைகளைப் பாடியருளியிருந்தனர். அங்கிருந்து சென்று திருப்பூவணத்தை வழிபட்டு "வடிவேறு திரிசூலம்" என்ற திருத்தாண்டகத்தால் துதித்துப் போய்த், திருவிராமேச்சுரத்தை அடைந்து வழிபட்டுத் திருநேரிசை முதலான பதிகங்களைப் பாடியமர்ந்தனர். பின்னர் அங்கு நின்றும் திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலாகிய தலங்களை வணங்கினார். எப்போதும் மனம் கசியக், கண்ணீர் வழிய, இடைவிடாது சிவனடி தழுவிய சிந்தையினையுடைய நிலையில் ஒழுகினர். இவ்வாறு பாண்டிய நாடெங்கும் போய்ப் பரவியே, சோழநாட்டை யணைந்து, வழியில் முன் சென்ற தலங்களை மறுபடியும் வணங்கிக்கொண்டு, பொய்ப்பாசம் போக்குவார் பூம்புகலூர் வந்தடைந்தனர்.

திருப்புகலூர்

இறைவரது திருவடிகளை வணங்கித் திரு முன்றிலிற் பணி செய்து பேரன்புடன் வைகினார். அந்நாளில், நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம், க்ஷேத்திரக்கோவை, குறைந்த திருநேரிசை, தனிநேரிசை, ஆருயிர்த் திருவிருத்தம், தசபுராணம், பாவநாசப்பதிகம், சரக்கறைத் திருவிருத்தம் முதலிய எண்ணிறந்த திருப்பதிகங்களைப் பாடியருளினார்.

பொன்னும் மணிகளும் வருதல்

அவ்வாறு அரசுகள் பணி செய்யு நாளில் அவரது நன்னிலைமையினை உலகுக்குக் காட்டும்பொருட்டு, இறைவர் அருளினாலே உழவாரம் நுழைந்த விடமெல்லாம் பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்தன. அவற்றை அங்குப் பருக்கைக் கற்களோடுடன்வைத்து எண்ணி உழவாரத்தில் ஏந்தி வாவியினிற் புக எறிந்தார்.

அவ்வாறு பொன்னேடும், மணியோடும், புல்லோடும், கல்லோடும் வேறுபாடிலா நிலை துணிந்த நாயனாரது முன்பு தேவ அரம்பையர்கள் விண்ணுலகத்தினின்றும் வந்திழிந்தனர். மின்னற் கொடிகள் இறங்குவனபோல வந்து, தான நிறை சுருதிகளிற் றகுமலங்காரத் தன்மையிற் கான அமுதம் பரப்பக் கண்கள் வெளி பரப்பி இசை பாடினார்கள்; கற்பகத் தளிர்போன்ற அடிகள் சாரிகை செய்யவும், விரல்களின் வட்டணையோடு கை பெயரவும், கையின் வழியே கண்கள் புடைபெயரவுமாகக், கொடிபோல் நுடங்கி ஆடினார்கள். மேலும் அவர்கள் பாடுதலும், ஆடுதலும், அலர்மாரி பொழிதலும், கூடுவார் போன்றணைதலும், குழலவிழவோடுதலும், மீளுதலுமாகிய பற்பல காமச் செயல்களையும் செய்யவும், இறைவன்றிருவடியில் நினைவு நீங்காத உணர்வுடைய மெய்த் தவமுடைய மேலோராகிய நாயனார் தமது சித்த நிலை சிறிதும் திரியாமல் தாம் செய்பணியின் றலைநின்றனராய், அவர்களை நோக்கி "உம்மாற் குறையுடையே னல்லேன்; திருவாரூர் அம்மானுக் காளானேன்; உமது பண்பிற்படேன்; நீவிர் அலையேன்மின்" என்று, "போய்ம் மாயப் பெருங் கடலில்" என்னும் திருத்தாண்டகம் பாடி யருளினார். ஒரு செயலும் செய்யமாட்டாது அரம்பையர் இறைஞ்சி அகன்றனர்.

அரம்பையர் வருதல்

இந்நிலையை எல்லா வுலகும் அறிந்து போற்ற, அன்புடைய பத்தியே வடிவாகிய வாகீசர் இறைவரது மெய்யருளினை எய்தும் காலம் அணித்தாகச், சில நாள்கள் அங்கு அமர்ந்திருந்தார். அந்தக் கரணங்கள் இறைவனையே பொருந்திய தலைப்பாட்டினாலே "தமது புகலாகிய என்னைப் புகலூர்ப் பெருமான் இனிச் சேவடிக்கீழ் இருத்திடும்" என்ற முன்னுணர்ச்சியினால் திருவிருத்தங்கள் பலவும் பாடினார். "புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றேன்" என்னும் திருத்தாண்டகத்தை அருளிச் செய்து சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி, இறைவரது திருவடிக்கீழ் எல்லா வுலகங்களும் ஏத்த, நாயனார் அமர்ந்தருளினார். வானவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தனர்; ஐந்து துந்துபிகளும் முழங்கின; எல்லா யோனிபேதங்களிலும் தங்கும் எல்லா வுயிர்களும் நாயனார் திருவடிப்

திருவடிப்பேறு

பேறடைந்த சித்திரை மாதத்துச் சதயமாகிய அத்திருநாளில் உண்ணிறைந்த பெரு மகிழ்ச்சியின்கண் நிறைந்தன.

கற்பனை

1. நல்லொழுக்கத்துள் நிற்கும் குடிகள் நிறைந்திருப்பது நாட்டுக்குச் சிறப்பு (267).

2. உலகுக்குச் சிவநெறி காட்டும் ஆசாரியர்கள் அவதரிக்கும் பேறு பெறுவது நாட்டுக்குப் பெரும் பேருகும் (1277).

3. சிவம் பெருக உள்ள ஊர் சிறந்த ஊர் (1177).

4. வேளாளர்க்கு விருந்தோம்பலும் சுற்றந்தழுவுதலும் சிறப்பாயுரியன (1281).

5. சில ஆண்டுகள் இடையீடுள்ளனவாய் மகப்பேறுகள் பெறுதல் நல்வாழ்க்கைக்குரியது (1283).

6. ஆண்மக்களுக்குச் சென்னிமயிர் நீக்கும் சடங்கும், கலை பயில்வித்தல் முதலிய சடங்குகளும் செய்வித்தல்; முந்தையோர் மரபு (1285).

7. பெண்மக்களுக்கு மணவயது பன்னிரண்டென வகுத்தது தமிழர் மரபு (1287).

8. பெண்ணை மணம் பேசிப் பெற்ருேரிசைவு கொண்டு மணமுடித்தல் தமிழர்களுள் வழங்கிய வழக்கு (1288).

9. மணம் பேசுங்காலத்து மணமகனிடத்துச் சிவன்பாலன்பும், அரசனிடத்தருளும், வீரமும், வனப்பும் முதலிய குணங்களுடைமை கண்ட பின்பே பெண் பெற்ருேர் மணமிசைவது வழக்கு (1289).

10. மேலாகிய உழவுத் தொழிலேயன்றி, வேந்தற்குற்றுழி வினைமேற் சென்று போர் புரிந்து நாடு காவலுக்குத் துணைசெய்வதும் வேளாளர்க்குரிய தொழில்களுளொன்று (1291).

11. யாக்கை நிலையாமை என்பது தொன்றுதொட்டு வரும் உண்மை (1292).

12. கணவனுரிறந்தபோது தானும் உயிர்நீத்து அவனுடனே சேர்வது கற்புநெறி வழுவாத கடமையாகிய ஒழுக்கமாய்க் கொண்டனர் தமிழ் மாதர்கள் (1293).

13. அரசனுக்காக நாடு காவலின்பொருட்டுப் போர் செய்து உயிர் துறத்தல் புகழ்தருவதெனக் கொண்டது தமிழர்வழக்கு(1295).

14. மணம்பற்றிய புறச்சடங்கு நிகழாவிடினும், பெற்றோர் இசைவுதந்த வளவில் மணம் முடிந்ததாகவே முடித்துத், திலகவதி யம்மையார், மணமகன் இறந்தமை கேட்டவுடன் கற்புநிலைவழுவாது தாமும் உயிர்நீத்து அவருடன் சேரத் துணிந்த செய்தி உலகுக்குப் பெரிய எடுத்துக்காட்டாகிய நல்லொழுக்கமாம் (1297).

15. உடனே, உயிர் நீத்தல் நிகழாதபோது கணவனை யிழந்தோர், கைமை நோன்பு கிடந்து தவஞ் செய்து உயிர்களுக்கு அருள் தாங்கி மனையின்க ணிருத்தலும் தமிழ் மக்களின் மரபு (1299).

16. பெற்றோரும் மற்றோரும் இறக்கக் கண்டபோது, தேச நெறி நிலையாமை கண்டு அதனை மனங்கொண்டு ஒழுகுதல் அறிவுடையோர் தன்மை (1300).

17. தேச நெறி நிலையாமை கண்டபோது அறங்கள் செய்தல் மதியுடையவர் செயல் (1300).

18. சோலைகளை வளர்த்தல், குளம் வெட்டுதல், வந்தடைந்தார்க்கு வேண்டுவன அளித்தல், விருந்தளித்தல், நாவலர்க்குக் கொடுத்தல் முதலியவை உலக அறங்கள். இவை பசு புண்ணியச் செயல்களாம் (1301).

19. உலகியல்பின் நிலையாமையைக் கண்டு துறவு பூணுதலும் அறிவுடையார் செய்கையாம் (:392)

20. சமய விசாரணை மக்களுக்கு இன்றியமையாதது (1302).

21. சமயங்களின் நல்வழியைத் தெரிந்துணர்வது அவ்வவர் பக்குவத்துக்கேற்ப இறைவன் திருவருள் கூட்டுவிக்க வருவதொன்றாகும். சிவனருள் கூடாதபோது உண்மை யுணர்வு வருதல் கூடாதாகும் (1302).

22. சுற்றத் தொடர் பொழிந்தபோது சிவன் சார்பே பற்றாகக் கொண்டு திருப்பணி செய்து வாழ்ந்த திலகவதி யம்மையாரது செயல் உலகுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாவதொன்று (1306).

23. மனக் கவலைகளெவையும் சிவனிடம் விண்ணப்பிக்கத் தீர்வுபெறும். மனக்கவலையை மாற்றுவதற்கு அது தவிர வேறு

வழியில்லை. "தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால், மனக்கவலை மாற்ற லரிது" - குறள் (1311 - 1312).

24. தவத்திற் குறைபாடு நேர்ந்தபோது தீர்வு தந்து நிறை வாக்கித் தருதல் சிவனருள்வகை (1314).

25. நோயானது மணிமந்திர மருந்துகளாற் றீராதபோது இது போக்கரிதாமென்று கைவிட்டு விடுதலன்றி மக்கள் வேறென் செய்யவல்லார்? "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறி மயங்கி யறி வழிந்திட்டை மேலுந்தி யலமந்தபோதும்", "அஞ்சும்போதும்" ஆக வந்து, துணையாகி நின்று "அஞ்சல்!" என் றருளவல்லவன் சிவனேயாம். அவனினைவு மாறுமலிருக்கவேண்டித் தம்மைப் பழக் கிக்கொள்வது மக்களின் கடமை (1320).

26. தாம், பற்றுக எண்ணிய புதிய சார்புகள் கைவிட்டபோது தமது முன்னைப் பற்றுகிய உண்மை உயிர்ச்சார்புகளின் நினைவு வரு தல் உலகியல்பு (1320),

27. தீயோர்கள் சார்ந்துள்ள இடத்தினும் செல்ல ஒருப் படார் நல்லோர் (1323).

28. பெரியோர்களால் "எழுக!" என்ற ஆசிபெற் றுய்ய வேண்டுமாகில் தமது பிழையைப் பொறுத்து ஈடேற்றுமாறு அவர் களை யடிவீழ்ந்து பணிந்து குறையிரத்தல் வேண்டும் (1328).

29. திருவாளனுகிய சிவபெருமானது திருநீறும் அஞ்செழுத் தும் குருவருளாற் கிடைத்தபோது உடற்பிணியும் உயிர்ப்பிணியும் ஒருங்கே மாறும். அவ்வாறு கிடைக்கப்பெறின் அத்திருநீற்றைச் சிறிதும் சிதறவிடாது உள்ளன்போடு போற்றி உருவார அணிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் (1332).

30. திருப்பள்ளியெழுச்சியானது அகவிருளும் புறவிருளும் மாறவருகின்ற வழிபாட்டுக்குரிய சிறந்த காலம் (1333).

31. தேவாரப் பாசுரங்கள் சிவனருள் நிறைவுள் நின்று கருவி கரணங்கள் சிவமயமாகப்பெற்ற நிலையில் அருளப்பெற்றவை (1334).

32. தேவாரங்கள் உயிர்களுக்கு ஏழுலகங்களின் வருந் துயரும் போக்கத் தக்கவை (1335).

33. சிவனையடைதற்குத் துன்பங்கள் துணைசெய்யுமாயின் அவை நமது நன்றி பாராட்டுதற்குரியன (1338).

34. தமக்குச் சிவனருள் கிடைத்தபோது - இதுவும் எமக்குத் தகுமோ? - என்று தமது சிறுமையினையும் சிவனருட் பெருமையினையுமே எண்ணி யெண்ணி யிரங்குவது பெரியோர் தன்மை (1337).

35. சிவத் தொண்டு மனம் - வாக்கு - காயம் என்ற மூன்றும் ஒன்றித்து நிகழும்படி செய்யத் தகுந்தது (1342).

36. பொறுமைகொண்டு தன்னலமும் சூழ்வோர்பொய்மையும் கொலையும் முதலிய இழிதொழிலிற் றலைப்படுவர் (1344 - 1348).

37. சிவனுக்காட்பட்டோர் வேறு யார்க்கும் குடியல்லா வீரர் ஆவார்கள். அவரே " அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை; அஞ்ச வருவது மில்லை " என்று துணிந்து கூறவல்லவர் (1358).

38. சிவனடியார்களுக்கு வரும் இடையூறுகளையும் துன்பங்களையும் சிவனே உடனின்று தீர்ப்பான் (1359).

39. சிவனடி நீழலில் அழுந்திநிற்கும் அடியவர்க்குத் தீயும் குளிர்ந்து நிற்கும் (1362 - 1363).

40. நஞ்சமுது செய்தருளிய நாதன் என்று அமையும் உறைப்புடைய அடியவர்க்கு நஞ்சும் அமுதாகும் (1369).

41. களிற்றுரி போர்த்த கடவுள் என்று கடைப்பிடித்த அன்பரைக் களிறு துன்புறுத்தாது அகலும் (1381).

42. சிவனடியார்களைத் துன்புறுத்தும் வகைகளைச் செய்வோர் அவைகளாற்றுமே துன்புறுத்திப்படுவர் (1383 - 1384).

43. கல்லிற் பிணித்துக் கடலிற் புகவிட்டாலும் காக்க வல்லது திருவைந் தெழுத்தாகிய சிவநாமம் (1391).

44. மலக் கல்லில் வினைப் பாசத்தாற் கட்டப்பட்டுப் பிறவிக் கடலில் வீழ்மாக்கள் ஏறிட அருளுவதும் ஐந்தெழுத்தேயாம்(1394).

45. சிவனடியார்களுக்குப் பணி செய்யும் பேற்றினைத் தேவர்களும் முன்னைத் தவஞ் செய்தே பெறுவர் (1395 - 1396).

46. இறைவர், அடியார்களுக்கு எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் தோன்றாத் துணையாய் உடனிருந்து அருள் புரிவர் (1399).

47. இறைவர் அடியார்களுக்குத் தாயும் தந்தையும் ஆகி உடனிருந்து அருள் புரிவர் (1399).

48. கடவுளருளாற் பகை கடந்தேறிய பெரியோரை உலகம் போற்றும் (1402).

49. இறைவரது திருவடியையே நினைந்து உள்ளன்பினால் உருகிக் கண்ணீர்வார நிற்பதும், தாழ்வடமும் திருநீறும் மெய்யார அணிதலும், இடைவிடாது வாயார வாழ்த்துதலும் என்ற இவை தம்மை மறந்த மெய்யன்பர் நிலை (1405).

50. இறைவரருள் பெற்று மெய்யுணர்வு வந்தபோது முன்னம் அவரை இகழ்ந்து மறந்திருந்தமைபற்றி இரங்குதல் பெரியோர் செயல் (1408).

51. தட்டாது சொற் கேட்டுத் தீங்கு புரிந்த மன்னவரும் பின்னர் உண்மை தெரிந்து தமது தவற்றை உணர்ந்தபோது இரங்கி அதற்குக் கழுவாய் விதித்துக் கொள்வர் (1410 - 1411).

52. சிவத் தல யாத்திரை செய்து வழிபடுதல் மக்கட் பிறவிப் பயன் றருவதாம் (1412).

53. புறச் சமயச் சார்புபற்றித் தொடக்குண்ட உடலைத் தரிப்பதானால் அது சிவனது இலச்சினையினாற் புனிதம் செய்யப் படுதல் வேண்டும் (1415).

54. மக்களொழிந்த ஏனைப் பறவை முதலியவையும் பழக்கத் தால் சிவவோசை முழக்கிச் சிவானுபவத்தில் ஈடுபடுதலும் இயல்பு (1424 - 1426.)

55. இறைவன் திருமுன் வழிபடுதல், மன முதலாயின மூன் றும் ஒன்றித்து நிகழத் தக்கது (1432).

56. திருத்தில்லைக் கூத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந் தால் மக்களுக்கு உய்தியில்லை (2439).

57. சிவனருள் வெளிப்படக் கேட்ட பெரியோர்களைக் கண்டு வழிபட விரும்புவது மெய்யடியாரிலக்கணம்.

58. ஆளுடைய பிள்ளையாரும் ஆளுடைய அரசுகளும் கூடிக் கோயில் சேர்ந்ததனுக்கு அருட் கடலும் அன்புக் கடலும் எனவும், சைவத்தின் கண்களிரண்டெனவும், இறைவனருளும் இறைவியரு

ளும் எனவும் உவமிப்பதையல்லது வேறு சொல்லத் தக்கதன்று (1450).

59. கூற்றுவன் வந்து உயிர்கொண்டு போவதன்முன் இறைவரது திருவடிகளைத் தம் முடி சூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று குறையிரந்து விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுதல் பெரியோரியல்பு (1459).

60. பெரியோர்களைக் காணப் பெறுதலின்றியும் அவர்களது தன்மைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தே அவரிடத்து அன்பு பூண்டொழுகுதல் உண்மையன்பர்க ளியல்பு (1468).

61. தாம் செய்யும் தருமங்களையும் தமது உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளையும் தமது உயிர்ப் பற்றுகிய பெரியோர் பெயரால் வழங்கும்படி செய்தல் அன்பரியல்பு (1466).

62. இறைவரது சீர்பாடத் தீவிடமும் நீங்கும் (1473).

63. நாயனாரது திருவாக்கினால் தமது மகன் விடம்நீங்கி உயிர் பெற்றெழுந்தது கண்டும் அதற்கு மகிழாது, நாயனார் திருவமுது செய்வதற்குச் சிறிது இடையூறாக இவன் நின்றான் என்பதுபற்றி வருந்தி வாடினார் அப்பூதி நாயனாரும் அவர்தம் மனைவியாரும். இது பேரன்புடையோரியல்பு (1474).

64. அப்பூதியடிகள் நமிநந்தியடிகள் இவர்களது அன்பின் திறம் இறைவனைப் பாடும் திருப்பதிகத்துள் வைத்துப் போற்றத் தகுந்தது (1476 - 1492).

65. அடியவர்வணக்கத்தின் பெருமையை இயல்பாகப் பெற்றுடையது திருவாரூர் (1493 - 1485).

66. சிவபெருமானைத் தொழாதொழிந்து வேறு செய்வதெல்லாம் கனியிருக்கக் காய் கவர்தல் முதலியனபோல வாகும். இவ்வாறெண்ணி யெண்ணித் தமது பிழைக்கஞ்சி யிரங்குவது பெரியோர் தன்மை (1489).

67. திருவாரூர்ப் பெருமானது திருவாதிரைத் திருவிழா பரமாசாரிய மூர்த்திகளால் விரும்பிக் கண்டு போற்றப்பட்ட பெருஞ் சிறப்புடையது (1500 - 1501).

68. திருப்புகலூரில் ஆளுடைய அரசுகளும் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் முருக நாயனாரது திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் திருநீலநக்க நாயனாரும் சீரடியார் பலரும் எழுந்தருளி உடனாக உறைந்து, திருத்தொண்டினிலையுணர்ந்து மகிழ்ந்தும், திருப்பதிகச் செந்தமிழின் திறம் போற்றியும், திருத்தொண்டர் பெருமையினை விரித்துரைத்தும் ஒருப்படு சிந்தையினர்களாய் உடனுறைவின் பயன் பெற்ற சிறப்பு அடியார்கள் மனத்துட்கொண்டு வழிபடற்பாலது (1508 - 1509).

69. சிவபெருமானைச் சேராதார் தீங்கு நெறிக்கே சேர்கின்றார் என்பது உய்வு நெறி (1518).

70. பரமனார் அளித்த படிக்காசு பரமனடியாரானார்க் கமுதூட்டப் பயன்படுத்தத் தக்கது (1524).

71. கைத்தொண்டாகு மடிமையினாற் பெறுங்காசு வாசிபடாது பெறத்தகுந்தது (1525).

72. இறைவரது மறைகளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் திருக்காப்பிடப்பட்ட திருவாயில் அம்மறைகளோதவல்ல அன்பர்களாலே திறக்கப் படற்குரியது (1531).

73. "பண்ணினேர்மொழி யாளுமை" என்ற பாடலின் பயனைத் துய்ப்பதற்காக, "எண்ணீர் இரக்க மொன்றிலீர்" என்று நாயனார் வருந்திப் பாடுமளவும் கதவந் திறத்தலைத் தாழ்த்தனர் இறைவர். இது தெய்வப்பாடற்றிறம் (1533).

74. தாம் பதினொரு பாட்டுப் பாடி அரிதில் இரக்க மில்லீர் என்று தம் பெருமானை வலிந்து பாடிக் கதவம் திறப்பிக்கவும், எடுத்த பாட்டில் பிள்ளையார் எளிதில் அடைப்பித்தது கருதி "நம்பர் திருவுள்ள மறியாது அயர்ந்தேன்" என்று அஞ்சிக் கவன்றனர் அப்பர் பெருமான். சிவபெருமான் திறத்தில் தாம் சிறிதும் பிழைபாடில்லாத போதும் இவ்வாறஞ்சுவது எந்தம் பெருமக்களது சால்பு (1540).

75. அடியார்கள் பிழையஞ்சியபோது வெளிப்பட்டுவந்து வரவேற்றழைத்துக் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளுவது சிவபெருமானது பெருங்கருணைத் திறம் (1541 - 1546).

76. வன்றெழிலோர் செயலை மாற்றிச் சைவ நெறி விளங்கச் செய்யவல்லது தெய்வத் திருநீறு (1551).

77. "அப்பரே!" என்றழைத்ததற்கேற்பப், பிள்ளையார்பால் தந்தையின் அன்பு பூண்டொழுகிய நாயனரது பேரன்பின்றிறம் கண்டு போற்றத் தகுந்தது (1552 - 1554).

78. பழையாறை வடதளியில் இறைவர், தமது திருவுருவங் களை அமணர் மறைத்துத் தமது பாழியாக்கிக் கொண்டபோது எல் லாம் தாமேயாகும் தன்மையால் அவ்வாறே அமர்ந்திருந்தருளினர் ; அப்பர் பெருமான் வண்ணங்கண்டு வணங்க வரங்கிடந்தபோது அவர் வேண்டியவாறே வெளிப்பட்டனர். சைவத் திறத்தின் முற் றிய முழு நிலைகள் இங்கு காணத்தக்கன (1519 - 1565).

79. தாம் கருதியபடி திருவருள் பெறும்பொருட்டுத் திரு முன்பு உண்ணுவிரதம் கிடத்தலும் தொன்றுதொட்டு நிகழும் நமது ஆன்றோர் வழக்கு (1561).

80. தலயாத்திரையில் சிவதலங்களை இறைஞ்சும் விருப்போடு செல்லும்போது வழிச்செல் வருத்தமும் பசியும் நீர் வேட்கையும் முதலியவற்றிற்குச் சித்தம் அலையாது செல்லுதல் பேரன்புடைப் பெருமக்களியல்பு (1569).

81. அன்பர் வருத்தந் தணித்தாற்றி அருள்புரிதல் ஆண்டவரது கருணைத்திறன் (1570 - 1574).

82. அடியார் வணக்கம் என்ற பெருஞ் சிறப்புத் திருவாரூரிற் போலவே காஞ்சிபுரத்துக்குமுரிய இயல்பாகும் (1533 - 1586).

83. வேளாளர்களினியல்பு மெய்ம்மைநிலை வழுவாத விழுக் குடிமைச் செம்மையுடைமை (1606).

84. உம்பர் குழாம், தொண்டர்களின் பின் நின்று வழிபா டியற்றத் தக்கார் (1608).

85. திருக்கயிலைப் பெருங்கோலத்தின் குறிப்பை நினைப்பிப்பது திருக்காளத்தியின் சிறப்பு (1612).

86. இறைவரது திருக்கயிலைக் காட்சி விருப்பம், பசி துயில் முதலிய எல்லாவற்றையும் வென்று மேலூக்கவல்லது (1619 -

1622). கண்ணப்ப நாயனாரது சரித நிகழ்ச்சியும் இங்குக் கருதத் தக்கது.

87. அன்பர்களைக் கொடுவிலங்குகளும் ஊறு செய்யமாட்டா (1620).

88. தம் உடம்படங்க ஊறுபடினும் கயிலை காணும் ஊக்க முடையோர் பொருட்படுத்தாது மேற்செல்ல முயல்வர் (1622 - 1624).

89. கயிலை மால்வரை மானுடப் பான்மையோர் அடைவதற் கரிது (1630).

90. என்றைக் கிருக்கினும் ஒருநாள் மாளும் இவ்வுடல், கயிலை காணும் நேர்மை பெற்றிலதேனும், அம்முயற்சியில் மாள நேரின் நன்றே என்று துணிவது பெரியோர் தன்மை (1631).

91. யோனிகள் யாவையும் சத்தியும் சிவமுமாம் சரிதையிற் பயில்வனவாகக் காணுதல் சிவனருளாலாவது (1639).

92. கயிலை நாயகன் காட்சியும், கண்ட சிவானந்தானுபவமும் உரைக்குள் அடங்கும் தரத்தனவல்ல (1640 - 1645).

93. உலகில் மண் முதலிய பற்று நீத்த பெரியோரும் ஓரிடத் தமர்ந்திருந்து இறைவரைப் பணியும் அருள்பெற்றுத் திருமடம் அமைத்து வசித்தல் திருவருள் வழி நிகழுமாயின் துறவுநிலைக் கிழுக்கில்லை (1654).

94. தம்மைக் காணும் பொருட்டு ஆளுடையபிள்ளையார் திருப் பூந்துருத்திக்கு எழுந்தருளுவது கேட்ட ஆளுடைய அரசுகள் எதிர் சென்று, காணுவகை தூரத்தே தொழுது, திருக்கூட்டத்துட் புகுந்து, அவர் ஏறிவரும் அணி முத்தின் சிவிகையினைத் "தாழு முடல் இதுகொண்டு தாங்க ஒப்பரிய தவஞ்செய்தேன்" என்று கொண்டு, தாங்கி வந்த பெருநிகழ்ச்சி இவ்விரு பெருமக்களின் பெருமைகளை நன்கு விளக்குவதாகும் (1659 - 1661).

95. பாண்டிமா தேவியார் - குலச்சிறையார் இவர்களது பெருமைகளைப் பிள்ளையார் உரைத்தருளக்கேட்ட வாகீசர், அவ்விரு பெருமக்களையும் காணும்படி தமிழ்நாடு காண்பதற்கும் மனங்

கொண்டருளினது அடியார் பெருமையினை விளக்குவதாகும். (1664 - 1665).

96. தொண்டை நாட்டில் தாம் வணங்கிய பெருமைகளைச் சொல்லி அங்கு அணைந்து இறைஞ்சிப் பாடும்படி அரசுகள் பிள்ளையாருக்கருள அதன்படி அவர் எழுந்தருளியது பின் நிகழும் பெரு நிகழ்ச்சிகளின் பொருட்டுத் திருவருளால் உளதாயிற்று (1666).

97. திருவாலவா யிறைவர் திருந்தியநூற் சங்கத்தில் இருந்து தமிழாராய்ந்தருளிய அங்கணராய்ச் செழும்பொருணூல் தருவார் (1668 - 1670).

98. பலவகையாலும் இறைவரைப் பாடியும், வழுவில்லாது மெய்ம்முயற்சியால் திருப்பணிசெய்தும், மனங்கசிந்து கண்ணீர் பெருக்கியும் இடைவிடாது சிந்தை சிவன் தாள்களைத் தழுவியும் வரும் இவை எப்போதும் நிகழப்பெறுதல் சிவனருளின் முழு விளைவு உளதாகும் அணிமையைக் காட்டும் அறிகுறியான நிலைகளாம் (1676).

99. இறைவரது திருமுன்றிலில் வரும் பொன்னும் மணியும் புல்லும் கல்லும் வேறுபாடிலா நிலைமையிற் காணுதல் பெரியோர்க்கே அமைவதாகும் (1683).

100. மின்கொடிகள்போல அசைந்து ஆடியும், பாடியும், அலர் மாரி மேற்பொழிந்தும், கூடுவர் போன்றணைந்தும் மதனவசக் கைதவங்கள் செய்யும் தேவ அரம்பையர்களை மாயப்பவத் தொடக்கா மிருவினைகளே என்று நோக்குதலும், அவர் செயல்களால் சிறிதும் சித்த நிலைதிரியாது செய்பணியின் தலைநிற்பதும் அத்தனார் திருவடிக்கீழ் நினைவகலா அன்புருகு மெய்த்தன்மையுணர்வுடைய விழுத்தவத்து மேலோர்க்கே இயல்வதாகும் (1687).

101. அந்தக்கரணங்கள் சிவனருள் தன்மைகளிலேயன்றி வேறெங்கும் வியாபரிக்காத தலைப்பாடு நேர்ந்தபோது என்னைச் சிவன் இனித் தன் அடிக்கீழ் வைக்கும் என்ற உணர்வு எழும் (1691). அவ்வாறு சிவனருள் நிறைவு உளதாகப்பெற்ற பெரியோர் சிவானந்த ஞானவடிவேயாகித் திருவடிக்கீழெய்துவர் (1692).

அப்பர் சுவாமிகளது சரித்திர ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள்

[சென்னை இந்துமத சொத்துப் பரிபாலன சபை
கனம் அங்கத்தினர் சைவத் திருவாளர்-இராவ்பகதூர்-
C. M. இராமசந்திரஞ் செட்டியார், B. A., B. L., F. R. G. S.
அவர்கள் எழுதி அன்புடனுதவியது.]

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அப்பர் சுவாமிகளுடைய வயது குறிக்கப்படாமலிருந்த போதிலும் அவர் முதிர்ந்த வயதினரென அறிகிறோம். சமயாசாரியார்களின் வயதை அறிவிக்கும் ஒரு

காலக் குறிப்பு

வெண்பாவின்படி அவருக்கு எண்பத்தொரு ஆண்டுகள் உலக வாழ்வாகும். திருஞானசம்பந்தருக்கோ பதினாறு வயது எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இருவரும் ஒரு காலத்தவர்கள் என்பது உறுதியாகின்றபடியால் அப்பர் சுவாமிகளின் இறுதிக் காலத்தில் சம்பந்தர் இருந்திருக்க வேண்டும். இவ்விரு பெருமக்களுடைய வாக்குக்களில் இருந்தாவது, இவர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கூறும் சேக்கிழார் பெருமான் வாக்கிலிருந்தாவது, இவர்கள் காலத்திலிருந்த அரசர்களது வழங்கிய பேர்களோ, அவர்களது கால வரையறையோ கண்டுபிடிக்க இயலாது. திருஞானசம்பந்தர் காலத்துப் பாண்டியன் கூன்பாண்டியனெனவும், பின்னர் அவரே, நின்றசீர் நெடுமாறர் என்ற பெயரைக் கொண்டார் எனவும் அறிகின்றோம். இதைத் தவிர வேறு அரசர்களுடைய பெயர்கள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே கல்வெட்டுக்கள் முதலிய புறச்சான்றுகளைக் கொண்டுதான் இவர்களது காலத்தை யறியவேண்டி யிருக்கிறது.

கால ஆராய்ச்சியில் முதன் முதலில் ஈடுபட்ட ஆசிரியர் P. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் திருஞானசம்பந்தரைத் திராவிட சிசு என்று சங்கரர் தமது சௌந்தரிய லகரியில் குறிப்பிட்டதாலும், காஞ்சியில் கி. பி. 550-ல் இராஜசிம்மப் பல்லவன் கட்டிய கைலாச

நாதர் ஆலயத்தைப்பற்றி அப்பர் பாடியிருத்தலாலும், சளுக்கிய அரசன் புலிகேசியினுடைய தலைநகராகிய வாதாபி நகரத்தைப் பல்லவ அரசனது படைத்தலைவரான பரஞ்சோதியார் என்ற சிறுத்தொண்டர் தகளாக்கியதைச் சேக்கிழார் எடுத்துக் கூறியதாலும் இவ்விரு பெருமக்களுடைய காலம் ஆறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமென ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாராய்ச்சியையும் பின்னர்ப் பல புலவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியினையும் துணைக்கொண்டு அப்பர் சுவாமிகள் கி. பி. 574க்கும் 655க்குமிடையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது.

பல்லவர்களுடைய வம்சாவளியிலிருந்து மகேந்திரவர்ம அரசன் 600 முதல் 625 வரை அரசாண்டான் என்பதும், அவன் மகன் நரசிம்ம வர்மன் 625 முதல் 660-க்குப் பிந்தியும் ஆண்டான் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

சமண ஆதிக்கம்

640-ல் இந்தியாவுக்கு வந்த யுவான் சுவாங் என்ற சீன யாத்திரிகன், தான் பல்லவர்களது தலைநகரான காஞ்சியில் சில நாள் தங்கியிருந்தான் என்றும், அங்கே புத்தர்களுடைய பள்ளிகள் நூற்றுக்குமேல் இருந்தனவென்றும், பௌத்த சமண சன்னியாசிகள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தார்களென்றும் எழுதியிருக்கிறான். அவன் காஞ்சிக்கு வருவதற்குமுன் கானோஜ் நகரத்தில் அரசாண்ட ஸ்ரீ ஹர்ஷனிடமிருந்து வந்தான். அதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வந்த பாஹியான் என்ற சீன யாத்திரிகன் காலத்தில் பௌத்த சமண மதங்கள் மேலும் சிறந்திருந்தன. அப்பர், திருஞானசம்பந்தர் இவர்களது பிரசாரத்தினால் அம்மதங்களின் செல்வாக்குக் குறைந்துவிட்டது என்பது சரித்திரங்களால் அறியப்படும் உண்மை.

அப்பரால் சைவ சமயத்திற்குத் திருப்பிக் கொண்டுவரப்பட்ட அரசன் திருவதிகையில் குணபரவீச்சரம் என்னும் சிவாலயத்தைக் கட்டினதாகப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது. அவ்வாலயத்தின்

பல்லவர் ; குணபர வீச்சரம்

பெயர் குணபரேசுரம். குணபரேச்சரம் என்பதுமாம். குணபரன் என்ற பெயர் மகேந்திரவர்மப் பல்லவனுடைய ஒருசிறப்புப்பெயர். இவ்வரசனே திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்குகை மண்டபத்தை குடைந்தெடுப்பித்த

வன். இவன்காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று அந்தக் குகை மண்டபத்தில் ஒருதூணில் அடியிற்கண்டபடி (திருச்சிராப்பள்ளி கோயிலில்) காணப்படுகிறது.

குணபர நாமாணி ராஜன்யனேன லிங்கேன லிங்கினிக் ஞானம்
ப்ரததாஞ் சிராய லோகே விபக்ஷங்ருத்தே பரர்வருத்தம்

இவ்வடமொழி சுலோகத்தின் பொருளாவது " இலிங்கத்தை வழிபடும் குணபரன் என்னும் பெயரோடு கூடிய அரசன் இந்த இலிங்கத்தினுல் (பெற்ற) விபக்ஷ விருத்தியிலிருந்து திரும்பிய ஞானம் உலகத்தில் நீண்டகாலம் நிலை நிற்பதாக " என்பதாம் இதில் கண்ட விபக்ஷ விருத்தி என்பது சமண மதமாகும். ஆகவே குணபரன் என்ற அரசன் சமணனுயிருந்து அதை விட்டுச் சைவனுனதை இது குறிக்கிறது. இந்த, மதமாற்றமானது அப்பர் சுவாமிகள் காரணமாக அவ்வரசனுக்குக் கிடைத்தது. இந்தக் கல்வெட்டு அப்பரது ஜீவ காலத்திலேயே ஏற்பட்டதென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மற்ருெரு தூணிலும் ஒரு கல்வெட்டு அதே குணபரனைக் குறிக்கிறது. இவை இரண்டும் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்ற அரசாங்க வெளியீடு புஸ்தகம் பக்கம் 29-30-ல் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகங்களினுல் இவ்வரசன் திருச்சிக் கோட்டையில் ஒரு சிவாலயம் கட்டி அதில் ஒரு இலிங்கமும் தன் உருவச்சிலையும் வைத்திருந்ததாகக் கண்டிருக்கிறது. மேலும் இந்தக் குணபரன் தான் மகேந்திரவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் என்று செங்கற்பட்டுச்சில்லா வல்லத்தில் உள்ள ஒரு குகைக் கோயில் சாசனத்தினுல் தெரிகிறது. அக்கல்வெட்டு இது :—

" பகாப்பிடுகு லளிதாங்குரன் சத்துருமல்லன் குணபரன்
மயேந்திரப் போத்தரசரு அடியான்
வயந்தப்பிரி அரசரு மகன் கந்தசேனன்
செய்வித்த தேவகுலம். "

இதனுல் மகேந்திரப் போத்தரசனுடைய பட்டப் பிருதுகள்:— பகாப்பிடுகு, லலிதாங்குரன், சத்துருமல்லன், குணபரன் என்பவை

என்று தெரிகின்றது. இக்காரணங்களைக் கொண்டுதான் அப்பரது பெருமை கண்டு மகேந்திரவர்மன் சைவனாகிக் குணபரேச்சரம் என்ற ஆலயத்தைத் திருவதிகையில் கட்டி யிருக்கலாமென்று ஊகிக்கிறார்கள்.

மகேந்திரவர்மப் பல்லவனுக்குப் பின் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் பல்லவருடைய ஆட்சியின் செல்வாக்குக் குறையச், சோழர்கள் தலைநிமிர ஆரம்பித்தனர். அவர்களால் தமிழரது நாகரிகமும், சைவ சமயமும் முன்னேற்றம் அடைந்தன. பிற நாட்டார் வியக்கும்படியான பெரிய ஆலயங்களை எடுப்பித்தார்கள்; சிற்ப வேலை முதிர்ச்சி யடைந்தது; தமிழர் செல்வாக்கு கடல் கடந்தும் சென்றது. பல்லவர் காலத்தில் குகைக் கோயில்களும் அவைகளின் ஓவியங்களுமே சிறந்திருந்தன. அதற்குக் காரணம் சமணர் ஆதிக்கமாகும். சோழர்களது காலத்தில், செதுக்கின கல்லால் எடுப்பித்த கோயில்களும் கற் சிற்பங்களும் மேம்பாடடைந்தன. இவை சைவக் கலையின் முதிர்ச்சியாகும். சோழர்கள் சைவ சமயாசாரியர்களுடைய பதிகங்களைச் சேகரித்து ஆலயங்களில் ஓதும்படி செய்தார்கள். நாயன்மார்களின் திருவுருவங்களை ஆலயங்களில் தாபித்தார்கள். அவற்றின் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய தான தருமங்களையும் செய்தார்கள். இவ்விதத் திருப்பணிகளில் சிறப்பு வாய்ந்தது தஞ்சை இராசராசேச்சுவரத்தில் காண்பதேயாகும். இவ்வற்புதமான ஆலயத்தை எடுப்பித்தவர் முதல் இராசராச சோழ அரசர் (கி. பி. 985 - 1013) என்ற மன்னர் பெருமான். இம்பெரும் மன்னருக்குச் சிவபாதசேகரர் என்ற பெயரும் உண்டு. அப்பெரிய ஆலயத்தில் இவர் ஆடவல்லான் மூர்த்தியைத் தாபித்து, நாயன்மார்களின் உருவங்களையும் நிலை நிறுத்தினர். இவ்வரசரது ஆணைப்படி இவ்வரிய திருப்பணிகளைச் செய்தவர் இவ்வாலயத்து மேற்பார்வை பார்த்துவந்த பொய்கை நாட்டுத் தலைவரான **ஆதித்தசூரியன் என்ற தென்னவன் மூவேந்தவேளான்** என்ற பிரபு. இவர் கி. பி. 1013—14-ல் திருஞானசம்பந்தடிகள், **திருநாவுக்கரையர்**, நம்பி ஆரூரனர், நங்கை பரவையார் முதலான

சோழர்கள்

அடியார்களின் திருவுருவங்களை இக்கோயிலில் பிரதிட்டை செய் தார். அக்கல்வெட்டானது (S. I. I Vol. II No. 38) "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ உடையார், ஸ்ரீ ராஜராஜீசுரம், உடையார்க்கு ஸ்ரீ கார்யம் செய்கின்ற பொய்கை நாடு, கிழவன் ஆதித்தன் சூரியனான, தென் னவன் மூவேந்த வேளான் ஸ்ரீ ராஜராஜீசுரம் உடையார் கோவிலில் யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது வரை எழுந்தருளுவித்த செப்புப் பிரதிமங்கள்......

உடையார் கோயிலில் முழத்தால் அளந்தும் ரத்னங்கள் சரடு நீக்கித் தக்ஷிண மேருவிடங்கன் என்னும் கல்லால் நிறை எடுத்தும் பொன் ஆடவல்லான் என்னும் கல்லால் நிறை எடுத்தும் கல்லால் வெட்டினபடி

* * * *

பாதாதிகேசம் இருபத்து இருவிரலே இரண்டு தொரை உச ரத்து இரண்டு திருக்கை உடையராகக் கனமாக எழுந்தருளுவித்த திருநாவுக்கரையர் ப்ரதிமம் ஒன்று - இவர் எழுந்தருளி நின்ற இரு விரலே ஆறுதொரை உசரத்து பத்மம் ஒன்று, இதனோடுங்கூடச் செய்த எண்விரலே ஆறுதொரைச் சமசதுரத்து நால் விரல் உச ரத்து ஒன்று.

1014-ம் ஆண்டில் சமயாசாரியார் மூவர்க்கும் பெரிய பெருமா ளுக்கும் பல தானங்களைச் செய்தது (Vol. II No. 41 இல்) அடி யிற்கண்ட கல் வெட்டில் கண்டிருக்கிறது.

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜீஸ்வர முடையார்க்கு ஸ்ரீ கார்யம் செய்கின்ற பொய்கை நாடு கிழவன் ஆதித்தன் சூர்ய னான தென்னவன் மூவேந்த வேளான் தான் எழுந்தருளுவித்த நம்பி யாரூரனார்க்கும், திருஞான சம்பந்தடிகளுக்கும், திருநாவுக்கரைய தேவர்க்கும் உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு மூன்றுவதுவரை குடுத்த தாரநிலை விளக்கு ஒன்று இருப்பு நாராசம் உட்பட நிறை நாற்பத்தெட்டு வரை இவனே தான் எழுந்தருளு வித்த பெரிய பெருமாளுக்குக் குடுத்த தாரநிலை விளக்கு ஒன்று

இருப்பு நாராசம் உட்பட நிறை நூற்றிருபதின் பலம் வெண்கல மடல் ஒன்று நிறை நாற்பலம் "*'

மேலும் இராசராசேச்சுரர் ஆலயத்தில் திருப்பதிகம் (திருப்பதியம்) பாடுவதற்கு 48 பேருக்கு ஏற்பாடுகள் செய்த ஒரு திருப்பணியைக் (Vol. II N. 65) கல் வெட்டில் காண்கிறோம். ஆகவே இராசராசர் காலத்தில் திருமுறைகள் சேகரிக்கப்பட்டு (நம்பியாண்டார் நம்பிகளால்) கோயில்களில் அவை வழங்கப்பெற்று வந்தன என அறிகிறோம். அப்பதிகங்களில் அப்பர் பதிகங்களும் உண்டு என அறியவேண்டும். அது "இராசகேசரி வர்மரான இராசராச தேவர்க்கு யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது வரை உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜேசுவரர் உடையார்க்குத் திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்ய உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் குடுத்த பிடாரர்கள் நாற்பத்தெண்மரும் 'இவர்களிலே நிலேயாக உடுக்கை வாசிப்பான் ஒருவனும்......" என அக்கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டுக்கள் இராசராசன் I, இராஜேந்திரன் காலத்தன. இவை இவர்கள் காலத்தில் அப்பருடைய பெருமை எதுகாறும் விளங்கியிருந்தது என்பதைக் காட்டும்.

தலங்களிற் கண்டவை

இனி, அப்பர் சுவாமிகளுடைய வாழ்நாளிலே அவருடைய திருவடி பட்டுச் சிறந்து விளங்குகின்ற புனிதத் தலங்களில் எத்தலங்களில் அவரைப் பற்றிய கல் வெட்டுச் சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன என எடுத்துக் கூறுவோம்.

அவர் திருவவதாரம் செய்த தலமாகிய திருமுனேப்பாடி நாட்டுத் திருவாமூரில் பசுபதீசுவரர் கோயிலில் மேற்குச் சுவரிலும் தெற்குச் சுவரிலுமுள்ள இராசகேசரி வர்மன் குலோத்துங்க சோழன் 31-வது ஆண்டு கல்வெட்டு (137-1933-34) ஒன்றில் இரவீசுர

---

* இக்கல் வெட்டில் பெரிய பெருமாள் என்றது இராசராசனேயே குறிக்கின்றது. உரோமானிய சக்கரவர்த்திகளேப்போலவே சோழ மன்னர்களும் தங்கள் பிரதிபிம்பங்களே ஆலயங்களில் வைத்துப் பூஜை செய்ய ஏற்பாடு செய்தனராம்.

முடையார் கோயிலில் தாபித்திருக்கும் திருநாவுக்கரைய தேவர்க்குப் படித்தரத்திற்கும் நுந்தாவிளக்குக்குமாக ஒரு வேலி நிலத்தைக் கங்கைகொண்ட சோழ வளநாட்டுத் திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் கிழாமூர் நாட்டுத் திருவாமூர் ஊரார் விற்று, அத்திருப்பணிகளுக்கு வேண்டிய நெல் முதலியவைகளைத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்ட அவ்வாலயத்து இரு சிவப்பிராமணர்கள் வசம் அந்நிலத்தை விட்டதாகக் கண்டிருக்கிறது. இக்கல்வெட்டு "புகழ் மாது" என்ற தொடக்கத்து மெய்க்கீர்த்தி யுடையதாகையால் இது குலோத்துங்கன் I காலத்தது என்றும், தானம்விட்ட ஆண்டு கி. பி. 1101 எனவும் அறியலாம்.

மேலும் திருவாமூருக்கு அருகில் இரண்டு பர்லாங்கு தூரத்திலுள்ள ஓர் இலுப்பைத்தோப்பில் உள்ள ஒரு பலகைக் கல்வெட்டில் (139/1933-34) முத்து ரெட்டியார் என்பவர் சிறு மாமரங்கள் கொண்ட 3 காணித் தோப்பு ஒன்றை அவ்வாலயத்துச் சுவாமிக்கும் அப்பர் சுவாமிகளுக்குமாக விளக்குகள் வைப்பதற்காக விட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் எழுத்துத் தற்கால எழுத்து.

தமது தமக்கையாரால் சைவ சமயத்திற்கு மீட்கப் பெற்றுச் சூலை நோய் நீங்கத் திருவருள் பெற்ற புனிதத் தலமாகிய திருவதிகை வீரட்டானத்தில் அப்பருக்குத் தனி ஆலயம் இருக்கிறது. அதில் கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் "புகழ்மாது விளங்க" என்ற தொடக்கத்துக் குலோத்துங்கன் I காலத்துக் கல்வெட்டும் இருப்பதால் அவ்வாலயம் அக்காலத்திற்கு முந்தியே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் அவ்வரசன் 44 ஆண்டில் வாகீசர் மடத்திற்கு நிலதானம் செய்ததாகக் (49/1903) கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. அதே அரசனது 48 ஆண்டில் (382/1925) 'புகழ் மாது விளங்க' என்னும் தொடக்கத்துக் கல்வெட்டில் (கி. பி. 1118) அரும்பாக்கத்து பொன்னம்பலக் கூத்தனது 4800 குழி புன்செய் நிலத்தை நன்செய் ஆக்கி அதிராச மாங்கலிய புரத்துக் குடிகள் திருவதிகை ஆலயத்தைச் சேர்ந்த திருநாவுக்கரசர்தேவர் மடத்தில் அன்னதானம் செய்வதற்காத் தந்தார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் மற்றொரு கல்வெட்டில் (403/21) திருவீரட்

டானருக்குச் சேர்ந்த நிலத்தில் பிடாரி கோயிலுக்கு வடக்கில் இருந்த காட்டை அழித்துத் திருநாவுக்கரசன் திருவீதி என்ற பெயரிட்டு அதில் கைக்கோளர், வாணியர், அங்காடியர் முதலியவர்களைக் குடியேற்றி அவர்கள் செலுத்தவேண்டிய வரியை நிர்ணயித்ததாகத் தெரிகிறது. இக் கல்வெட்டின் எழுத்து பிற்காலத்தது. மற்றும் திரிபுர சங்காரமூர்த்தியின் எதிரில் உள்ள இரு தூண்களில் காலிங்கன், நரலோக வீரன், கருணாகரத் தொண்டைமான் முதலிய பெயர்களைக் கொண்ட ஒரு போர்த் தலைவன் ஆலயத்திற்குச் செய்த திருப்பணிகள் 25 வெண்பாக்களில் அழகாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. 369/1921) அவற்றில் 22-வது வெண்பா,

> " ஈசன் அதிகையில்வா கீசன் எழுந்தருள
> மாசில் பெருங்கோயில் வந்தமைத்தான் - பூசல்
> விளைவித்த வேணுடும் வெற்பனைத்தும் செந்தீ
> வளைவித்தான் தொண்டையர் மன்.

அப்பருடைய கோயிலைக் கருணாகரத் தொண்டைமான் கட்டினதாகக் கூறுகிறது. இவனே கலிங்கத்தை வென்ற தளபதி போலும். ஆகவே குலோத்துங்கன் I (1070 – 1148) காலம் எனலாம். (கலிங்கத்துப்பரணி காண்க.)

திருவாரூர்த் தியாகராயர் சந்நிதியில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டில் (73/90) அநபாயன் (குலோத்துங்கன் II) 7-ம் ஆண்டில் மூவர்களுடைய உருவங்களையும் தாபித்து அவைகளுக்குத் தானம் செய்ததாகக் கண்டிருக்கிறது. அப்பருடைய பெயரை வடமொழியில் வாக்கதிபதி என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வரசரே சேக்கிழார் பெருமானைத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடச்சொன்னவர்.

அப்பர்சுவாமிகள் இறைவரது திருவடிப்பேறு எய்திய தலமாகிய திருப்புகலூரில் அப்பருடைய திருக்கோயில் ஒன்று சுற்றுப் பிரகாரத்தில் இருக்கிறது. இம்மூர்த்திக்கு முதல் இராசராசன் (985—1052) காலத்திலே நித்திய பூசைக்கு நிபந்தம் ஏற்பட்ட செய்தியை ஒரு கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டில் " துளிச்சேழுந்த நாயனுர் " என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

இந்நாயனுர் திருநாவுக்கரசராக இருக்கவேண்டும். கயிலையில் ஒரு தடாகத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் ஒரு திருக்குளத்தில் இந்நாயனுர் எழுந்த ஒரு அற்புதத்தை இக்கல்வெட்டு இவ்வாறு குறிக்கிறது. மேலும் இத்தலத்தில் அவதரித்த முருக நாயனுர் அப்பர் காலத்திலேயே புட்பத் திருத்தொண்டுசெய்து முத்தி பெற்றவர். இவர் பேரால் "நம்பி முருகன் திருமடம்" என்ற ஒரு மடம் இருந்ததாக ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இன்னும் அக்காலத்திலே இருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனுரைத் "தருமபுரத்து நாயனுர்", "யாழ்மூரி நாயனுர்" எனவும், திருநீலநக்க நாயனுரை "நக்க நாயனு"ரெனவும் இத்தலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. இவ்வூர் ஆலயத்தில் அப்பர் சுவாமிகளுக்குச் சித்திரைச் சதயத்தை ஒட்டிப் பத்து நாட்களும், வைகாசி மாதத்திலும், திருவிழாக்கள் நடந்து வருகின்றன. இவ்விரண்டு திருவிழாக்களும் இம்மாதங்களில் நடைபெற்றதை ஒரு கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது. மற்ருெரு கல்வெட்டில் திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்வார்க்கு (ஓதுவார்க்கு) காணி கொடுத்த நிபந்த விபரம் காணப்படுகிறது. இக்கோயிலில் திருநாவுக்கரைய தேவருக்கு நிவேதனம் செய்யப்படும் பிரசாதத்தை சிவயோகிகளும் அபூர்விகளுமே பெற வேண்டுமென்றும் இவர்களுக்கென குளக்கரையில் ஒரு மடம் ஏற்பட்டிருந்ததென்றும் ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

தொகுப்பு

அப்பர் சுவாமிகளைப்பற்றிய கல்வெட்டுக்களிற் காணும் விவரங்களைப் பாகுபடுத்தி எழுதினுல் அடியிற்கண்ட செய்திகளை அறியலாம்.

I நாயனுரது பெயர்கள்

(1) திருநாவுக்கரசர் - 402/08 திருவீழிமிழலை
(2) திருநாவுக்கரையன் - 330/10 திருமயானம்
(3) திருநாவுக்கரசுதேவர்- 121/04 தீர்த்தநகிரி
,, 316/09 திருக்கச்சூர்
,, 556/06 அகத்திய கொண்ட
,, 117/08 திருப்பத்தூர்

(4) திருநாவுக்கரசுநாயனார்-186/08 கோவிலூர்
(5) திருநாவுடையபிள்ளை
யார்-294/1911 சூலமங்கலம்
(6) வாகீசர் 586/93 கீரனூர்
,, 49/03 திருவதிகை

ஆகவே சோழர் காலத்திலே திருநாவுக்கரசு, வாகீசர் என்ற இரு பெயர்களே வழிவழி வந்தன. பிள்ளைத் திருநாமமாகிய மருணீக்கியார் என்பதும், அதிகமா யழைக்கும் பெயராகிய அப்பர் என்பதும் சோழர் காலத்தில் வழங்கவில்லை போலும்.

II நாயனாரது கோயில்களும், அவ்வகளைத் தாபித்த காலமும், தானங்களும்

(1) தஞ்சை ராசராசேச்சுரம் உடையார்; கி. பி. 1014. இராசராசர் 29-ம் ஆண்டு அப்பர் முதலியவர்களின் உருவங்களைத் தாபித்ததும் - தானம் செய்ததும் (98/1888.)

(2) தஞ்சை ஷை; கி. பி. 1017 இராஜேந்திரன் 3-ம் ஆண்டு அப்பர் முதலிய 4 உருவங்களும் - இரண்டு திருவிளக்குகளும் பெரிய மடல் ஒன்றும்.

(3) திருவலஞ்சுழி; 115 மார்ச்சு 21-2 ராஜராஜன் II 12 ஆண்டு. திருநாவுக்கரசுதேவர் கண்ணப்பர் வரதநார் உருவத்தாபனம் - பூதானம் 528/02

(4) திருக்கச்சூர்; அஞ்சனாக்ஷியம்மை ஆலயம் 11780 - 216 குலோத்துங்கன் III திருநாவுக்கரசுதேவர் உருவத்தாபனம் 316/1909

(5) சித்தூர்; அகத்தியர் கொண்டா 1192 வீரராஜேந்திரன் (குலோத்துங்கன் III) இராச உத்தம சோழ கங்கை என்ற செல்வ கங்கை; திருநாவுக்கரசு தேவரைத் தாபித்தது. (559/1906)

(6) கோவிலூர்; (திருவுசாத்தானம்) மந்திரபுரீசர் 1255 கி. பி. இராஜேந்திரன் III 10 ஆ. பிள்ளையார் நாயனார் (சம்பந்தர்), திருநாவுக்கரசு நாயனார் இவர்கள் கோயில்களுக்கு பூதானம் (186/1908)

(7) சேர்மாதேவி ; அப்பர் ஆலயம் 1267 - ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் 14 ஆண்டு (185, 186, 187,/95)

(8) தீர்த்தநகிரி ; (திருத்தினை நகர்) 1271 மாதவர்மன் வீர பாண்டியன் ; திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவிழா முதல் 12 திருவிழாக் களுக்கு வரி தானம். இங்கே நால்வர் உருவங்களும் சிறந்தவை. (121/04)

(9) திருப்பத்தூர் ; 1295 விக்கிரம பாண்டியன் 12 ஆண்டு ; திருநாவுக்கரசு தேவர் உருவத்தை ஒரு தேவரையன் தாபித்தது.

(10) சூலமங்கலம் ; இருந்தீவனகேசர் 1396 ; ஜடாவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன் 12 ஆ. தானவிநோதநல்லூர் திருநாவுடையான் என்பவன் கரியுதிர்த்த நாயனர் ஆலயத்தில் திருநாவுடைய பிள்ளையார் உருவைத் தாபித்தது. (294/11)

அப்பர் சுவாமிகளுடைய உருவச்சிலை நாட்டின அரசர்களின் விவரமும், காலமும்

அரசர்	காலம்	கல்வெட்டு
ராஜராசர் I	985 - 1013	1
ராஜேந்திரர்	1013 - 1045	1
ராஜராஜர் II	1146 - 1178	1
குலோத்துங்கர் III	1178 - 1216	2
ராஜேந்திரன் III	1245 - 1267	1
ஜடாவீரபாண்டியன்	1253 -	1
மாற-வீரபாண்டியன்	1262 -	1
விக்கிரமபாண்டியன்	1283 -	1
ஜடாபராக்கிரமன்	1184	1

ஆக சோழர் 5
பாண்டியர் 4

அப்பருக்குப் பிறகு (600) இராசராசர் வரை ஆறு நூற்றுண்டுகள் கல்வெட்டுக்கள் இல்லை. பிறகு, 1300 பிறகு, 6 நூற்றுண்டுகள் இல்லை. அதாவது விஜய நகரத்தின் நாயக்கர்கள் முகம்மதியர்கள் இவர்கள் காலத்தில் தாபிதம் இல்லை.

III நாயனரது திருமடங்கள்

(1) திருச்சி - திருப்பராய்த்துறை ஆதிமூலேசுவரர். முன் மண்டபச்சுவர் - கி. பி. 1007 - இராசராச சோழர் I-22 ஆண்டு. ஆலயத்திற்கருகில் அமைக்கப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு தேவன் மடத்தில் மாகேசுரர்களுக்கு அன்னமிட நிலதானம் (644 திருச்சி).

(2) தஞ்சை - திருவீழிமிழலை. வீழிநாதசுவாமி முதல்பிரகாரம்-வடசுவர் கி. பி. 1017 இராஜேந்திர சோழன் 2ம் ஆண்டு - திருநாவுக்கரசு மடத்துக்குச் சொந்தமான கில அட்டவணை (தஞ்சை 843).

(3) தென் ஆற்காடு - திருவதிகை வீரட்டானம். முதல் பிரகாரம் தென்சுவர் கி. பி. 1114 குலோத்துங்கன் I - 6ம் ஆண்டு - வாகீசர் மடத்துக்குத் தானம் (தெ. ஆ. 311).

(4) செங்கற்பட்டு - *வேளச்சேரி.........கர்ப்பக்கிரகம் வடசுவர். 1200 கி. பி. குலோத்துங்கன் III - திருவான்மியூர்த் திருநாவுக்கரசு மடத்திற்குச் சேதிநாயனுர் பூதானம் (செங். 1131).

(5) தஞ்சை - குறுக்கை வீரட்டானர் முன் மண்டபத்துத் தென்சுவர் கி. பி. 1207. குலோத்துங்கன் III-29 ஆண்டு - திருநாவுக்கரசு திருக்குகை கட்டுவதற்குழ் அக்குகை மூலமும்......உணவளிக்க வைகாசித் திருநாளுக்குவரும் மாகேசுரர்களுக்கு உணவளிக்கவும் ஆகாயத்தில் திருத்தாண்டகம் ஓதுதற்கும் நெல்தானம் (தஞ் - 219/17).

(6) மதுரை - பூதக்குடி : அப்பர் சத்திரத்தில் ஒரு தாமிர சாசனம். இங்கு ஒரு மடம் இருந்தது குறிக்கும் (மது - 1413).*

பெரியபுராணத்தில் கண்ட மடங்கள் இருந்த திங்களூர் அப்பர் மடம், திருப்பூந்துருத்தி, புகலூர், திருநல்லூர் மடங்கள் : இவை என்ன ஆயின ? திருப்பூந்துருத்தியில் அப்பர் மடத்தைச் (இடிந்தது) செவ்வாய்க்கிழமை மடம் என்கிறார்கள் !

---

*4-ல் சொன்ன வேளச்சேரிக்கு ஜீன சிந்தாமணி சதுர்வேதி மங்கலம் என்றது பழைய பெயர். ஆகவே அங்கே முன் காலத்தில் சமணர் இருந்திருக்கின்றனர்.

IV நாயனரது பெயர்களை மக்கள் இட்டு வழங்கியது (1) **திருநாவுக்கரசு தேவன் :** 1025 கி. பி. ராஜேந்திரன் 12 ஆண்டு. திருச்சி காமரச வல்லி கார்க்கோடக ஈசர் ஆலயம் - குன்றக் கிழான் திருநாவுக்கரசு தேவன். சம்பந்தர் மடத்திற்குப் பூதானம் (திரு - 854).

(2) **வாகீசுர பண்டிதர்*:** கி. பி. 1181 இராஜராஜதேவன் II 9 ஆண்டு திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீசர் ஆளுடைய நம்பிகள் புராணம் வாசிக்க வாகீசுர பண்டிதர் கேட்டது (செங். 965).

(3) **திருநாவுக்கரையன் ராஜகேசரி :** 15 ஆண்டு திருமயானம் ஞானபரமேசுர ஆலயம், நல்லூர் வியாபாரி நாராயணன் சோழர்கள் என்ற திருநாவுக்கரையன் (தஞ் - 128)

(4) **வாகீசுரதேவ முதலியார்*:** 13 நூற்றுண்டு - ராஜ நாராயண சம்புவராயன் 12 ஆண்டு திருவொற்றியூர் கீழை மடத்து வாகீசுரதேவ முதலியார் (செங் 1076).

(5) **வாகீசுரதேவர்*:** 13 நூ. ராஜ நாராயண சம்புவராயன் 8 ஆ. செங்கற்பட்டு புழலி திருமூலத்தான முடையார் கோயில் பெரும்பற்றப்புலியூரில் வசிக்கும் செல்வத் திருவாரூரின் கீழைமட சந்தானத்திற்குச் சேர்ந்த வாகீசுர தேவர்க்குப் புழல் கிராமத்தைக் குடிதானம் செய்தது (செங் - 483/1920).

(6) **திருநாவுடையார் :** கி. பி. 1396 ஜடாபராக்கிரம பாண்டியன் 12 ஆ. தஞ்சை சூலமங்கலம் கிருத்திராசர் ஆலயம் திருநாவுடையார் பிள்ளையார் உருவினைத் தானவினோத நல்லூர் திருநாவுடையார் தாபித்து நிலதானம் செய்தது (தஞ்சை 1240).

(7) **திருநாவுக்கரசன் திருவீதி :** திருவதிகை வீரட்டானேசுரர் : காடழித்து ஊருண்டாக்கித் திருநாவுக்கரசன் திருவீதி என்ற பெயரிட்டுக் குடியேற்றினது. 403/21 மேற்கண்ட விவரங்களால் நாயனர் பெயர்களை மக்கள் இட்டுக்கொண்டது மாத்திரமன்றி ஒரு வீதிக்குமிடப்பட்டது. இது அப்பூதி அடிகள் சரிதத்தை நினைவூட்டுகிறது.

---

* வாகீசர் என்ற பெயர் சிவபெருமானுக்கும் ஆகமங்களில் வழங்கப்படுகிறது.

அப்பரால், சைவத்திற்குத் திருத்தப்பட்ட மகேந்திரவர்மப் பல்லவன் - இவர் சரித்திர பாகத்தைக் கூறும் கல்வெட்டுக்கள் வல்லம் குகை (185/52) யிலும், திருச்சி மலைக்குகையிலும் (511 Vol. III 278) இருக்கின்றன. இவைகளே அப்பர் காலத்தை உறுதியாக்குகின்றன.

V| சரித்திர பாகங்கள்

(2) திருத்தாண்டகம் ஓதுதல் - குறுக்கை வீரட்டானம் 1207 ஆண்டுக் கல்வெட்டுத் திருக்குகை கட்டுவதற்குத் தானம் செய்து அங்கே திருத்தாண்டகம் ஓதும்படி உத்தரவிட்டது. அப்பருக்குத் தாண்டக வேந்து என்ற பெயர் உண்டன்றோ !

(3) அப்பர் உற்சவம் - கி. பி. 1271-ல் மாறவர்மன் வீர பாண்டியன் காலத்தில் திருநாவுக்கரசு திருவிழா முதற்கொண்டு 12 திருவிழாக்கள் நடத்துவதற்குத் தானம் செய்யப்பட்டது.

(4) குளிச்செழுந்த நாயனர் - திருப்புகலூர் - இப்பெயர் குளித்து எழுந்த செய்தியைக் குறிக்கிறது.

(5) ஏறவிட்ட துப்பம் - திருப்பாதிரிப்புலியூருக்கு அருகில் இப்பெயர்கொண்ட ஊர். அப்பர் கடலிற் கட்டிப் போகவிட்ட கல் தூணிலிருந்து தப்பி மிதந்துவந்த செய்தியைக் குறிக்கிறது.

உ
சிவமயம்

புராணப் பாடற்றிரட்டும் அற்புதத் தேவாரத்திரட்டும்

1. முன்னை நிலை

—புராணம்

1313 மன்னுதபோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையா
ருன்னுடைய மனக்கவலை யொழிநீயுன் னுடன்பிறந்தான்
முன்னமே முனியாகி யெனையடையத் தவமுயன்றான்
அன்னவனை யினிச்சூலை மடுத்தாள்வ மெனவருளி. 48

—தேவாரம் திருவாரூர் - திருத்தாண்டகம்

பிறப்போ டிறப்பென்று மில்லா தான்காண்
பெண்ணுருவோ டாணுருவ மாயி னான்காண்
மறப்படுமென் சிந்தைமருள் நீக்கி னான்காண்
வானவரு மறியாத நெறிதந் தான்காண்
நறப்படுபூ மலர்தூபந் தீப நல்ல
நறுஞ்சாந்தங் கொண்டேத்தி நாளும் வானோர்
சிறப்போடு பூசிக்குந் திருவா ரூரிற்
றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் றானே. 5

திருச்செங்காட்டங்குடி - திருத்தாண்டகம்

கந்தமலர்க் கொன்றையணி சடையான் றன்னைக்
கதிர்விடுமா மணிபிறங்கு கனகச் சோதிச்
சந்தமலர்த் தெரிவையொரு பாகத் தானைச்
சராசரநற் றாயானை நாயேன் முன்னைப்
பந்தமறுத் தாளாக்கிப் பணிகோண் டாங்கே
பன்னியநூற் றமிழ்மாலை பாடு வித்தேன்
சிந்தைமயக் கறுத்ததிரு வருளி னானைச்
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டே னானே.

கல்லாதார் மனத்தணுகாக் கடவு டன்னைக்
கற்றார்க ளுற்றேருங் காத லானைப்
பொல்லாத நெறியுகந்தார் புரங்கண் மூன்றும்
பொன்றிவிழ வன்றுபொரு சரந்தொட் டானை
நில்லாத நிணக்குரம்பைப் பிணக்க நீங்க
நிறைதவத்தை யடியேற்கு நிறைவித் தென்றும்
செல்லாத செந்நெறிக்கே செல்விப் பானைச்
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டே னனே.

2. சூலை நீங்கியது

—புராணம்

1334 திரைக்கெடில வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக [ஞ்சித்
வரைச்சிலையார் பெருங்கோயி றெழுதுவலங் கொண்டிறை
தரைத்தலத்தின்மிசைவீழ்ந்துதம்பிரான்றிருவருளால் [பார்.
உரைத்தமிழ்மா லைகள்சாத்து முணர்வுபெற வுணர்ந்துரைப்

1335 நீற்று னிறைவா கியமே னியுட
னிறையன் புறுசிந் தையினே சமிக
மாற்றார் புரமாற் றியவே தியரை
மருளும் பிணிமா யையறுத் திடுவான்
" கூற்று யினவா றுவிலக் ககிலீ
ரெனநீ டியகோ திறிருப் பதிகம்
போற்று லுலகே ழின்வருந் துயரும்
போமா றெதிர்நின் றுபுகன் றனரால்.

—தேவாரம் திருவதிகைவீரட்டானம் - பண் - கொல்லி

கூற்று யினவா றுவிலக் ககிலீர் கொடுமை பலசெய்தனநானறியேன்
ஏற்று யடிக்கே யிரவும் பகலும் பிரியாதுவணங்குவனெப்பொழுதும்
தோற்று தென்வயிற் றினகம் படியே குடரோடுதுடக்கிமுடக்கியிட
ஆற்றே னடியே னதிகைக் கெடில வீரட் டானத் துறையம் மானே.

3. அரசனழைக்க " நாம் யார்க்கும் குடியல்லோ "மென்று மறுத்தது

—புராணம்

1358 "நாமார்க்குங் குடியல்லோ" மென்றெடுத்து நான்மறையின்
கோமானை நதியினுடன் குளிர்மதிவாழ் சடையானைத்

தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத்தாண் டகம்பாடி
யாமாறு நீரறைக்கு மடைவிலமென் றருள்செய்தார். 93

—தேவாரம் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்

நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்று மீளா வாளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே.

4. (க) நீற்றறையி லிடப்பெற்றது

—புராணம்

1363 வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கிளவே னிற்பருவந்
தைவருதண் டென்றலணை தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று
மொய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரன்றயா ழொலியினை
யையர்திரு வடிநீழ லருளாகிக் குளிர்ந்ததே. [தா

—தேவாரம் தனிக்குறுந்தொகை

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈச னெந்தை யிணையடி நீழலே. 1

(உ) விடங்கலந்த பாலடிசில் மிசைந்திருந்தது

—புராணம்

1369 நஞ்சமுத மாமெங்க ணாதனடி யார்க்கென்று
வஞ்சமிகு நெஞ்சுடையார் வஞ்சனையாம் படியறிந்தே
செஞ்சடையார் சீர்விளக்குந் திறலுடையார் தீவிடத்தால்
வெஞ்சமண ரிடுவித்த பாலடிசின் மிசைந்திருந்தார். 104

1370 பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதர்க்குப் புவனங்கண்
முடிவாக்குந் துயர்நீங்க முன்னைவிட மமுதானாற்
படியார்க்கு மறிவரிதாம் பசுபதியார் தம்முடைய
வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ? 105

—தேவாரம் திரு நனிபள்ளி - திருநேரிசை

அஞ்சிருள் காலை மாலை தொடர்ச்சியை மறந்தி ராதே
அஞ்செழுத் தோதில் நாளு மரனடிக் கன்ப தாகும்
வஞ்சனைப் பாற்சோ றக்கி வழக்கிலா வமணர் தந்த
நஞ்சமு தாக்கு வித்தார் நனிபள்ளி யடிக ளாரே. 5

(ந) மதயானையை ஏவப்பெற்றது

—புராணம்

1380 அண்ண லருந்தவ வேந்த ரானைதம் மேல்வரக் கண்டு
விண்ணவர் தம்பெரு மானை விடையுகந் தேறும் பிரானைச்
"சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்து" தொடுத்ததிருப்பதிகத்தை
மண்ணுல குய்ய வெடுத்து மகிழ்வுட னேபாடு கின்றார். 115

1381 வஞ்சகர் விட்ட சினப்போர் மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
செஞ்சடை நீண்முடிக் கூத்தர் தேவர்க்குந் தேவர் பிரானார்
வெஞ்சுடர் மூவிலைச் சூல வீரட்டர் தம்மடி யோநா
"மஞ்சுவ தில்லை"யென்றென்றேயருந்தமிழ்பாடியறைந்தார்.

1382 தண்டமிழ் மாலைகள் பாடித் தம்பெரு மான்சர ணாகக்
கொண்ட கருத்தி லிருந்து குலாவிய வன்புறு கொள்கைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச் சூழ்ந்தெதிர் தாழ்ந்து நிலத்தி
லெண்டிசையோர்களுங்காணவிறைஞ்சியெழுந்ததுவேழம்.

—தேவாரம் திருக்கெடில வீரட்டானம். பண்-காந்தாரம்

சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் சூளா மணியும்
வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமு
மண்ண லரண்முர ணேறு மகலம் வளாய வரவுந்
திண்ணென் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா
மஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. 1

(ச) கல்லிற்பூட்டிக் கடலில் இடப்பெற்றது

—புராணம்

1388 ஆங்கது கேட்ட வரச னவ்வினை மாக்களை நோக்கித்
தீங்கு புரிந்தவன் றன்னைச் சேம முறக்கொண்டு போகிப்
பாங்கொரு கல்லி லணைத்துப் பாசம் பிணித்தோர் படவில்
வீங்கொலி வேலையி லேற்றி வீழ்த்துமி னென்றுவிடுத்தான்.

1389 அவ்வினை செய்திடப் போக்கு மவருடன் போயரு கந்த
வெவ்வினை யாளருஞ் சென்று மேவிட நாவுக் கரசர்
செவ்விய தந்திரு வுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார்
பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்ன படிமுடித் தாரப் பதகர்.

1390 அப்பரி சவ்வினை முற்றி யவரகன் றேகிய பின்ன [தாமு
ரொப்பரு மாகடல் புக்க வுறைப்புடை மெய்த்தொண்டர்
மெப்பரி சாயினு மாக வேத்துவ னெந்தையை யென்று
செப்பிய வண்டமிழ்தன்னாற்சிவனஞ்செழுத்துந்துதிப்பார் ;

1391 "சொற்றுணை வேதிய" னென்னுந் தூமொழி
நற்றமிழ் மாலையா "நமச்சி வாய "வென்
றற்றமுன் காக்குமஞ் செழுத்தை யன்பொடு
பற்றிய உணர்வினாற் பதிகம் பாடினார். 126

1392 பெருகிய அன்பினர் பிடித்த பெற்றியால்
அருமல ரோன்முத லமரர் வாழ்த்துதற்
கரியவஞ் செழுத்தையு மரசு போற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே 127

1393 அப்பெருங் கல்லுமங் கரசு மேல்கொளத்
தெப்பமாய் மிதத்தலிற் செறிந்த பாசமுந்
தப்பிய ததன்மிசை யிருந்த தாவில்சீர்
மெய்ப்பெருந் தொண்டனார் விளங்கித் தோன்றினார். 128

1394 இருவினைப் பாசமு மலக்க லார்த்தலின்
வருபவக் கடலில்வீழ் மாக்க ளேறிட
வருளுமெய் யஞ்செழுத் தரசை யிக்கட
லொருகன்மே லேற்றிட லுரைக்க வேண்டுமோ. 129

—தேவாரம்

நமசிவாயத் திருப்பதிகம் - பண் - காந்தார பஞ்சமம்

சொற்றுணை வேதியன், சோதி வானவன்,
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்,
நற்றுணை யாவது நமசி வாயவே. 1

திருநீலக்குடி - திருக்குறுந்தொகை

கல்வி ஞேடெனைப் பூட்டி யமண்கையர்,
ஒல்லை நீர்புக நூக்கவென் வாக்கினல்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடியரன்,
நல்ல நாமம் நவிற்றியுய்ந் தேனன்றே. 7

5. சூலமு மிடபமும் தோள்களிற் பொறிக்கப் பெற்றது

—புராணம்

1415 புன்னெறியா மமண்சமயத் தொடக்குண்டு போந்தவுட
றன்னுட்னே யுயிர்வாழத் தரியேனுன் றரிப்பதனுக்
கென்னுடைய நாயக!நின் னிலச்சினையிட் டருளென்று
பன்னுசெழுந் தமிழ்மாலை முன்னின்று பாடுவார், 150

1416 "பொன்னார்ந்ததிருவடிக்கென்விண்ணப்ப"மென்றெடுத்து
முன்னாகி யெப்பொருட்கு முடிவாகி நின்றானைத்
தன்னாகத் துமைபாகங் கொண்டானைச் சங்கரனை
நன்னுமத் திருவிருத்த நலஞ்சிறக்கப் பாடுதலும், 151

1417 நீடுதிருத் தூங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூத
மாடொருவ ரறியாமே வாகீசர் திருத்தோளிற்
சேடுயர்மூ விலைச்சூலஞ் சினவிடையி னுடன்சாத்த. 152

—தேவாரம் திருத்தூங்கானைமாடம் - திருவிருத்தம்

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யு
மென்னாவி காப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்ட
றன்னார் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே. 1

கடவுந் திகிரி கடவா தொழியக் கயிலையுற்றான்
படவுந் திருவிர லொன்றுவைத் தாய்பனி மால்வரைபோ
லிடவம் பொறித்தென்னை யேன்றுகொள் ளாயிருஞ் சோலைதிங்க
டடவுங் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடத்தெந் தத்துவனே. 10

6. திலகவதியாரைச் சிவனருளேயாகத் துதித்தல்

—புராணம்

1398 தொழுந்தகை நாவினுக் கரசுந் தொண்டர்முன்
செழுந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்த் திங்கள்வெண்

கொழுந்தணி சடையரைக் கும்பிட் டன்புற
விழுந்தெழுந் தருணெறி விளங்கப் பாடுவார். 133

1399 "ஈன்றளு மாயெனக் கெந்தையு மாகி" யெனவெடுத்துத்
தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடியோங்கட்கென்று
வான்றாழ்புனற்கங்கை வாழ்சடையானைமற்றெவ்வுயிர்க்குஞ்
சான்றா மொருவனைத் தண்டமிழ் மாலைகள் சாத்தினரே.

—தேவாரம் திருப்பாதிரிப்புலியூர் - திருவிருத்தம்

ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் றோன்றினராய்
மூன்றா யுலகம் படைத்துகந் தான்மனத் துள்ளிருக்க
வேன்றா னிமையவர்க் கன்பன் றிருப்பா திரிப்புலியூர்த்
தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடி யோங்களுக்கே. 1

தனித் திருத்தாண்டகம்

அப்பனீயம்மைநீயைய னுநீயன்புடையமாம னுமாமியுநீ [மோரு ருநீ
யொப்புடைய மாதரு மொண்பொரு ளுநீயொருகுலமுஞ் சுற்றமு
மிப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ துணையா யென்னெஞ்சந்
துறப்பிப் பாய்நீ
யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யேறூர்ந்த
செல்வ னீயே.

7. திருத்தில்லைத் தரிசனம்

—புராணம்

1432 கையுந் தலைமிசை புனையஞ் சலியன
கண்ணும் பொழிமழை யொழியாதே
பெய்யுந் தகையன கரணங் களுமுட
னுருகும் பரிவின பேறெய்த
மெய்யுந் தரைமிசை விழுமுன் பெழுதரு
மின்றாழ் சடையொடு நின்றாடு
மையன் றிருநட மெதிர்கும் பிடுமவ
ரார்வம் பெருகுத லளவின்றால். 167

1433 இத்தன் மையர்பல முறையுந் தொழுதெழ
"வேன்றேய் தீனே?"யென மன்றாடு
மத்தன் றிருவருள் பொழியுங் கருணையி
னருள்பெற் றிடவரு மானந்த

மெய்த்தன் மையினில் விருத்தத் திருமொழி
பாடிப் பின்னையு மென்மேலுஞ்
சித்தம் பெருகிய பரிவா லின்புறு
திருநே ரிசைமொழி பகர்கின்றார். 168

—தேவாரம் கோயில் - திருவிருத்தம்

ஒன்றி யிருந்து நினைமின்க ளுந்தமக் கூனமில்லை
கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தா னடியவர்க்காச்
சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்துநட்டம்
“என்றுவந் தா”யென்னு மெம்பெரு மான்றன் திருக்குறிப்பே. 2

கோயிற்றிருநேரிசை - பண் கொல்லி

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனே பரம யோகி
யெத்தினாற் பத்தி செய்கே னென்னைநீ யிகழ வேண்டா
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடு கின்ற
அத்தாவுன் னாடல் காண்பா னடியனேன் வந்த வாறே. 1

8. திருச்சத்திமுற்றம் - திருவடிசூட்ட வேண்டுதல்

—புராணம்

1459 “கோவாய் முடுகி” யென்றெடுத்துக் “கூற்றம் வந்து
குமைப்பதன்முன்
பூவா ரடிக ளென்றலைமேற் பொறித்து வைப்பா”யெனப்
நாவார் பதிகம் பாடுதலு நாதன் றானு “நல்லூரில் [புகன்று
வாவா”வென்றே யருள்செய்ய வணங்கி மகிழ்ந்துவாகீசர்.

—தேவாரம் திருச்சத்திமுற்றம் - திருவிருத்தம்

கோவாய் முடுகி யடுதிறற் கூற்றங் குமைப்பதன்முன்
பூவா ரடிச்சுவ டென்மேற் பொறித்துவை; போகவிடின்
மூவா முழுப்பழி மூடுங்கண் டாய்முழங் குந்தழற்கைத்
தேவா திருச்சத்தி முற்றத் துறையுஞ் சிவக்கொழுந்தே. 1

9. திருநல்லூர் - திருவடிதீக்கை

—புராணம்

1460 நன்மைபெரு கருணெறியே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந் தெழும்போதி

லுன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்ருே மென்றவர்தஞ்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினுன் சிவபெருமான். 195

1461 “நனைந்தனைய திருவடியேன் றலைமேல்வைத் தா”ரென்று
புனைந்ததிருத் தாண்டகத்தாற் போற்றிசைத்துப் புனிதரரு
ணினைந்தருகிவிழுந்தெழுந்துநிறைந்தமலர்ந்தொழியாத [ர்.
தனம்பெறிதும்பெற்றுவந்தவறியோன்போன்மனந்தழைத்தா

—தேவாரம் திருநல்லூர்த் திருத்தாண்டகம்

நினைந்துருகு மடியாரை நைய வைத்தார்
நில்லாமே தீவினைக ணீங்க வைத்தார்
சினந்திருகு களிற்றுரிவைப் போர்வை வைத்தார்
செழுமதியின் றளிர்வைத்தார் சிறந்து வானே
ரினந்துறுவி மணிமகுடத் தேறத் துற்ற
வினமலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி
நனைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல் வைத்தார்
நல்லூரெம் பெருமானுர் நல்ல வாறே.

10. அப்பூதிமக னரவு மாற்றியது

—புராணம்

1472 தம்புதல்வன் சவமறைத்துத் தடுமாற்ற மிலராகி
யெம்பெருமா னமுதுசெய வேண்டுமென வந்திறைஞ்ச
வும்பர்பிரான் றிருத்தொண்ட ருள்ளத்திற் றடுமாற்ற
நம்பர்திரு வருளாலே யறிந்தருளி நவைதீர்ப்பார். 207

1473 அன்றவர்கண் மறைத்ததனுக் களவிறந்த கருணையராய்க்
கொன்றைநறுஞ் சடையார்தங் கோயிலின்முன் கொணர்
வித்தே
“யொன்றுகொலா”மெனப்பதிகமெடுத்துடையான்சீர்பாடப்
பின்றைவிடம்போய்நீங்கிப்பிள்ளையுணர்ந்தெழுந்திருந்தான்.

—தேவாரம்

போது - (விடந்தீர்த்த திருப்பதிகம்) - பண் - இந்தளம்

ஒன்றுகொ லாமவர் சிந்தை யுயர்வரை
ஒன்று கொலாமுய ரும்மதி சூடுவர்
ஒன்று கொலாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்றுகொ லாமவ ரூர்வது தானே. 1

திருப்பழனம் - பண் - பழந்தக்கராகம்

வஞ்சித்தென் வளைகவர்ந்தான் வாரானே யாயிடினும்
பஞ்சிக்காற் சிறகன்னம் பரந்தார்க்கும் பழனத்தா
னஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய வழலோம்பு மப்பூதி
குஞ்சிப்பூவாய் நின்ற சேவடியாய் கோடியையே. 10

11. திருவாரூர்த் தரிசனம்

—புராணம்

1485 பற்றொன் றிலாவரும் பாதக ராகு மமணர்தம்பா
றுற்ற பிணியொழிந் துய்யப்போந் தேன்பெறலாவ துண்டே
புற்றிடங் கொண்டான்றன் “றொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணிய’மென்
றற்ற வுணர்வொடு மாரூர்த் திருவீதி யுள்ளணைந்தார். 220

1489 செய்யமா மணியொளிசூழ் திருமுன்றின்
முன்றேவா சிரியன் சார்ந்து
கெய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயிலாலு மாரு ரரைக்
கையினற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வ னேனேன்
றெய்தரிய கையறவாந் திருப்பதிக
மருள்செய்தங் கிருந்தா ரன்றே. 224

—தேவாரம் திருவாரூர் - திருவிருத்தம்

குலம்பலம் பாவரு குண்டர்முன் னேநமக் குண்டுகொலோ
அம்பலம் பாவரு தண்புன லாரூ ரவிர்சடையான்
சிலம்பலம் பாவரு சேவடி யான்றிரு மூலட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே.

நமிநந்தியடிகள்

—புராணம்

1492 நான்மறைநூற் பெருவாய்மை நமிநந்தி
யடிகடிருத் தொண்டி னன்மைப்
பான்மைநிலை யாலவரைப் பரமர்திரு
விருத்தத்துள் வைத்துப் பாடித்

தேன்மருவுங் கொன்றையார் திருவாரூ
ரரனெறியிற் றிகழுந் தன்மை
யானதிற மும்போற்றி யணிவீதிப்
பணிசெய்தங் கமரு நாளில். 227

—தேவாரம் திருவாரூர் - திருவிருத்தம்

ஆராய்ந் தடித்தொண்ட ராணிப்பொ னாரூ ரகத்தடக்கிப்
பாரூர் பரிப்பத்தம் பங்குனி யுத்திரம் பாற்படுத்தான்
நாரூர் நறுமலர் நாத னடித்தொண்டன் நம்பிநந்தி
நீராற் திருவிளக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே. 2

திருவாதிரை நாள்

—புராணம்

1494 மேவுதிரு வாதிரைநாள் வீதிவிடங்
கப்பெருமாள் பவனி தன்னிற்
றேவருடன் முனிவர்கண்முன் சேவிக்கு
மடியார்க ளுடன்சே வித்து
மூவுலகுங் களிகூர வரும்பெருமை
முறைமையெலாங் கண்டு போற்றி
நாவினுக்குத் தனியரசர் நயக்குநா
ணம்பர்திரு வருளி னாலே. 229

—தேவாரம் திருவாரூர் - பண் - குறிஞ்சி

முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
பத்தர்க ளோடு பாவையர் சூழப் பலிப்பின்னே
வித்தகக் கோல வெண்டலை மாலை விரதிக
ளத்த னாரூ ராதிரை நாளா லதுவண்ணம். 1

12. திருவீழிமிழலை - படிக்காசு பெற்றது

—புராணம்

1523 விண்ணின் றிழிந்த விமானத்தின் கிழக்கு மேற்கும் பீடத்தி
லண்ணல் புகலி யாண்டகையார் தமக்குமாண்டவரசினுக்கு
நண்ணு நாள்க டொறுங்காசு படிவைத் தருள நானிலத்தி
லெண்ணி லடியாருடனமுது செய்தங்கிருந்தாரிருவர்களும்.

1524 "அல்லார் கண்டத் தண்டர்பிரா னருளாற் பெற்ற படிக்காசு
பல்லா றியன்ற வளம்பெருகப் பரம னடியா ரானார்க
ளெல்லா மெய்தி யுண்க"வென விரண்டு பொழுதும் பறை நிகழ்த்திச்
சொல்லாற் சாற்றிச் சோறிட்டார் துயர்கூர் வறுமை தொலைத்திட்டார் 259

—தேவாரம் திருவீழிமிழலை - திருத்தாண்டகம்

போரானை யீருரிவைப் போர்வை யானைப்
புலியதளே யுடையாடை போற்றி னானைப்
பாரானை மதியானைப் பகலா னானைப்
பல்லுயிராய் நெடுவெளியாய்ப் பரந்து நின்ற
நீரானைக் காற்றானைத் தீயா னானை
நினையாதார் புரமெரிய நினைந்த தெய்வத்
தேரானைத் திருவீழி மிழலை யானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே. 1

13. திருமறைக்காடு - கதவந் திறப்பித்தது

—புராணம்

1533 உண்ணீர் மையினாற் பிள்ளையா
ருரைசெய் தருள வத்தனாலே
"பண்ணி னேரு மொழியா"ளென்
றெடுத்துப் பாடப் பயன்றுய்ப்பான்
றெண்ணீ ரணிந்தார் திருக்காப்பு
நீக்கத் தாழ்க்கத் திருக்கடைக்காப்
"பெண்ணீ ரிரக்க மொன்றில்லீ"
ரென்று பாடி யிறைஞ்சுதலும். 268

1534 வேதவனத்தின்மெய்ப்பொருளினருளால்விளங்குமணிக்கத
காத லன்பர் முன்புதிருச் காப்பு நீங்கக் கலைமொழிக்கு[வங்
நாதர் ஞான முனிவருடன் றொழுது விழுந்தார்; ஞாலத்து
ளோதவொலியின்மிக்கெழுந்ததும்பரார்ப்புமறையொலியும்

—தேவாரம் திருமறைக்காடு - திருக்குறுந்தொகை

பண்ணி னேர்மொழி யாளுமை பங்கரோ
மண்ணி னார்வலஞ் செய்மறைக் காடரோ

கண்ணி னுலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்மினே. 10

அரக்க னைவிர லாலடர்த் திட்டநீ
ரிரக்க மொன்றிலீ ரெம்பெரு மானிரே !
சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடரோ
சரக்க விக்கத வந்திறப் பிம்மினே. 11

14. திருவாய்மூர் - காட்சி கண்டு பிள்ளையார் காட்டப் - பாடியது

—புராணம்

1545 அழைத்துக் கொடுபோந் தணியார்போற்
காட்டி மறைந்தா ரெனவயர்ந்து
"பிழைத்துச் செவ்வி யறியாதே
திறப்பித் தேனுக் கேயல்லா
லுழைத்தா மொளித்தாற், கதவந்தொண்
டுறைக்கப் பாடி யடைப்பித்த
தழைத்த மொழியா ருப்பாலார் ;
தாமிங் கெப்பான் மறைவ"?தென, 280

1546 மாட நீடு திருப்புகலி மன்ன ரவர்க்கு மாலயனு
நேடி யின்னங் காணுதார் நேரே காட்சி கொடுத்தருள,
வாடல் கண்டு பணிந்தேத்தி யரசுங் காணக் காட்டுதலும்
"பாட வடியா" ரென்றெடுத்துப் பரமர் தம்மைப் பாடினர்.

—தேவாரம் திருவாய்மூர் - திருத்தாண்டகம்

பாட வடியார் பரவக் கண்டேன்
பத்தர் கணங்கண்டேன் மொய்த்த பூதம்
ஆடன் முழவம் அதிரக் கண்டேன்
அங்கை யனல்கண்டேன் கங்கை யாளைக்
கோட லரவார் சடையிற் கண்டேன்
கொக்கி னிதழ்கண்டேன் கொன்றை கண்டேன்
வாடற் றலையொன்று கையிற் கண்டேன்
வாய்மூ ரடிகளைநான் கண்ட வாறே. 1

15. பழையாறைவடதளி - ஆயிரம் அமணர் தூரறுத்தது

1561 “வண்ணங் கண்டு நானும்மை வணங்கியன்றிப்போகே”னென்
றெண்ண முடிக்கும் வாகீச ரிருந்தா ரமுது செய்யாதே ;
யண்ண லாரு மதுவுணர்ந்தங் கரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ண மாக மன்னனுக்குக் கனவி லருளிச் செய்கின்றார் ;

1564 ஆனையினத்திற்றுகைப்புண்டவமணுயிரமுமாய்ந்ததற்பின்,
மேன்மை யரசன் ஈசர்க்கு விமான மாக்கி விளக்கியபின்,
ஆனவழிபாட்டர்ச்சனைக்குநிபந்தமெல்லாமமைத்திறைஞ்ச
ஞான வரசும் புக்கிறைஞ்சி நாதர் முன்பு போற்றுவார் ;

1565 “ தலையின் மயிரைப் பறித்துண்ணுஞ்
சாதி யமணர் மறைத்தாலுள்
நிலையி லாதார் நிலைமையினுன்
மறைக்க வொண்ணு மோ”வென்னும்
விலையில் வாய்மைக் குறுந்தொகைகள்
விளம்பிப் புறம்போந் தங்கமர்ந்தே
'யிலைகொள் சூலப் படையார்சே
ரிடங்கள் பிறவுந் தொழுதணைவார். 300

—தேவாரம்

திருப்பழையாறை வடதளி - திருக்குறுந்தொகை

தலையெ லாம்பறிக் குஞ்சமண் கையரு
ணிலையி னுன்மறைத் தான்மறைக் கொண்ணுமே ?
யலையி னூர்பொழி லாறை வடதளி
நிலையி னனடி யேநினைந் துய்ம்மினே. 1

வாயி நுந்தமி ழேபடித் தாளுற - ஆயி ரஞ்சம ணும்மழி வாக்கினன்
பாயி ரும்புன லாறை வடதளி - மேய வன்னென வல்வினைவீடுமே.

16. திருப்பைஞ்ஞீலி - பொதிசோறு பெற்றது

—புராணம்

1569 வழிபோம் பொழுது மிகவிளைத்து வருத்த முறநீர் வேட்கை
யொடும்
அழிவாம் பசிவந் தணைந்திடவு மதற்குச் சித்தமலையாதே[வி
மொழிவேந்தருமுன்னெழுந்தருளமுருகார்சோலைப்பைஞ்ஞீ
விழியேந்தியநெற்றியினார்தந்தொண்டர்வருத்தமீட்பாராய்,

1570 காவுங்குளமுமுன்சமைத்துக் காட்டிவழிபோங்கருத்தினான்
மேவுந்திருநீற்றந்தணராய்விரும்பும்பொதிசோறுங்கொண்டு
நாவின் றனிமன் னவர்க்கெதிரே நண்ணி யிருந்தார்
விண்ணின்மேற்
றாவும்புள்ளுமண்கிழிக்குந் தனியேனமுங்காண்பரியவர்தாம்;

1572 நண்ணுந் திருநா வுக்கரசர் நம்ப ரருளென் றறிந்தார்போ
‘‘லுண்ணு’’ மென்று திருமறையோ ருரைத்துப், பொதிசோ
றளித்தலுமே
யெண்ணமினையாதெதிர்வாங்கியினிதாவமுதுசெய்தினிய[ர்
தண்ணீரமுதுசெய்தருளித்தூய்மைசெய்துதளர்வொழிந்தா

1574 கூட வந்து மறையவனார் திருப்பைஞ் ஞீலி குறுகியிட
வேடமவர்முன்மறைத்தலுமேமெய்மைத்தவத்துமேலவர்தா
“ மாடலுகந்தாரடியேனைப்போருளாவளித்தகருணை”யெனப்
பாடல் புரிந்துவிழுந்தெழுந்து கண்ணீர் மாரிபயில்வித்தார்.

17. திருக்கச்சித் தரிசனம்

—புராணம்

1588 வார்ந்து சொரிந்த கண்ணருவி மயிர்க்காறோறும்வரும்புளக
மார்ந்த மேனிப்புறம்பலைப்ப வன்புகரைந்தென் புள்ளலைப்பச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத்திளைப்பத்திருவேகம் பர்தமை
நேர்ந்த மனத்தி லுறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார்; 323

—தேவாரம் திருவேகம்பம் - பண் - காந்தாரம்

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
யரவாடச் சடைதாழ வங்கையினி லனலேந்தி
யிரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே. 1

திருவேகம்பத் திருத்தாண்டகம்

உரித்தவன்கா ணுரக்களிற்றை யுமையா ளொல்க
வோங்காரத் தொருவன்கா ணுணர்மெய்ஞ் ஞானம்
விரித்தவன்காண் விரித்தநால் வேதத் தான்காண்
வியனுலகிற் பல்லுயிரை விதியி னாலே

தெரித்தவன்காண் சில்லுருவாய்த் தோன்றி யெங்குந்
திரண்டவன்காண் டிரிபுரத்தை வேவ வில்லா
லெரித்தவன்கா ணெழிலாரும் பொழிலார் கச்சி
யேகம்பன் காணவனென் னெண்ணத் தானே. 2

18. திருக்காளத்தித் தரிசனம் - திருக்கயிலைக் குறிப்பு

—புராணம்

1610 காதணிவெண் குழையானைக் காளத்தி மலைக்கொழுந்தை
வேதமொழி மூலத்தை விழுந்திறைஞ்சி யெழுந்துபெருங்
காதல்புரி மனங்களிப்பக் கண்களிப்பப் பரவசமாய் [ன்றூர்.
"நாதனையேன் கண்ணுள்ளா" னெனுந்திருந்தாண் டகநவி

1611 மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குறமுன் னேநிற்குஞ்
சிலைத்தடக்கைக் கண்ணப்பர் திருப்பாதஞ் சேர்ந்திறைஞ்சி
யலைத்துவிழுங் கண்ணருவி யாகத்துப் பாய்ந்திழியத்
தலைக்குவித்த கையினராய்த் தாழ்ந்துபுறம் போந்தணைந்தார்.

1612 சேணுலவு திருமலையிற் றிருப்பணியா யினசெய்து
தாணுவினை யம்மலைமேற் றொள்பணிந்த குறிப்பினாற்
பேணுதிருக் கயிலைமலை வீற்றிருந்த பெருங்கோலங்
காணுமது காதலித்தார் கலைவாய்மைக் காவலனார் 347

—தேவாரம் திருக்காளத்தி - திருத்தாண்டகம்

விற்றூணொன் றில்லாத நல்கூர்ந் தான்காண்
வியன்கச்சிக் கம்பன்காண் பிச்சை யல்லான்
மற்றூணொன் றில்லாத மாசது ரன்காண்
மயானத்து மைந்தன்காண் மாசொன் றில்லாப்
பொற்றூண்காண் மாமணிநற் குன்றொப் பான்காண்
பொய்யாது பொழிலேழுந் தாங்கி நின்ற
கற்றூண்காண் காளத்தி காணப் பட்ட
கணநாதன் காணவனென் கண்ணு ளானே. 1

19. கயிலைக் காட்சி

—புராணம்

1639 பொன்மலைக்கொடி யுடனமர் வெள்ளியம் பொருப்பிற்
றன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமுமாஞ் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயின்முன் வந்தார். 373

1640 காணு மப்பெருங் கோயிலுங் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பேணு மாலய னிந்திரன் முதற்பெருந் தேவர்
பூணு மன்பொடு போற்றிசைத் தெழுமொலி பொங்கத்,
தாணு மாமறை யாவையுந் தனித்தனி முழங்க, 375

1641 தேவர் தானவர் சித்தர்விச் சாதர ரியக்கர்
மேவு மாதவர் முனிவர்கள் புடையெலா மிடையக்,
காவி வாள்விழி யரம்பையர் கானமு முழவுந்
தாவி லேழ்கடன் முழக்கினும் பெருகொலி தழைப்ப, 376

1642 கங்கை யேமுதற் றீர்த்தமாங் கடவுண்மா நதிகண்
மங்க லம்பொலி புனற்பெருந் தடங்கொடு வணங்க,
வெங்கு நீடிய பெருங்கண நாதர்க ளிறைஞ்சப்,
பொங்கி யங்களாற் பூதவே தாளங்கள் போற்ற, 377

1643 அந்தண் வெள்ளிமால் வரையிரண் டாமென வணைந்தோர்
சிந்தை செய்திடச் செங்கண்மால் விடையெதிர் நிற்ப,
முந்தை மாதவப் பயன்பெறு முதன்மையான் மகிழ்ந்தே
நந்தி யெம்பிரா னடுவிடை யாடிமுன் னணுக, 378

1644 வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகங்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர் வர்க்கின்மன் னவனார். 379

—தேவாரம் ஸ்ரீ கயிலாயம் - போற்றித் திருத்தாண்டகம்

வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்றாகி உள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
யோவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
ஆற்றாகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
யாறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றாகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி. 1

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்

ஓசை யொலியெலா மானாய் நீயே
யுலகுக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே
வாச மலரெலா மானாய் நீயே மலையான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே

பேசப் பெரிது மினியாய் நீயே
பிரானு யடியேன்மேல் வைத்தாய் நீயே
தேச விளக்கெலா மானாய் நீயே
திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதீ. 1

திருவையாறு - பண் - காந்தாரம்

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளொடும் பாடிப்
போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன்
யாதுஞ் சுவடு படாம லையாற டைகின்ற போது
காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

20. திருப்பூந்துருத்தி - திருமடம் செய்தது

—புராணம்

1653 திருப்பூந் துருத்தி யமர்ந்த செஞ்சடை யானையா னேற்றுப்
பொருப்பூர்ந் தருளும் பிரானைப் பொய்யிலி யைக்கண்டே
விருப்புறுதாண்டகத்தோடுமேவியகாதல்விளைப்ப [னென்று
"விருப்போந்திருவடிக்கீழ்நா"மென்னுங்குறுந்தொகைபாடி.

1654 அங்குறை யுந்தன்மை வேண்டி "நாமடிபோற்றுவ"தென்று
பொங்கு தமிழ்ச்சொல் விருத்தம் போற்றிய பாடல் புரிந்து
தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வார் தம்பிரா னாருள் பெற்றுத்
திங்களு ஞாயிறுந் தோயுந் திருமட மாங்கோன்றுசெய்தார்.

21. பிள்ளையாரது சிவிகை தாங்கியது

—புராணம்

1658 காழியர்கோன் வருமெல்லைக் கலந்தெய்திக் காதலித்தார்
சூழுமிடைந் திடுநெருக்கிற் காணுமே தொழுதருளி
வாழியவர் தமைத்தாங்கு மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழுமுட லிதுகொண்டுதாங்குவன்யானெனத்தரித்தார்.394

1660 வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
யந்தணனா ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சந்தமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடன்றாங்கிச்
சிந்தைகளிப் புறவருவார் தமையாருந் தெளிந்திலரால்.395

1661 திருஞான முனிவரர சிருந்ததிருப் பூந்துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி "யெங்குற்றா ரப்ப?" ரென

வுருகாகின் " றும்மடியே னும்ம்டிக டாங்கிவரும்
பேருவாழ்வு வந்தேய்தப் பேற்றிங்குற் றே"னென்ருர்.396

1662 பிள்ளையா ரதுகேளாப் பெருகுவிரை வுடனிழிந்தே
யுள்ளமிகு பதைப்பெய்தி யுடையவர சினைவணங்க,
வள்ளலார் வாகீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத் [தார்.397
தள்ளுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்

—தேவாரம் திருவாவடுதுறை - திருநேரிசை

மாயிரு ஞால மெல்லாம் மலரடி வணங்கும் போலும்
பாயிருங் கங்கை யாளைப் படர்சடை வைப்பர் போலுங்
காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல வூரர்க் கம்பொன்
ஆயிரங் கோடுப்பர் போலு மாவடு துறைய னாரே. 1

22. திருவாலவாய்த் தரிசனமும் பாண்டி நாட்டிற் சரித்த நிலையும்

—புராணம்

1669 எய்தியபே ரானந்த வின்பத்தி னிடைமூழ்கி
மொய்திகழுஞ் சடையானை "மூளைத்தானை" யென்றெடுத்துச்
செய்தவத்தோர் தாண்டகச்செந்தமிழ்பாடிப்புறத்தணைவார்
கைதொழுது பணிந்தேத்தித் திருவுள்ளங் களிசிறந்தார்.404

1676 தொழுதுபல வகையாலுஞ் சொற்றொடைவண் டமிழ்பாடி
வழுவிறிருப் பணிசெய்து மனங்கசிவுற் றெப்பொழுது
மொழுகியகண் பொழிபுனலு மோவாது சிவன்ருள்க
டழுவியசிந் தையிலுணர்வுந் தங்கியசீர் மையிற்சரித்தார், 411

—தேவாரம் திருவாலவாய் - திருத்தாண்டகம்

முளைத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி
முதிருஞ் சடைமுடிமேல் முகிழ்வெண் டிங்கள்
வளைத்தானை வல்லசுரர் புரங்கண் மூன்றும்
வரைசிலையா வாசுகிமா நாணுக் கோத்துத்
துளைத்தானைச் சுடுசரத்தாற் றுவள நீருத்
தூமுத்த வெண்முறுவ லுமையோ டாடித்
திளைத்தானைத் தென்கூடற் றிருவா லவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே. 1

23. திருப்புகலூர்

—புராணம்

1678 பொய்கைசூழ் பூம்புகலூர்ப் புனிதர்மலர்த் தாள்வணங்கி
நையுமனப் பரிவோடு நாடோறுந் திருமுன்றிற்
கைகலந்த திருத்தொண்டு செய்துபெருங் காதலுடன்
வைகுநா ளெண்ணிறந்த வண்டமிழ்மா லைகண்மொழிவார்.

—தேவாரம் நின்ற திருத்தாண்டகம்

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
யருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெருநலையாயின்றாகிநாளையாகி நிமிர்புன்சடையடிகணின்றவாறே. 1

குறைந்த திருநேரிசை

வென்றிலேன் புலன்க ளைந்தும் வென்றவர் வளாகந் தன்னுட்
சென்றிலே னாத லாலே செந்நெறி யதற்குஞ் சேயேன்
நின்றுளே துளும்பு கின்றே னீசனே யீச னேயோ
இன்றுளேன் நாளை யில்லே னென்செய்வான் றோன்றி னேனே. 1

ஆருயிர்த் திருவித்தம்

எட்டாந் திசைக்கு மிருதிசைக் கும்மிறை வாமுறையென்
றிட்டா ரமரர்வெம் பூச லெனக்கேட் டெரிவிழியா
ஒட்டாக் கயவர் திரிபுர மூன்றையு மோரம்பினால்
அட்டா னடிநிழற் கீழதன் றோவென்ற னாருயிரே. 1

24. திருப்புகலூர் - பொன்னும் மணியும் புல்லும் கல்லும் வேறுபாடின்றிக் கண்டது

—புராணம்

1681 அங்கிலைமை தனிலாண்ட வரசுபணி செய்யவவர்
நன்னிலைமை காட்டுவார் நம்பர்திரு மணிமுன்றி
றன்னில்வரு முழவார நுழைந்தவிடந் தானெங்கும்
பொன்னினொடுநவமணிகள்பொலிந்திலங்கவருள்செய்தார்.

1682 செம்பொன்னு நவமணியுஞ் சேண்விளங்க வாங்கெவையு
மும்பர்பிரான் திருமுன்றி லுருள்பருக்கை யுடனொக்க

வெம்பெருமான் வாகீச ருழவாரத் தினிலேந்தி
வம்பலர்மென் பூங்கமல வாவியினிற் புகவெறிந்தார். 417

25. திருப்புகலூர் - அரம்பையரை இருவினைகளின் வடிவாகக் கண்டது

—புராணம்

1685 கற்பகப்பூந் தளிரடிபோங் காமருசா ரிகைசெய்ய
வுற்பலமென் முகிழ்விரல்வட் டணையோடுங் கைபெயரப்
பொற்புறமக் கையின்வழி பொருகயற்கண் புடைபெயர
அற்புதப்பொற் கொடிநுடங்கி யாடுவபோ லாடினார். 420

1687 இத்தன்மை யரம்பையர்க ளெவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
வத்தனார் திருவடிக்கீழ் நினைவகலா வன்புருகு
மெய்த்தன்மை யுணர்வுடைய விழுத்தவத்து மேலோர்தஞ்
சித்தநிலை திரியாது செய்பணியின் றலைநின்றார். 422

1488 இம்மாயப் பவத்தொடக்கா மிருவினைக டமைநோக்கி
"யும்மாலிங் கென்னகுறை யுடையேன்யான் றிருவாரூ
ரம்மானுக் காளானே னலையேன்மி னீ"ரென்று [றார். 423
பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலு ளெனுந்திருத்தாண் டகம்புகன்

—தேவாரம் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகம்

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பா நின்ற
புண்ணியங்கா ளிவினைகா ளுருவே நீங்கள்
இம்மாயப் பெருங்கடலை யரித்துத் தின்பீர்க்
கில்லையே கிடந்ததுதான் யானேல் வானோர்
தம்மானைத் தலைமகனைத் தண்ண லாரூர்த்
தடங்கடலைத் தொடர்ந்தோரை யடங்கச் செய்யும்
எம்மான்ற னடித்தொடர்வா னுழிதர் கின்றே
னிடையிலேன் கெடுவீர்கா ளிடறேன் மின்னே. 1

26. திருவடிக்கீ ழெய்தியது

—புராணம்

1691 மன்னியவந் தக்கரண மருவுதலைப் பாட்டினாற்
றன்னுடைய சரணான தமியேனைப் புகலூர
னென்னையினிச் சேவடிக்கீ ழிருத்திடுமென் றெழுகின்ற
முன்னுணர்வின் முயற்சியினாற்றிருவிருத்தம்பலமொழிந்தார்.

1692 மண்முதலா முலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
"புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே"னெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவே யாகி
யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர செய்தினர். 427

—தேவாரம்

திருப்புகலூர் - திருவிருத்தம்

தன்னைச் சரணென்று தாளடைந் தேன்றன் னடியடையப்
புன்னைப் பொழிற்புக லூரண்ணல் செய்வன கேண்மின்களோ
என்னைப் பிறப்பறுத் தென்வினைக் கட்டறுத் தேழ்நரகத்
தென்னைக் கிடக்கலொட் டான்சிவ லோகத் திருத்திடுமே. 1

திருப்புகலூர் - திருத்தாண்டகம்

எண்ணுகே னென்சொல்லி யெண்ணு கேனோ
　　வெம்பெருமான் றிருவடியே யெண்ணி னல்லாற்
கண்ணிலேன் மற்றோர் களைக ணில்லேன்
　　கழலடியே கைதொழுது காணி னல்லா
லொண்ணுளே யொன்பது வாசல் வைத்தா
　　யொக்க வடைக்கும்போ துணர மாட்டேன்
புண்ணியா வுன்னடிக்கே போது கின்றேன்
　　பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணி யனே. 1

ஒருவனையு மல்லா துணரா துள்ள
　　முணர்ச்சித் தடுமாற்றத் துள்ளே நின்ற
இருவரையு மூவரையு மென்மே லேவி
　　யில்லாத தரவறுத்தாய்க் கில்லே னேலக்
கருவரைசூழ் கான லிலங்கை வேந்தன்
　　கடுந்தேர்மீ தோடாமைக் காலாற் செற்ற
பொருவரையா யுன்னடிக்கே போது கின்றேன்
　　பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு நாயனர் தோத்திரத்திரட்டு

கந்த புராணம்

பொய்யுரை நூல்சில புகலுந் தீயமண்
கையர்கள் பிணித்துமுன் கடல கத்திடு
வெய்யகற் ஞேணியாய் மிதப்ப மேற்படு
துய்யசொல் லரசர்தா டொழுது போற்றுவாம். 1

உபதேச காண்டம்

முப்ப ணைத்திற மூவரிற் காட்டியோர் முதலாய்க்
கப்ப னைத்துமா ருயிரெனக் கவைத்தரு வானேற்
கொப்ப னைத்திரு நாவினுக் கரசெனு மொருபே
ரப்ப னைத்தொழு தகற்றுது மும்மலத் தவலம். 2

திருவிளையாடற் புராணம்

அறப்பெருஞ் செல்வி பாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தா லஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கை மாறு வஞ்சக ரிட்ட நீல
நிறப்பெருங் கடலும் யார்க்கு நீந்துதற் கரிய வேழு
பிறப்பெனுங் கடலு நீத்த பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம். 3

சேதுப் புராணம்

தேவரையு முனிவரையுந் துளவ மார்பிற்
 றிருவரையுங் குரவரையுஞ் செல்வ மிக்கோர்
யாவரையு மேவல்கொளு நெற்றி நாட்டத்
 திறைவரைமுன் னிகழ்ந்திருந்த வெண்ணந் தோன்றச்
சேவரையு நெடுங்கொடியின் றகைமை யெல்லாத்
 திசைவரையுஞ் செலத்தமிழின் செய்யுள் பாடு
நாவரையர் புகழ்மொழிகள் வரைந்து கூறி
 நயந்தவர்செய் திருத்தொண்டு வியந்து வாழ்வாம். 4

திருவாரூர்ப் புராணம்

ஆலநிழ லமர்ந்தபிரான் அருளி னாலே
 யன்றொருகற் புணையாக வாழ நீந்தி
ஞாலமுழு தய்ந்தருள நவையி லாத
 நறுந்தமிழின் பலமினிது நாளு நல்கிச்

சாலமிகு பாவமுது வேனில் வெம்மைத்
தழலாற வாகமநூற் றருமஞ் சான்ற
சீலநிறை சைவநெறி நிழல்ப ரப்புந்
திருநாவுக் கரசினடி சிந்தை செய்வாம். 5

வாயு சங்கிதை

வலஞ்சுழி யுந்தி வயிற்றெழு நோயு மயங்கிடு பிறவிவெந் நோயுங்
கலங்கியே யகலக் கரைபொரு திரங்குகருங்கட லுண்முளைத்தெழுந்த
விலங்கொளிப்பவளவரைநிகர் முதலையின்னிசைத்தமிழினாற்பாடிப்
புலன்களைந் தினையும் வென்றுமெய்ஞ் ஞானம் பூத்தவன் பொன்னடி
தொழுவாம். 6

மச்ச புராணம்

பெருநாவ லிருநிழற்கீழ்க் குளிர்புனற்குண் முளைத்தெழுந்த
பெம்மன் செம்மை
தருநாவுக்கிசைத்தமிழாலலைகடலி னிடைபிணித்ததனிக்கற்றூணன்
றொருநாவாயெனமிதப்பவீற்றிருந்தங்கைந்தெழுத்தினுண்மையோது
திருநாவுக் கரசரிரு பிரசமலர்ச் சேவடியைச் சிந்தை செய்வாம். 7

திருக்கூவப் புராணம்

மருக்கு லாவு மறைவனத் தோன்றிய
திருக்க பாடந் திறந்தசொல் வேந்தனை
யருட்கு லாவு மறிவினை மூடிய
விருட்க பாடந் திறக்கவு மேத்துவாம். 8

திருவையாற்றுப் புராணம்

செஞ்சடையார் புகழ்விதைத்துத் திருஞான நீர்தேக்கி
யஞ்சுகளை யறுத்துடனே யமணர்களை வேரறுத்துப்
பஞ்சநதிக் கயிலையினிற் பயன்விளைந்து புகலூரிற்
றஞ்சமுதற் கண்டபிரான் சரணகம லம்போற்றி. 9

சீகாளத்திப் புராணம்

வேற்று ருக்கொள் விதியறி யாவரன்
கீற்று வெண்பிறைக் கேழ்கிளர் செஞ்சடை
*யாற்று ணாச்சுமை யேற்று மருந்தமிழ்
மாற்ற ருந்தவத் தோனை வழுத்துவாம். 10

---

*ஆற்றுணாச் சுமை - பொதிசோறு.

திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்

குறித்தகுலத் திலகவல்லிக் கிளைவளைப்ப வளைப்புண்டு கொடிய நாகம்
பறித்தகுருந்தினைமீட்டுமீ ற்றறையின்வன்னிவென்றுபடருங்கோட்டு
வெறித்தமத மாக்களையும் விலக்கிமுழங் கியவத்தி மீதே குண்டர்
செறித்தகல்லான்மிதந்துவருந்திருநாவுக்கரசுகிழற்சேர்ந்துவாழ்வாம்

செவ்வந்திப் புராணம்

புத்தியற் றிருக்கும் பொய்யர் புறச்சம யத்தை நீக்கிச்
சத்தியப் பொருளை யோர்ந்து தலைவனை யறிந்து சைவ
பத்தியிற் கனிந்த ஞானப் பழத்தினை யொருக்கற் றூண்
லத்தியைக் கடந்த நாவுக் கரசினை வணங்கு வோமே. 12

திருவெண்காட்டுப் புராணம்

சிற்றூணின் மரகதத்தி னொளிபகலு மிருள்காட்ட வெழுந்து காமன்
விற்றூணி மலரெடுத்து விளையாடுந் திருவாமூர் விளங்க வந்தோன்
கற்றூணைப் பிடித்தவளை கடல்கடந்தோ னிருபாத கமல மென்னும்
பொற்றூணைப் பிடித்துநம திடராழி கடந்துகதி புகுத லாமே. 13

காஞ்சிப் புராணம்

இடையறாப் பேரன்பு, மழைவாரு மிணைவிழியு, முழவா ரத்திண்
படையறாத் திருக்கரமுஞ் சிவபெருமான்றிருவடிக்கேபதித்தநெஞ்சு,
நடையறாப் பெருந்துறவும், வாகீசப் பெருந்தகைதன் ஞானப்பாடற்
றொடையறாச் செவ்வாயுஞ், சிவவேடப் பொலிவழகுந் துதித்து
வாழ்வாம். 14

பேரூர்ப் புராணம்

விஞ்சை கற்பன வேறிலை விடையவன் பதங்க
ளஞ்சு மேயென வறியவெவ் வுலகுங்கற் புணையா
நெஞ்சு திட்கென நெடும்புனல் வேலையும் பிறவி
வஞ்ச வேலையு நீந்திய மன்னனைப் பணிவாம். 15

திருவானைக்காப் புராணம்

கொண்ட லாடிய விழிகளுங் கோலவெண் ணீற்று
வண்ட லாடிய மேனியு மல்குமா னந்த
முண்ட தாங்கெதி ரெடுத்தென வோதுசெம் பாட்டுங்
கண்டு கேட்டரு ளுவினுக் கரசினைக் கலப்பாம். 16

திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் புராணம்

திரையேற விட்டகற்றூண் புணர்ப்பறச்சொற் றுணைப்பதிகந் திருந்தப் பாடி
விரையேற விட்டநறை யிதழிமுடி யரனருளால் வென்றி மேவ
விரையேற விட்டசம ணறவுயிர்கள் பவக்கடனின் றென்று மேறக்
கரையேற விட்டபிரான் புகழ்விளைத்த நாவரசைக் கருதி வாழ்வாம்.

உத்தரகோசமங்கைப் புராணம்

தொலையாத பவக்கடல்யாங் கடத்துமெனப் பிறர்க்குணரச் சொல்வார் போல
நிலையாத புறச்சமயக் குறும்பரிறு குறப்பிணித்த நெடுங்கல் லோடு
மலையாடு பெரும்பரவை யழுந்தாதக் கன்மிதப்பா யாழி நீந்தித்
தலையாய பொருளுணர்ந்த வாகீசர் மலர்ச்சரணஞ் சரண மாதோ.

கடம்பர் கோயிற் புராணம்

ஞானந்தங்கருணீருண்டமண்பாழியிடித்துவினைகறுத்தெஞ்ஞான்று
மீனந்தங் குலகாசைக் கடுங்கோடை யிரிந்தோட வெம்மான் சைவத்
தானந்தங் கருட்செல்வந் தழைத்தோங்கத் தாண்டகச்சீர்ப் பதிக மென்னு
மானந்தம்பொழிமுகிலையகமலரத் தொழுதுவினையகன்றுவாழ்வாம்.

சிவராத்திரி புராணம்

காவரசு மலரயன்மால் கடவுளர்க்காச் சென்றமர்செய் காம னுமைம்
பூவரசு படவிழித்துப் புனவேங்கை யத்தியதள் புனைந்து போர்த்த
தேவரசு மனமகிழத் திருப்பதிக மிசைத்தமிழிற் சிறக்கப் பாடு
நாவரசு பதம்பரசு நமக்குயர் பொன்னுடரசு நல்கு மன்றே. 20

சாந்தகணேச புராணம்

அற்படு மிடற்றின னருளி னுலொரு
கற்புணை யாகமாக் கடல்க டந்தவன்
நற்பெயர் தன்னையே நவிறி வுள்ளநீ
பற்பல பிறவியாம் பரவை நீந்தவே. 21

திருவாப்பனூர்ப் புராணம்

மண்ணாசை பெண்ணாசை மூன்றுநீத்து
மனத்தாசை யறவெறிந்தா னந்த நீர்பாய்
கண்ணாசை சிவபெருமான் காட்சிக் காக்கிக்
கருத்தாசை யவனருட்கே கைம்மா றாக்கி

யுண்ணுசை மருந்தனையார் புகலூர் மன்னு
முழவாரப் படையாளி யுருகிப் பாடும்
பண்ணுசைத் திருநாவுக் கரையன்பாதம்
பத்திபழுத் தொழுகநெஞ்சிற் பதித்து வாழ்வாம். 22

கருவூர்ப் புராணம்

சூழிமால் யானை தாழப் பிணித்தகற் றூணந் தாழா
தாழிவாய் மிதப்ப மேலா மைந்தெழுத் துணர்வி னேங்கிக்
காழிவாழ் ஞானம் பூத்த கவுணியர் கொழுந்தை நட்ட
வாழிவா கீசர் வாச மலர்ப்பதம் வணங்கல் செய்வாம். 23

திருச்சுழியற் புராணம்

புல்லோடுந் தழையோடும் பூசிப்பார் தமக்கெதிரே
வல்லோடுந் தனத்துமலை மகளோடு வருவானைச்
சொல்லோடும் பொருளோடுந் துயரோடும்படி பாடிக்
கல்லோடு மிதந்தானைக் கருத்தோடும் பணிகுவமாம். 24

திருக்குற்றாலப் புராணம்

திருநீற்றைமெய்யழுத்தியஞ்செழுத்தைநெஞ்சழுத்திச்சிலைக்கைமார
னுருநீற்றும்பெருமானையுறவழுத்திச்சமணரெனுமொன்னார்மூட்டும்
பொருநீற்றுக் குடவரையுங் கடகரியும் விடவரவும்புறங்கண்டாழிக்
கருநீத்தங்கடப்பவொருகற்றுேணியுகைத்தானைக்கருத்துள்வைப்பாம்

மருதவன புராணம்

வடமருவு தென்னிழலிற் கருணைவடி வாய்விளங்கு வரதன் போல
விடமமிர்த மெனப்பருகிச் சூலந்தோண் மிசையேற்று விடைமேற்
கொண்டு
தடமருவு தரணியிடைத் திகழ்ந்திடுவா கீசர்பத சரோரு கத்தைத்
திடமுறுமன் பொடுதினமுஞ் சிந்திப்போந் துயர்களெல்லாஞ்
சிந்திப் போமால். 26

திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

பாலிடை நஞ்சந் கண்டு பதைபதைத் தோடி யோர்பால்
நூலிடை யவருண் பாக்கு நுவன்றமா லயனுண் ணுணப்
பாலிடை நஞ்சந் கண்டு பதைப்பின்றித் தாமுண் டோர்பால்
நூலிடை யவரே யென்னப் பொலியுகோன் மையர்தாள் போற்றி.

காசி ரகசியம்

அருப்பிள முலையாள் பாகத் தண்ணலா ரினிது மேய
திருப்புக லூருக் கப்பேர் யோகமே யென்று செப்பப்
பொருப்புமுள் ளுருகப் பாடிப் புகுந்துபே ரின்பந் துய்த்த
விருப்புறு புகழ்சா னுவின் வேந்தர்தாள் வணக்கஞ் செய்வாம்.

திருநாகைக்காரோணப் புராணம்

எழுபது வெள்ளஞ் சேனை யெடுத்திடு பலகத் கொண்டு
செழுமணிப் பரவை யொன்றே கடந்தவெஞ் சிலையோ னுண
வழுவம ணிடுகல் லொன்றுன் மறிகடல் பிறவி வேலை
முழுவதுங் கடந்த வெங்கண் முதல்வனுக் கன்புசெய்வாம். 29

திருக்குடந்தைப் புராணம்

ஒருகவி மீட்பான் காலற் கோலையொன் றெழுதி யச்சம்
பெருகவுந் தோற்றி யுய்த்த பெருஞ்சிலை யிராம னுணத்
தருகவப் பூதி மைந்தன் றனையெனக் கால காலற்
கருகவில் பதிகம் பாடி யருளினோற் கன்பு செய்வாம். 30

மாயூரப் புராணம்

பெறுமணி நிறத்த மைத்தும் பிறங்குபொன் னுடம்பிற் போர்த்து
முறுபெருங் காவல் பூண்டோர்க் துறங்குமா யவன்போ லாது
பெறுமணி பொன்னெ லாங்கைப் பேருழ வாரத் தாற்சேர்
வுறுபுறம் விட்டா னந்த வுறக்கஞ்செய் பவர்தா ளுள்வாம். 31

உறையூர்ப் புராணம்

சுந்தைமிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையுங் கவின்வெண்ணீறுஞ்
சிந்தையிடை யறவன்புஞ் சிவஞானம் பழுத்தொழுகு செய்யவாயுந்
தந்தையொடு தாயிலான் றிருவடிதை வருமனமுந் தாரைக் கண்ணு
மிந்தையறு முழுத்துறவு முடையபிரா னடிபணிந்து நீடு வாழ்வாம்.

திருக்குறுக்கைப் புராணம்

இருளென்றுசொலத்திரிவார்மனம்வேவநீற்றறையுளிருந்துமுற்றேம்
வெருளென்றுதுயர்க்கடலுளவரழுந்தக்கருங்கடற்கண்மிசைமிதந்து
அருளென்று மாருத வெண்ணீறுங் கண்மணியு மைந்தெழுத்தும்[ம்
பொருளென்றுதெரிவித்த புண்ணியவாகீசர்பதம்போற்றிவாழ்வாம்.

தனியூர்ப் புராணம்

முகத்தின்மண் முழுதி டந்து முன்னவன் பாதங் காணு
னகத்திநு ணடைய வங்கை யலர்செறி யுழவா ரத்தி
னிகத்தின்மண் மேலி டந்தவ் வீறையடி தலைமேற் சூட்டச்
சுகத்தினல் லூரிற் பெற்ற தாயரைத் துதித்து வாழ்வாம். 34

சூத சங்கிதை

பரசிவமென் றடியவரைப் பகருமறை களிதூங்கப் பலரும் போற்றப்
பிரசநறுங்கடுக்கைமுடியப்பரன்போல்விடநுகர்ந்துபெயராச்சீற்றப்
புரிசைநெடுங் களிற்றினைவென் றெழுவிடைவென் முழுவிடைசூல்
பொலியக் கொண்ட
வரசுதிருப் பாதமலர்பரசுறுமெய்ப் போதமூறீ இயமைந்துவாழ்வாம்.

இதிகாசம் :—சிவரகசியம்

கதிரு லாவிய சபைதொறுங் காலொன்று தூக்கி
யதிர வீசினின் றுடிய தாண்டவத் தவர்க்கே
மதுர மாத்திருத் தாண்டகச் செந்தமிழ் வகுத்த
சதுர ஞவினுக் கரையன்றன் சரணமே சரணம். 36

சாத்திரங்கள் :—சைவ சமயநெறி

பரித்தரிப்பாம் பாசம் பரமசிவன் பாதந்
தரித்துயர்ந்த வாகீசர் தாள். 37

பரமத திமிர பாநு

தரித்திடுவா வெம்முட் சிவனடிதன் னுச்சி
பரித்தசொல் வேந்தன் பதம். 38

சங்கற்ப நிராகரணம்

வாக்கியலி ஞலே மறைவனத்து வன்கதவை
நீக்கினன்று ணீங்காதென் னெஞ்சு. 39

இத்தோத்திரங்களைத் தொகுத்துதவியவர் அன்பர் திருத்துறையூர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்த கழகத் தலைவர் – K. ஆறுமுக நாயஞர்.

